

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว
กึ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน :
ภูเก็ต พังงา และกระบี่

The Sustainable Integrated Management and Administration of Soft Sports
Tourism for the Andaman Triangle Area : Phuket , Phangnga, and Krabi

โดย วรวิทย์ สุวัฒน์ เขมรัฐ และคณะ

เดือน มกราคม พ.ศ. 2550

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว
กึ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน :
ภูเก็ต พังงา และกระบี่

The Sustainable Integrated Management and Administration of Soft Sports
Tourism for the Andaman Triangle Area : Phuket , Phangnga, and Krabi

คณะผู้วิจัย

วรวิทย์ สุวัฒน์ ณ เขมรัฐ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกระบี่
ไพโรจน์ สุวรรณ โรงเรียนบ้านหนองหลุมพอ
กฤษณา บัวคลี โรงเรียนแอนนาสอนภาษากระบี่

ชุดโครงการธนาคารข้อมูลเพื่อการพัฒนาและการจัดการการ
ท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืนกลุ่มอันดามัน (ภูเก็ต พังงา กระบี่)

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยเรื่องการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่อันดามันอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่ฉบับนี้ จัดทำขึ้นตามแผนงานชุดโครงการธนาคารข้อมูลเพื่อการพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน โดยมีเป้าประสงค์ที่สำคัญคือ การศึกษาทิศทางการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมเข้าสู่มาตรฐานสากลภายใต้หลักการของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ขอขอบคุณ ดร.เทิดชาย ช่วยบำรุง ผู้จัดการการวิจัยการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ สำนักประสานงานการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่เปิดโอกาสให้สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกระบี่ ได้รับใช้ชุมชนด้านการท่องเที่ยวและกีฬา ในฐานะที่เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาท้องถิ่น ในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยที่ให้ทุนสนับสนุน ขอขอบคุณอาจารย์สำคัญ เพชรทอง รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกระบี่ที่ให้การสนับสนุนการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ อาจารย์ธนาธิป บุญยรัตน์ Mr.Kelen Hieb และ Mr.Yan Kristensen โรงเรียนแอนนาสอนภาษากระบี่ ที่กรุณาตรวจทานและแปลแบบสอบถามฉบับภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และขอขอบคุณนักวิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยทุกท่านที่ได้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ และเวลาอันมีค่า ในการศึกษาค้นคว้าด้วยความวิริยะอุตสาหะ ทำให้การวิจัยครั้งนี้ประสบความสำเร็จและสัมฤทธิ์ผลตามที่ตั้งใจไว้ทุกประการ

คณะผู้วิจัย

รายงานวิจัยเรื่อง

การจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน

มโนอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

วัตถุประสงค์และวิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาทิศทางในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ศึกษาทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ตามกระบวนการเดลฟายเทคนิค (Delphi Technique) ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญร่วมโครงการ จำนวน 21 คน

2. ศึกษาศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) กับผู้ทรงคุณวุฒิท้องถิ่น จำนวน 387 คน

3. ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและต่างประเทศ จำนวน 765 คน

4. ศึกษาความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 383 คน

5. ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (Depth Interview) ผู้ทรงคุณวุฒิท้องถิ่นที่อยู่ในวงการธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 59 คน

สรุปผลการวิจัย

1. ทิศทางในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนซึ่งมีผลการวิจัยที่ควรนำมาพิจารณาดังนี้

1.1 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับมากที่จะให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานภาคใต้เขต 4 เป็นองค์กรประสานงานกลางและมีศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวจังหวัด และศูนย์พัฒนาการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน

มันเป็นองค์กรเครือข่ายในลักษณะศูนย์บริการแบบเบ็ดเสร็จ (One-Stop-Service Center) และมีวิสัยทัศน์คือมุ่งมั่นให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลโดยเชิงกีฬาทางน้ำ (Aquatic Sport) และกีฬาพื้นเมือง (Local Sport) เป็นภาพลักษณ์และจุดขายผลิตภัณฑ์ โดยมีเป้าหมายที่สำคัญคือเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

1.2 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับมากที่จะให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันดำเนินการสอน ฝึกทักษะ และจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมและกีฬาพื้นเมือง อันได้แก่ มวยไทย กระบี่กระบอง ตะกร้อและเซปักตะกร้อ ตามลำดับ

1.3 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับมากที่จะให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดกิจกรรมกีฬาในฤดูท่องเที่ยว คือเริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงเดือนธันวาคมของปีถัดไป จัดกิจกรรมบริเวณที่มีปัจจัยดึงดูดใจนักท่องเที่ยวอันได้แก่ ทะเล แสงแดด และหาดทราย และจัดกิจกรรมในวันเทศกาลประจำปีตามความเหมาะสม

1.4 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับมากที่จะให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้หน่วยงานต่าง ๆ และชุมชนมีส่วนร่วมรับผิดชอบและรับผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม

1.5 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับมากที่จะให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันใช้ยุทธศาสตร์หลักในการส่งเสริมการตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการสร้างความสำเร็จด้านความปลอดภัย เสริมจุดแข็งโดยการฟื้นฟูทรัพยากรการท่องเที่ยวให้สมบูรณ์ และประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อที่มีประสิทธิภาพทั้งในและต่างประเทศ

1.6 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับมากที่จะให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในรูปแบบของจักรยานข้ามทุ่ง การเดินป่าปีนผาโรยตัว อันดามันไตรกีฬาผจญภัย มินิมาราธอนเลียบชายหาดตามลำดับ สำหรับการแข่งขันเรลลี่เรือคายัค กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับน้อย ทั้งนี้เพราะว่าเป็นกิจกรรมที่ปฏิบัติยาก และจำกัดเฉพาะนักกีฬาที่มีประสบการณ์เท่านั้นไม่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวทั่วไป

2. ศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งมีผลการวิจัยที่ควรนำมาพิจารณาดังนี้

2.1 ภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านบุคลากรในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นจำนวนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวมีอยู่ในระดับมาก

2.2 ภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านงบประมาณในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอัน

ดามัน ได้รับงบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จังหวัด (ซีอีโอ) กระทรวงและกรมที่เกี่ยวข้อง และภาคเอกชนในระดับปานกลางตามลำดับ

2.3 ภาวการณ์เป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งอย่างยั่งยืนด้าน โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแล้วพบว่าจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารกีฬาด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกันโดยที่จังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพสูงกว่า ส่วนศักยภาพของจังหวัดพังงากับจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่าง

2.4 ภาวการณ์เป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งอย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งมีผลการวิจัยที่ควรนำมาพิจารณาดังนี้

3.1 นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านประเภทของกิจกรรมกีฬาทั้งในภาพรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพึงประสงค์ให้จัดการฝึกสอนสาธิตทักษะ และจัดการแข่งขันกีฬาพื้นเมือง และกีฬาอื่นที่ได้รับความนิยมตามความโดดเด่นและศักยภาพของกลุ่มจังหวัด

3.2 นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬาทั้งในภาพรวมและรายชื่อส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดกิจกรรมกีฬาในช่วงฤดูการท่องเที่ยวและถ้าเป็นไปได้ควรจัดให้ตรงกับเทศกาลประจำปี

3.3 นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะทั้งในภาพรวมและรายชื่ออยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อแล้ว พบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจกิจกรรมอันดามันจักรยานข้ามทุ่งในระดับมาก รองลงมาคืออันดามันไตรกีฬาผจญภัย อันดามันแรลลี่เรือใบ อันดามันมินิมาราธอนเลียบชายหาด อันดามันเดินป่าปีนผาโรยตัว และอันดามันแรลลี่ดำน้ำ ตามลำดับ แต่มีความพึงพอใจระดับปานกลางเท่านั้น

4. ความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อทิศทางในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่มุ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งมีผลการวิจัยที่ควรนำมาพิจารณาดังนี้

4.1 เจ้าบ้านมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่มุ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา ทั้งในภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพึงประสงค์ให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดให้มีการสอน สาธิต แข่งขันกีฬาทางน้ำ กีฬาผจญภัย และกีฬาเพื่อความบันเทิงโดยทั่วไป

4.2 เจ้าบ้านมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่มุ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬาทั้งในภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีความพึงพอใจให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในช่วงฤดูการท่องเที่ยว และถ้าเป็นไปได้ควรจัดให้ตรงกับเทศกาลประจำปี วันนักขัตฤกษ์ หรือวันหยุดสุดสัปดาห์ที่สำคัญ

4.3 เจ้าบ้านมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่มุ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านการบริหารจัดการกีฬา ทั้งในภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าบ้านต้องการให้กลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันจัดกิจกรรมให้สอดคล้อง ต่อเนื่อง และเชื่อมโยง ระหว่างกันอย่างเหมาะสม ทั้งทางด้านสถานที่ กิจกรรม และฤดูกาล

4.4 เจ้าบ้านมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่มุ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะทั้งในภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีความพึงพอใจที่จะให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดกิจกรรมจักรยานข้ามทุ่ง อันดามันมินิมาราธอน อันดามันแรลลี่เรือใบ อันดามันแรลลี่ดำน้ำ อันดามันไตรกีฬาผจญภัยตามลำดับ ส่วนกิจกรรมอันดามันเดินป่าปีนผาโรยตัวมีความพึงพอใจในระดับปานกลางเท่านั้น

5. แนวทางในการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันตามทัศนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประกอบด้วย ผู้บริหารสถานประกอบการ มัคคุเทศก์ และบุคคลผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งมีประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาดังนี้

5.1 กีฬาที่นำมาดำเนินการควรเป็นกีฬานิยมของนักท่องเที่ยว 8 ชนิดกีฬา คือ ดำน้ำ พายเรือแคนูและคายัค ปีนผา กอล์ฟ ตกปลา วอลเลย์บอลชายหาด จักรยาน และกีฬาพื้นเมืองซึ่งประกอบด้วย มวยไทย ชนวัว ชนไก่ และแข่งขันนกเขาชวาเสียง

5.2 ดำเนินการจัดและบริหารกีฬาดังกล่าวโดยอาศัยข้อพิจารณา 7 ด้าน ตามรูปแบบของอันดามัน (Andaman Sports Tourism Management Model-ZEASSPA) คือ ด้านการจัด

ระเบียบแหล่งท่องเที่ยว (Zoning) ด้านการจัดสิ่งแวดล้อม (Environment) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) ด้านการรักษาความปลอดภัย (Safety) ด้านการจัดบุคลากร (Personnel) และด้านการจัดกิจกรรม (Activity)

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. จัดตั้งองค์กรกลางเพื่อประสานงานการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันแบบเบ็ดเสร็จ (One-Stop-Service Center)
2. เชิดชูกีฬาทางน้ำ (Aquatic Sport) และกีฬาพื้นเมือง (Local Sport) โดยเฉพาะมวยไทยให้เป็นภาพลักษณ์ของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
3. จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวให้ครบวงจรคือ สาธิต สอน ฝึก และจัดการแข่งขันกีฬาที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวและกีฬาพื้นบ้านโดยเฉพาะมวยไทย ที่สำคัญคือต้องพัฒนาศักยภาพของแหล่งกีฬาให้สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวไปเข้าร่วมกิจกรรมให้มากที่สุด
4. จัดกิจกรรมแข่งขันกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในช่วงฤดูท่องเที่ยวและควรให้ตรงกับเทศกาลประจำปีของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
5. ดำเนินการเกี่ยวกับการสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนภัยธรรมชาติ โรคติดต่อ และการก่อการร้ายสากล
6. จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่สะดวกและง่ายต่อการเข้าร่วม เช่น จักรยานข้ามทุ่ง และการวิ่งเลียบชายหาดเป็นต้น
7. พัฒนาความสามารถของบุคลากรทางด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวกับการนำเที่ยว การรักษาความปลอดภัย การปฐมพยาบาลเบื้องต้น การช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ การสื่อสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ
8. จัดสรรงบประมาณในการฟื้นฟูและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะที่เสียหายเนื่องจากธรณีพิบัติภัยคลื่นสึนามิ
9. จัดระเบียบแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ สภาพแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิตดั้งเดิม ทั้งนี้เพื่อเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว
10. ส่งเสริมการจัดและบริหารการท่องเที่ยวภายใต้ความร่วมมือของภาครัฐ เอกชน และชุมชน เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ได้รับผลประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

รหัสโครงการ : RDG48O0045

ชื่อโครงการ : การจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยม
อันดามันอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่

ชื่อนักวิจัย : ดร.วรวิทย์ สุวัฒน์ ณ เชมรัฐ, ไพโรจน์ สุวรรณ, กฤษณา บัวคลี่
สถาบันการศึกษา วิทยาเขตกระบี่

E-mail Address : worawin89@yahoo.com

ระยะเวลาโครงการ : 1 กันยายน 2548 – 31 สิงหาคม 2549

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่ ซึ่งประกอบไปด้วยการดำเนินการ 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับอนุรักษ์ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญโดยกระบวนการเดลฟายเทคนิค ได้แบบสอบถามกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 84 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์
2. ศึกษาศักยภาพของภาคีเป้าหมายโดยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าได้แบบสอบถามกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 88.96 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าเอฟ
3. ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับอนุรักษ์โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าได้แบบสอบถามกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 76.50 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าเอฟ
4. ศึกษาความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับอนุรักษ์โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าได้แบบสอบถามกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 85.11 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าเอฟ
5. ศึกษาแนวทางในการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมตามทัศนะของผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงการธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 59 คน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับมากที่จะให้พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทั้งองูรักษ์ ยกเว้นกิจกรรมเสนอแนะเกี่ยวกับการแข่งขันแรลลี่เรือคายัค กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันเป็นไปได้ในระดับน้อย
 2. ภาคิเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทั้งองูรักษ์อย่างยั่งยืนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่า กลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารกีฬาดังกล่าวไม่แตกต่างกัน ยกเว้นศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารกีฬาด้าน โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่จังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพสูงกว่าจังหวัดพังงาและจังหวัดกระบี่
 3. นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทั้งองูรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนในภาพรวมในระดับมาก และจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่า นักท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันมีความพึงพอใจทิศทางการจัดและบริหารกีฬาดังกล่าวไม่แตกต่างกัน
 4. เจ้าบ้านมีความพึงพอใจทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทั้งองูรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนในภาพรวมในระดับมาก และจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่า นักท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันมีความพึงพอใจทิศทางการจัดและบริหารกีฬาดังกล่าวไม่แตกต่างกัน
 5. ผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงการธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวได้ให้แนวคิดในการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวว่า ควรเน้นกีฬาที่ได้รับความนิยมในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน 8 ชนิดคือ ดำน้ำ พายเรือแคนูและคายัค ปีนผา กอล์ฟ ตกปลา วอลเลย์บอลชายหาด จักิยาน และกีฬาพื้นเมือง ซึ่งประกอบด้วย มวยไทย ชนวัว ชนไก่ และแข่งขันนกเขาชวาเสียง โดยต้องดำเนินการจัดและบริหารกีฬาดังกล่าว 7 ด้าน ตามรูปแบบของอันดามัน (Andaman Sports Tourism Management Model-ZEASSPA) คือ ด้านการจัดระเบียบแหล่งท่องเที่ยว (Zoning) ด้านการจัดสิ่งแวดล้อม (Environment) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) ด้านการรักษาความปลอดภัย (Safety) ด้านการจัดบุคลากร (Personnel) และด้านการจัดกิจกรรม (Activity)
- คำหลัก : การจัดและบริหารเชิงบูรณาการ, กีฬาเพื่อการท่องเที่ยว, พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน

Project Code : RDG4800045
Project Title : The Sustainable Integrated Management and Administration of Soft Sports Tourism for the Andaman Triangle Area : Phuket, Phangnga and Krabi
Investigators : Suwan Na Kemmarat W. , Suwan P., Buaklee K.
Institute of Physical Education, Krabi Campus
E-mail Address : worawin89@yahoo.com
Project Duration : 1 September 2005 – 31 August 2006

Abstract

The purpose of this research is to study the sustainable integrated management and administration of soft sports tourism for the Andaman Triangle Area : Phuket, Phangnga, and Krabi. There are 5 steps for determining the management and administration of soft sports tourism :

1) Determining direction of the sustainable integrated management and administration of soft sports tourism for the Andaman Triangle Area utilizing Delphi Technique Process. Eighty four percent (84 percent) of questionnaires were returned. The obtained data were analyzed in term of median and inter-quartile rang scores were applied to determine the experts agreement.

2) Assessing the sports tourism management carrying potentiality of the target associate members utilizing rating scores questionnaire. Eighty eight point nine six percent (88.96 percent) of questionnaires were returned. The obtained data were then analyzed in term of percentage distribution, mean and standard deviation, and one – way analysis of variance (ANOVA) were applied to determine the significant differences of the potential mean scores.

3) Evaluating the sports tourism management direction satisfaction of the tourists utilizing rating scores questionnaire. Seventy six point five zero percent (76.50 percents) of questionnaires were returned. The obtained data were analyzed in term of percentage distribution, mean and standard deviation, and one – way analysis of variance (ANOVA) were applied to determine the significant differences of the satisfaction mean scores.

4. Estimating sports tourism management direction satisfaction of the hosts utilizing rating scores questionnaire. Eighty five point eleven percent (85.11 percent) of questionnaires were returned. The obtained data were analyzed in term of percentage distribution, mean and standard deviation, and one – way analysis of variance (ANOVA) were applied to determine the significant differences of the satisfaction mean scores.

5) Appraising direction of the sustainable integrated management and administration of soft sports tourism for the Andaman Triangle Area utilizing 59 sports tourism business specialists depth interviews.

There are 5 findings of this study :

1) Most of the sustainable integrated management and administration of soft sports tourism aspects for the Andaman Triangle Area are importantly agreed upon by the experts. The rally canoeing competition is less agreed upon by the experts.

2) All of the Andaman Triangle Area target associate members had a moderate potential level in carrying the sustainable integrated management and administration of soft sports tourism. However, an analysis of the variance of the potential scores had shown significant difference in the basic structure potential level among the Andaman Triangle Area Provincial Group at .05 level, and Phuket Province had higher mean scores than Phangnga and Krabi Province.

3) The sports tourism management direction satisfaction of the tourists had a high level within all of the Andaman Triangle Area Provincial Group. An analysis of variance of the satisfaction scores showed that there were no significant difference in the satisfaction level among the Andaman Triangle Area Provincial Group.

4) The sports tourism management direction satisfaction of the hosts had a high level within all of the Andaman Triangle Area Provincial Group. And, an analysis of variance of the satisfaction scores showed that there was no significant difference in the satisfaction level among the Andaman Triangle Area Provincial Group.

5) The sports tourism business specialists suggested that the eight sport tourism activities, namely, diving, canoeing, rock climbing, golf, fishing, beach volleyball, cycling, and local sports (Thai boxing, bull fighting, cock fighting, and dove-cooing contests) should be developmentally concentrated by the Andaman Triangle Area. More specifically, the sport activities as mentioned above should be managed utilizing the Andaman Sports Tourism Management Model-ZEASSPA consisted of seven aspects, such as tourist resource zoning, tourist resource environment controlling, tourist amenity managing, tourist resource accessing, safety regulating, personnel developing, and sport tourism activity originating.

Keyword : Integrated Management and Administration, Soft Sports Tourism, Andaman Triangle Area

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ข
บทคัดย่อภาษาไทย	ฉ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ช
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ท
บทที่	
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 คำถามหลักของการวิจัย	5
1.4 สมมุติฐานของการวิจัย	5
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	5
1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	6
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	7
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	8
2.1.1 บริบทของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	8
2.1.2 การดำเนินธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	10
2.1.3 การจัดการด้านการตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	13
2.1.4 รูปแบบการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	16
2.1.5 ศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในพื้นที่สามเหลี่ยม อันดามัน	21
2.2 รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	39

	หน้า
3. วิธีดำเนินการวิจัย	45
3.1 กลุ่มตัวอย่างและประชากร	45
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	52
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	56
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	137
5.1 สรุปผลการวิจัย	139
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	145
5.3 ข้อเสนอแนะ	173
- ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการ	173
ท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน	
- ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพของภาคีเป้าหมายใน	177
การรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยว	
กึ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน	
- ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนากีฬาเพื่อการ	178
ท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน	
- ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	187
บรรณานุกรม	189
ภาคผนวก	197
ภาคผนวก ก บทความเรื่องกีฬามวยไทยเพื่อการท่องเที่ยว (Thai Boxing	198
Tourism)	
ภาคผนวก ข กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำผลจากโครงการไปใช้ประโยชน์	205
ภาคผนวก ค สรุปประเด็นจากการสัมมนาเรื่อง เส้นทางสายกีฬากีฬาเพื่อการ	207
ท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน	
ภาคผนวก สม สรุปประเด็นจากเวทีชุมชนเรื่องทิศทางการจัดและบริหาร	214
เชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	

	หน้า
ภาคผนวก ง	สรุปประเด็นการสัมภาษณ์ชุมชนภาคีเป้าหมายในโครงการวิจัยเชิงปฏิบัติการนอกสถานที่เพื่อพบปะภาคีเป้าหมาย
ภาคผนวก จ	สรุปประเด็นจากที่สัมมนากลุ่มย่อยเรื่องการสร้างสรรค์อันดามันให้เป็นสวรรค์ของนักกีฬา
ภาคผนวก ฉ	ผลการดำเนินงานตามแผนการทำวิจัย
ภาคผนวก ช	รายงานการเงิน

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1.1 แสดงจำนวนผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมกระบวนการเคลฟายเทคนิค	45
3.1.2 แสดงจำนวนบุคลากรผู้ร่วมพิจารณาศักยภาพภาคีเป้าหมาย	46
3.1.3 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้านที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	46
3.3.2 แสดงพื้นที่เป้าหมายในการเก็บรวบรวมข้อมูล	52
3.3.3 แสดงพื้นที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยว	53
4.4.1 คำร้อยละของผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมในกระบวนการเคลฟายเทคนิค จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และหน้าที่การงาน	58
4.1.2.1 คำนัยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านองค์กรวิสัยทัศน์ และเป้าหมาย	61
4.1.2.2 คำนัยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา	64
4.1.2.3 คำนัยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลจัดกิจกรรมกีฬา	66
4.1.2.4 คำนัยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านบริหารและจัดการกีฬา	67
4.1.2.5 คำนัยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกลยุทธ์หลักในการส่งเสริมการตลาด	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.1.2.6 ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอเตอร์จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกิจกรรมกักเก็บเสนอแนะ	72
4.2.1.1 ค่าร้อยละของบุคลากรผู้พิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และแหล่งกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวที่อยู่ในภูมิภาค	80
4.2.2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านบุคลากร	82
4.2.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านบุคลากร	84
4.2.2.3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านงบประมาณ	85
4.2.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านงบประมาณ	87
4.2.2.5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก	88
4.2.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก	92

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.2.2.7 ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟของศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก	93
4.2.2.8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการ	94
4.2.2.9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการ	97
4.3.1.1 ค่าร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตาม เพศ อายุ ประเภทกีฬา และเชื้อชาติ	98
4.3.2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา	100
4.3.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา	102
4.3.2.3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬา	103
4.3.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬา	105
4.3.2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะ	106

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.3.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวขององค์กรในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะ	109
4.4.1.1 ค่าร้อยละของเจ้าบ้านจำแนกตาม เพศ อายุ และระดับการศึกษา	110
4.4.2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวขององค์กรในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา	111
4.4.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวขององค์กรในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา	112
4.4.2.3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวขององค์กรในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬา	114
4.4.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวขององค์กรในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬา	116
4.4.2.5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวขององค์กรในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการ	117
4.4.2.6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวขององค์กรในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการ	120
4.4.2.7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของเจ้าบ้าน	121

ที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการขึ้น เพื่อการป้องกันและอนุรักษ์
ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนตามด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะ

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ _____ หน้า

4.4.2.8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของเจ้าบ้าน

124

ที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักเก็บไฟฟ้าเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวกับอนุรักษ์
ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะ

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
3.3.1 แสดงกรอบงานโครงการวิจัย	54

บทที่ 1

บทนำ

ในการทำวิจัยเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

- 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
- 1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 1.3 คำถามหลักของการวิจัย
- 1.4 สมมุติฐานการวิจัย
- 1.5 ขอบเขตของการวิจัย
- 1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย
- 1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีส่วนในการสนับสนุนฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสร้างภูมิคุ้มกันและวางรากฐานระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยในระยะยาว (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2546 : 60) นอกจากจะสร้างรายได้ให้กับประเทศต่อปีกว่า 3,000,000 ล้านบาท และคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 5 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมภายในประเทศแล้ว อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวยังกระตุ้นให้เกิดการผลิต และนำทรัพยากรของประเทศที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์มากขึ้น ที่สำคัญคือก่อให้เกิดการจ้างงานและกระจายรายได้และเกิดธุรกิจต่อเนื่องอีกเป็นจำนวนมาก ความสำคัญของการท่องเที่ยวเริ่มปรากฏชัดในช่วงที่ประเทศไทยประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่หนึ่งที่ทำรายได้ให้กับประเทศ ดังนั้นจึงสามารถใช้วิกฤตมาเป็นโอกาส โดยใช้การได้เปรียบในเรื่องค่าเงินมาเป็นจุดดึงดูดที่สำคัญ ประกอบกับการดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยวในปีท่องเที่ยวไทย “อเมซิงไทยแลนด์ 1998-1999” ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย รวมทั้งปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ เช่นความไม่สงบในบ้านเมืองของประเทศคู่แข่ง การเพิ่มเที่ยวบินและขยายเส้นทางการบิน ตลอดจนความโดดเด่นทางด้านตัวสินค้าทางการท่องเที่ยวของไทย ล้วนแต่เป็นปัจจัยที่ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ของไทยยังคงเติบโตสวนทางกับภาคธุรกิจอื่น ๆ โดยจำนวนของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทยยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สามารถสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศในรูปเงินตราต่างประเทศหลายร้อยล้านบาทต่อปี (จริยา เปรมศิลป์, 2543 : 1)

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ในฐานะองค์กรของรัฐซึ่งมีหน้าที่พัฒนาและกำกับดูแลนโยบายด้านการท่องเที่ยวของประเทศ ได้ตระหนักในความสำคัญของการดังกล่าว และได้พยายามกำหนดและแสวงหามาตรการต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการบริหารและการจัดการการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากการทำแผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยวไทย การจัดทำแผนฟื้นฟูทรัพยากรการท่องเที่ยว และการจัดทำคู่มือพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ เป็นอาทิ มาตรการที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้ความสนใจมากเป็นพิเศษและกำลังพยายามให้เกิดผลเชิงปฏิบัติก็คือ การส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กล่าวคือเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวที่อยู่บนพื้นฐานของความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ความสถาวยของวัฒนธรรมประเพณี ตลอดจนความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งกิจกรรมก็เพื่อการท่องเที่ยวทั้งอนุรักษ์ อันได้แก่ การปีนหน้าผา การพายเรือแคนู การดำน้ำ การขี่จักรยาน ตลอดจนกีฬาประยุกต์อื่น ๆ เช่น วอลเลย์บอลชายหาด สามารถตอบสนองมาตรการดังกล่าวได้ (มนัส สุวรรณ และคณะ, 2545 : 1-2)

เนื่องจากกีฬาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมวลมนุษยชาติ (Bucher and Wuest, 1997 : 9) ที่ประกอบไปด้วยประโยชน์และคุณค่าต่อการดำรงชีวิตอย่างมากมายมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นกิจกรรมที่ทรงอำนาจในการพัฒนาความเป็นมนุษย์ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (Evans, 1989 : 189 - 190) ลักษณะโดดเด่นอีกประการหนึ่งของกีฬาก็คือ กีฬาเป็นกิจกรรมที่ปลูกฝังจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์ อันได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น การแสวงหาคำตอบของสิ่งที่ท้าทาย การทดสอบและประลองความสามารถ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า กีฬาเป็นวัฒนธรรมสากลที่มนุษย์ประสงค์เข้าร่วมด้วยจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์โดยไม่จำกัดอายุ เพศ วัย และสถานที่ (Swedlburng and Lzso, 1994 : 48)

ดังที่ได้กล่าวมาตั้งแต่ต้นแล้วว่ากีฬาเป็นวัฒนธรรมของมวลมนุษยชาติ จะแทรกซึมอยู่ตามกิจกรรมต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวันของคนทุกสังคม ประหนึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งของชีวิตมนุษย์ก็ว่าได้ (Kirk and Coquhoun, 1989 : 417) อย่างไรก็ตามเมื่อพูดถึงกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทั้งอนุรักษ์ (Soft Sport Tourism) แล้ว จะเห็นว่ากีฬามีบทบาทเพิ่มจากเดิมอีก 2 ประการ

กล่าวคือนอกจากจะเป็นวัฒนธรรมและเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์แล้ว กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวก็ยังมีบทบาทในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาสู่พื้นที่และใช้ชีวิตในพื้นที่ยาวนานขึ้น ผลที่ตามมาก็คือเกิดกระแสเงินทุนเวียนอยู่ในพื้นที่มากขึ้น นั่นก็หมายความว่าเกิดการกระจายรายได้ในหมู่ประชาชนโดยถ้วนหน้าประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็คือกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวก็ยังมีบทบาทสำคัญในการทำนุบำรุงทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ตลอดจนศิลปวัฒนธรรมให้อยู่คู่ฟ้าเมืองไทยตราบนานเท่านาน จึงนับว่ากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวก็ยังมีบทบาทที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาความแข็งแกร่งของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวไทยในภาพรวม อีกทั้งสร้างความมั่นคงและมั่นคงให้กับประเทศ สามารถนำพาชาติบ้านเมืองไปสู่ความสำเร็จบนเวทีโลกอย่างงดงาม

พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันประกอบไปด้วยจังหวัดซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ติดอันดับโลก ถึง 3 จังหวัด อันได้แก่จังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นพื้นที่ที่ประกอบไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามอุดมสมบูรณ์ไปด้วยปัจจัยของการท่องเที่ยว ชายทะเลอันได้แก่ ทะเล หาดทราย และแสงอาทิตย์ สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเข้ามาสู่พื้นที่ไม่ขาดสาย และที่ได้ชื่อว่าสามเหลี่ยมอันดามันก็เพราะว่า ทั้ง 3 จังหวัดมีพื้นที่ติดต่อกัน เป็นรูปสามเหลี่ยมสวยงาม เอื้อประโยชน์ในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่พึงมีพึงเป็นสำหรับมวลมนุษยชาติร่วมกัน อย่างไรก็ตามกิจกรรมหนึ่งที่พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันได้ดำเนินการไปบ้างแล้ว แต่ยังไม่ได้ประสานและดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมอย่างครอบคลุมและจริงจังคือการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงกีฬาดูเหมือนว่าจะอยู่ในข่ายของกิจกรรมที่ถูกมองข้ามไปทั้ง ๆ ที่เป็นกิจกรรมที่ทำรายได้ให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างมหาศาล ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้เข้ามาใช้ชีวิตในพื้นที่ปีหนึ่งหลายล้านคน กล่าวคือส่วนหนึ่งยังคงเป็นไปในลักษณะต่างคนต่างทำ ต่างก็ขายผลิตภัณฑ์ที่ตนมีอยู่ตามที่เคยเป็นมาในอดีตและจัดส่วนประสมทางการตลาดตามอัตราค่าสิ่งที่มีอยู่ ดังนั้นจึงทำให้วิวัฒนาการของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบนพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันเป็นไปอย่างช้ากว่าที่ควรจะเป็น ถึงแม้จะเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ให้กับประเทศเป็นอันดับหนึ่งก็ตาม

เมื่อพูดถึงอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงกีฬาโดยเฉพาะกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวก็ยังมีอยู่แล้วพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีข้อได้เปรียบหลายประการ กล่าวคือนอกจากจะมีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามเอื้อต่อการท่องเที่ยวอย่างลงตัวแล้ว พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันยังประกอบไปด้วยเกาะเล็กเกาะน้อยและเว้าอ่าวที่สวยงามเป็นที่ก่อเกิดของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป็นจำนวนมากและหลากหลายชนิดแตกต่างกันไปตามลักษณะภูมิประเทศ กล่าวคือจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่

ประกอบไปด้วยธรรมชาติที่สวยงามโดดเด่นเฉพาะตัว มีโครงสร้างพื้นฐานที่มั่นคง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีสนามบินนานาชาติ จึงเป็นที่ชุมนุมของนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก ส่งผลให้กีฬากอล์ฟ ดำน้ำ และวอลเลย์บอลชายหาดได้รับการกล่าวขานและโดดเด่นในพื้นที่นี้ จังหวัดพังงาเป็นจังหวัดที่ประกอบไปด้วยเกาะน้อยใหญ่ บางเกาะก็ประกอบไปด้วยโพรงถ้ำที่สวยงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีปะการังทั้งน้ำตื้นและน้ำลึกที่สมบูรณ์ จึงเหมาะสำหรับการดำน้ำและล่องเรือแคนูเพื่อชมธรรมชาติ ส่วนจังหวัดกระบี่มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปคล้ายกับจังหวัดพังงา แต่ที่แตกต่างไปก็คือจังหวัดกระบี่มีภูเขาหินปูนที่แข็งแกร่งกระจายทั่วบริเวณ บางแห่งเป็นโพรงถ้ำคล้ายห้องโถงแสงอาทิตย์ส่องถึง ที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือมีภาพเขียนสีซึ่งเป็นแหล่งอารยธรรมของโลกอยู่ด้วย จึงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวที่มุ่งมั่นเดินทางมาเพื่อท้าทายความสามารถในการปีนหน้าผา พายเรือแคนู และดำน้ำ (วรรณ วรษาณิช, 2539 : 189)

ดังนั้นเพื่อให้จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันได้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าเต็มศักยภาพที่มีอยู่ ตลอดจนให้เกิดการพัฒนาที่เป็นไปตามหลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีกิจกรรมที่เหมาะสมกับสภาพของพื้นที่และสามารถตอบสนองของความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี จึงเห็นสมควรหยิบยกความโดดเด่นซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละจังหวัดมาบูรณาการใช้ร่วมกัน ก่อให้เกิดประโยชน์โดยรวมอย่างสูงสุด จึงได้จัดทำโครงวิจัยการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยให้สูงขึ้นและเจริญรุ่งเรืองยิ่งสืบไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน
- 1.2.2 เพื่อศึกษาศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน
- 1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน
- 1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน
- 1.2.5 เพื่อศึกษาแนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิท้องถิ่นด้านธุรกิจในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

1.3 คำถามการวิจัย

- 1.3.1 ทิศทางของการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะในจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนเป็นอย่างไร
- 1.3.2 ศักยภาพของภาคีในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะในจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร
- 1.3.3 นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะในจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร
- 1.3.4 เจ้าบ้านมีความพึงพอใจทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะในจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร
- 1.3.5 แนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิท้องถิ่นด้านธุรกิจในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะในจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนเป็นอย่างไร

1.4 สมมติฐานการวิจัย

- 1.4.1 ภาคีของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน
- 1.4.2 นักท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันมีความพึงพอใจต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน
- 1.4.3 เจ้าบ้านของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันมีความพึงพอใจต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

- 1.5.1 การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวซึ่งประกอบด้วยประเด็นในการศึกษา 7 ประเด็น ได้แก่ การจัดระเบียบแหล่งกักขัง การจัดสภาพแวดล้อม การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก การรักษาความปลอดภัย บุคลากร และกิจกรรม เท่านั้น
- 1.5.2 การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 8 ประเภทกักขังได้แก่ กักขังดำน้ำ กักขังพายเรือแคนูและคายัค กักขังปีนผา กักขัง

กอล์ฟ กีฬาตกปลา กีฬาจักรยาน กีฬายายหัด เช่นกีฬาวอลเลย์บอลชายหัด กีฬาฟุตบอลชายหัด และกีฬาพื้นเมืองเท่านั้น

- 1.5.3 การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน ซึ่งประกอบไปด้วยจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ เท่านั้น

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน หมายถึง จังหวัดที่ตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลอันดามัน 3 จังหวัด คือ จังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่

ศักยภาพ หมายถึง ความสามารถ ความสมบูรณ์ และความพร้อม ของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่เอื้ออำนวยให้การดำเนินงานอย่างใดอย่างหนึ่งสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีอย่างมีประสิทธิภาพ

ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งที่ก่อเกิดขึ้นเองและด้วยฝีมือมนุษย์ ซึ่งได้รับการส่งเสริมและนำมาใช้ประโยชน์ในกิจการท่องเที่ยว

กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ หมายถึง กีฬาที่จัดทั่วไปในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันและเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว จำนวน 8 ประเภทกีฬาอันได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาพายเรือแคนู และคายัค กีฬาปีนผา กีฬากอล์ฟ กีฬาตกปลา กีฬาจักรยาน กีฬาวอลเลย์บอลชายหัด และกีฬาพื้นเมือง ซึ่งมีคุณลักษณะของกิจกรรมที่เอื้อต่อการอนุรักษ์และทำนุบำรุงทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ตลอดจนศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น

ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬา หมายถึง แหล่งธรรมชาติอันได้แก่ ภูเขา ทะเล หาดทราย อ่าว เกาะ และอื่น ๆ ที่ถูกนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการ เล่น ฝึกซ้อม ประลองฝีมือ และแข่งขันกีฬาสำหรับบริการแก่นักท่องเที่ยว

การจัดและบริหารเชิงบูรณาการ หมายถึง การจัดและบริหารการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งด้านสถานที่ บุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ อย่างประสมประสานและเกื้อกูลซึ่งกันและกันตามกำลังความสามารถที่มีอยู่ก่อให้เกิดความสำเร็จอย่างสูงสุด

การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน หมายถึง การจัดและบริหารการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมให้การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และศิลปวัฒนธรรมที่มีอยู่ อย่างประหยัดและคุ้มค่า ตลอดจนมีส่วนร่วมในการปลูกจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ ทำนุบำรุง และหวงแหนสิ่งที่มีค่าดังกล่าวจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

ภาคี หมายถึง พื้นที่เป้าหมายตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและเวทีชุมชน ประกอบด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยว สภาพแวดล้อม องค์กร อันได้แก่หน่วยงาน สถานประกอบการ ทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ซึ่งมีบทบาทหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว

ศักยภาพของภาคี หมายถึง ความสมบูรณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยว และความพร้อมขององค์กรในพื้นที่เป้าหมายซึ่งเป็นภาคีในการศึกษาคั้งนี้ ในการที่จะรองรับการจัด และบริหาร เชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การจัดการท่องเที่ยวที่ใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและได้ประโยชน์จากการดำเนินการดังกล่าว

ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่มีประสบการณ์ส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอันได้แก่ ผู้บริหารองค์กรธุรกิจด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ผู้ฝึกสอนกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ นักกีฬาสมัครเล่น พนักงานขับเรือ เป็นต้น

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่ผ่านกระบวนการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ยังได้นำความรู้และประสบการณ์ดังกล่าวมาใช้กับงานอย่างต่อเนื่องจนชำนาญ เช่นนักพลศึกษา และนักจิตวิทยาการกีฬา เป็นต้น

การจัดระเบียบแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การจัดระเบียบการใช้พื้นที่ การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และการประกอบอาชีพในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา

1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.7.1 กลุ่มจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันได้ทิศทางในการพัฒนากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพควบคู่ไปกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและศิลปวัฒนธรรม
- 1.7.2 กลุ่มจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันได้ยกระดับมาตรฐานการจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวให้สูงขึ้น
- 1.7.3 กลุ่มจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันได้แนวทางในการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาร่วมกันอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์อย่างสูงสุด
- 1.7.4 สถาบันหรือหน่วยงานที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้แนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในภาพรวม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่
อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน : ภูเก็ต พังงา และกระบี่ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้
ศึกษาค้นคว้าเอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยประกอบไปด้วย

2.1.1 บริบทของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์

2.1.2 การดำเนินธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์

2.1.3 การจัดการด้านตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์

2.1.4 รูปแบบการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์

2.1.5 ศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน

2.2 รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

2.1.1 บริบทของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์

ปัจจุบันกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว หรือที่เรียกกันติดปากว่าการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ทั้งที่จัดใน
รูปของการแข่งขันและนันทนาการกำลังเป็นที่นิยมของประชาชนชาวโลกทั้งในฐานะผู้เล่นและ
ผู้ชมอย่างกว้างขวาง (Haruo Nogawa et al., 2000 : 69) กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวได้รับการ
ประติบัติคิดค้นขึ้นมาพร้อม ๆ กับกระแสของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable
Tourism) ซึ่งเป็นกระบวนการอนุรักษ์ ทำนุบำรุง พัฒนา ตลอดจนหาวิธีการในการจัดและ
บริหารทรัพยากรการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์และคงศักยภาพเชิงการท่องเที่ยวให้มากที่สุด
เท่าที่จะทำได้ โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือให้ประเทศสามารถดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวได้อย่างมี
ประสิทธิภาพและก้าวหน้าต่อไปไม่หยุดยั้ง แต่ทั้งนี้ต้องไม่มีผลกระทบ หรือมีผลกระทบน้อยที่สุด
ต่อสิ่งแวดล้อม สภาพความเป็นอยู่ และเศรษฐกิจของประชาชนในพื้นที่ รูปแบบการท่องเที่ยวที่
มีการพัฒนาขึ้นมาใหม่ตามความต้องการของตลาดดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปั่นหน้า
ผา และการพายเรือแคนู ได้รับการพัฒนาให้เป็นกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่
และภูเก็ต โดยนักธุรกิจชาวยุโรปและอเมริกัน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 และ พ.ศ.2532 ตามลำดับ
(สกายบุคส์, 2543) และมีการขยายกิจการทั้งในแง่ของวัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และการบริหาร
จัดการจนก้าวหน้าถึงทุกวันนี้

กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Soft Sports Tourism) เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่มุ่งให้เกิดการดูแลสุขภาพและทรัพยากรธรรมชาติพร้อม ๆ กับเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมกีฬาที่ชื่นชอบและท้าทายความสามารถ อันได้แก่การพายเรือแคนูและคายัค การล่องแก่ง การปีนเขา การปีนหน้าผา การดำน้ำ การเดินป่า การขี่จักรยาน การตกปลา การเล่นเรือใบ การเล่นกีฬายาฮาด ตลอดจนกิจกรรมนันทนาการอื่น ๆ ทั้งที่เป็นกิจกรรมสากล และกิจกรรมพื้นบ้านเป็นต้น กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่มนุษย์ถือปฏิบัติต่อ ๆ กันมาตั้งแต่โบราณกาล จะแตกต่างกันก็วัตถุประสงค์ของกิจกรรม กล่าวคือในช่วงแรก ๆ ของการสร้างสังคม มนุษย์จะปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าวเพื่อแสวงหาปัจจัย 4 สำหรับการดำเนินชีวิต แต่ปัจจุบันสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้พัฒนาเป็นกิจกรรมเพื่อผ่อนคลายความเครียด ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นกิจกรรมกีฬาที่ประกอบไปด้วยความท้าทายและเสี่ยงภัย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้รับความสนุกสนานพร้อม ๆ กับการเพิ่มพูนสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ นอกจากนี้กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ใช้ทรัพยากรเชิงท่องเที่ยวอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นกิจกรรมที่ปลูกจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม และสร้างงานให้กับท้องถิ่นในฐานะที่เป็นผู้ดูแลพื้นที่อีกด้วย (Boo, 1991 : 4 – 8)

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่ากิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรูปแบบหนึ่ง ซึ่งประกอบไปด้วยแนวคิดพื้นฐานที่สำคัญ 4 ประการคือ ประการที่ 1 เป็นการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กล่าวคือเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลีกเลี่ยงการทำลายสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ขณะเดียวกันเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดการอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและให้ยั่งยืนที่สุด ประการที่ 2 เป็นกิจกรรมที่ปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กล่าวคือเป็นการให้ความรู้ความเข้าใจ และสร้างจิตสำนึกแก่ชุมชน ท้องถิ่น ผู้ประกอบการ มัคคุเทศก์ และนักท่องเที่ยว ให้เกิดความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องไม่กระทำการใด ๆ อันมีผลทำให้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวเสื่อมโทรมหมดศักยภาพของทรัพยากรเชิงท่องเที่ยว ประการที่ 3 เป็นกิจกรรม

ที่สร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว กล่าวคือจัดกิจกรรมกีฬาให้ท้าทายและสนุกสนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเป็นกิจกรรมที่ทรงคุณค่าและมีประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยว ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และประการที่ 4 เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วม กล่าวคือส่งเสริมให้ชุมชนที่อาศัยอยู่บริเวณแหล่งท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญ

ของการท่องเที่ยว โดยการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มีส่วนในการดำเนินกิจการและรับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม ก่อให้เกิดการกระจายรายได้อย่างทั่วถึง ผลที่ตามมาคือเกิดการพัฒนาศรษฐกิจและสังคมของชุมชนในภาพรวม (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2542 : 14 – 15)

อย่างไรก็ตามเพื่อให้เกิดความเข้าใจและให้สามารถมองภาพของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวได้ชัดเจน ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการบริหารจัดการกีฬาดังกล่าวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันต่อไปนั้น จึงขอกล่าวถึงประเด็นสำคัญโดยย่อเพื่อส่งท้ายในส่วนนี้ว่า กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นรูปแบบของการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ซึ่งอาจจะเข้าร่วมโดยบังเอิญหรือตั้งใจก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่มีเรื่องธุรกิจและการค้าเข้ามาเกี่ยวข้อง และจะต้องเป็นการเดินทางจากบ้านหรือที่ทำงานไปเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว (Standeven and De Knop, 1999 : 2) ส่วนกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวนั้นแบ่งออกเป็นหลายประเภทขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน เช่น ฮอลล์ (Hall, 1992a) กล่าวว่า กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวประกอบไปด้วยการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งประกอบไปด้วยกีฬาประเภทบุคคล กีฬาประเภทคู่ กีฬาประเภททีม และกีฬาแบบประสมประสานอันมีไตรกีฬา (Triathlon) ซึ่งประกอบด้วยกรีฑา จักรยาน และว่ายน้ำเป็นอาทิ ส่วนสแตนดีเวน และ ดีนอฟ (Standeven and De Knop, 1999) ได้ให้ข้อคิดว่า กีฬาเพื่อการท่องเที่ยว แบ่งเป็นการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาทั้งโดยตรงและโดยอ้อมในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์และช่วงวันทำการโดยทั่วไป ทั้งในรูปแบบของกิจกรรมกีฬาตามฤดูกาล กิจกรรมกีฬาในวันสุดสัปดาห์ และสัปดาห์กิจกรรมกีฬา ซึ่งประกอบไปด้วยกีฬาประเภทเดี่ยวและทีม นอกจากนี้ วีด (Weed, 2001a) ยังได้เสนอแนะว่า กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่ทันสมัยประกอบไปด้วย การท่องเที่ยวเพื่อเนื้อหาสาระทางการกีฬา การท่องเที่ยวเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา การท่องเที่ยวเพื่อฝึกฝนกีฬา การท่องเที่ยวเพื่อแข่งขันกีฬา และการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเพื่อความเพลิดเพลิน

2.1.2 การดำเนินธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์

กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมใหม่สำหรับคนไทย ซึ่งได้รับการส่งเสริมและพัฒนาให้เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวจริง ๆ เมื่อประมาณ 10 ปีที่ผ่านมา และเนื่องจากเป็นกิจกรรมใหม่ที่ต่างไปจากการท่องเที่ยวแบบเดิม ซึ่งมีลักษณะการท่องเที่ยวแบบมวลชน ดังนั้นการดำเนินธุรกิจดังกล่าวในช่วงต้น ๆ จึงเป็นแบบลองผิดลองถูก จนกระทั่งปัจจุบันกิจกรรมกีฬาบางประเภทเริ่มได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมากขึ้น เช่นกิจกรรมการท่องเที่ยวพายเรือแคนู กิจกรรมการท่องเที่ยวปีนหน้าผา กิจกรรมการท่องเที่ยวดำน้ำเป็นต้น

อย่างไรก็ตามปัจจุบันหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยกำลังให้ความสนใจและตระหนักในคุณค่าของกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ ประการที่ 1 กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจมีส่วนทำให้ประเทศมีรายได้โดยเฉลี่ยสูงขึ้น และประการที่ 2 กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจมีผลกระทบโดยตรงต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และหากไม่มีมาตรการควบคุมที่ดีอาจจะทำให้ศักยภาพของทรัพยากรเชิงท่องเที่ยวเสื่อมค่าลง

กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจเป็นกิจกรรมค่อนข้างใหม่ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่าง

กว้างขวางในหมู่นักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามเนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวมีลักษณะโดดเด่นเฉพาะตัว ประกอบกับข้อได้เปรียบหลายประการเมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทอื่น จึงทำให้กิจกรรมประเภทนี้ยังคงครองตลาดการท่องเที่ยวอยู่ได้ และมีแนวโน้มว่าจะเป็นธุรกิจที่น่ารายได้เข้าสู่ประเทศมหาศาล กล่าวคือเป็นกิจกรรมที่มีความแปลกใหม่ ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจะตอบสนองของความพึงพอใจตามธรรมชาติของมนุษย์ที่ชอบกิจกรรมที่ใช้พลังกำลัง เสี่ยง และท้าทายความสามารถ และเมื่อพูดถึงเครือข่ายทางธุรกิจกิจกรรมประเภทนี้มีเครือข่ายอยู่ทั่วโลก ทั้งนี้เพราะว่าผู้บุกเบิกเป็นชาวยุโรปแทบทั้งสิ้น และเมื่อดำเนินธุรกิจและพัฒนากิจกรรมได้ระดับหนึ่งแล้ว ผู้บุกเบิกเหล่านี้ก็กลับไปสร้างเครือข่ายในประเทศของตน ข้อได้เปรียบอีกประการหนึ่งก็คือ กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจได้รับการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ ในฐานะสถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำโฆษณาสินค้าต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือวารสารต่าง ๆ จะลงตีพิมพ์เรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งจะเป็นการโฆษณากิจกรรมดังกล่าวไปในตัวโดยไม่ต้องลงทุนแต่อย่างใด นอกจากนี้ค่าบริการในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวยังอยู่ในอัตราที่ชนชั้นกลางสามารถรับได้ ไม่ว่าจะเป็นค่าอาหาร ที่พัก ค่าเดินทาง และค่าบริการในการเข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้นจึงทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาร่วมกิจกรรมและพักอยู่นาน และสิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้ธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจยังคงดำเนินอยู่ได้ก็คือความเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดีที่สุดในโลก เช่นหาดไร่เลย์จังหวัดกระบี่ได้รับการกล่าวขวัญจากนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบการปีนหน้าผาว่าเป็นหาดที่มีหน้าผาสวยงามที่สุดในโลก ในขณะที่เกาะพังก จังหวัดพังงาเป็นแหล่งพายเรือแคนูและคายัคที่ท้าทายแห่งหนึ่งของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นแหล่งทดสอบมาตรฐานความสามารถในกิจกรรมดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการดำเนินธุรกิจด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจะมีข้อได้เปรียบหลายประการเมื่อเทียบกับการท่องเที่ยวรูปแบบอื่นดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ก็มีข้อสังเกตบางประการที่ผู้ประกอบการด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึง ประการแรกก็คืออุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ต้องได้มาตรฐานซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถผลิตในประเทศได้ ผลที่ตามมาก็คือต้อง

ลงทุนสูงและมีความเสี่ยงในการลงทุนมาก ประการที่สองคือเกิดภาวะในการแข่งขันเชิงธุรกิจ เพราะเป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างใหม่และได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวสูง ผลที่ตามมาคือความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการ ซึ่งอาจจะมีผลต่อการดำเนินธุรกิจโดยรวม ประการที่สามคือขาดบุคลากรผู้ชำนาญการเฉพาะที่มีความรู้ความเข้าใจบริบทพื้นฐานของกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทั้งในแง่ของจำนวนและคุณภาพ ประการที่สี่คือปัจจุบันยังไม่มีกฎหมาย ข้อบังคับ และระเบียบ ว่าด้วยเรื่องการดำเนินธุรกิจด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวโดยตรง และที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะขอจดทะเบียนผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวโดยทั่วไปแต่ก็เลยมาดำเนินธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ผลที่ตามมาคือไม่สามารถควบคุมคุณภาพของการดำเนินธุรกิจด้านนี้ได้ที่สำคัญคือเกิดอุบัติเหตุและอุบัติเหตุบ่อยครั้งด้วยรู้เท่าไม่ถึงการณ์และขาดความรู้ ประการที่ห้าคือขาดการประสานความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการในด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ การแบ่งปันลูกค้า การกู้ภัย การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ซึ่งมีผลต่อความเข้มแข็งขององค์กร ประการที่หกคือขาดศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวในการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว การเตรียมตัวก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเป็นประโยชน์ในการติดตามกรณีที่มีการสูญหายหรือประสบอุบัติเหตุ และประการสุดท้ายก็คือกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวบางประเภทจะถูกจำกัดด้วยฤดูกาล และข้อจำกัดนี้ไม่ได้มีผลกระทบเฉพาะผู้ประกอบการโดยตรงเท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบไปถึงรายได้ที่พึงได้รับของชุมชนอีกด้วย

นอกจากสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาและข้างต้น สิ่งหนึ่งที่ผู้ประกอบการด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจะต้องหยิบยกขึ้นมาพิจารณาก็คือสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจชุมชน และบริการส่งเสริมการขายจากภาครัฐและเอกชน เพราะธุรกิจด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวก็ขึ้นอยู่กับนักท่องเที่ยวได้ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและชุมชนเป็นสิ่งที่จำเป็น อย่างไรก็ตามเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันการดำเนินการบางอย่างซึ่งอาจจะเป็นไปโดยไม่ตั้งใจได้กลายเป็นข้อจำกัดในการดำเนินธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว อันได้แก่การก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างที่ไม่เป็นระเบียบ การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่ไม่เป็นระบบ การทำลายทรัพยากรและองค์ประกอบทางกายภาพของพื้นที่ที่นักท่องเที่ยวเข้าไปโดยไม่ตั้งใจ เช่นการเก็บสิ่งของจากแหล่งท่องเที่ยวเป็นของที่ระลึก เป็นต้น

ในส่วนของเศรษฐกิจชุมชนนั้นนับว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬามีส่วนในการเปลี่ยนแปลงอาชีพและรายได้ของชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีส่วนในการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานการดำเนินชีวิตของคนในชุมชนจากอาชีพเกษตรกรรมเพียงอย่างเดียวเป็นผู้มีรายได้ตลอดทั้งปีจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามต้องยอมรับว่าที่ใดก็ตามที่มีการพัฒนาเข้าไปถึงการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชุมชนย่อมเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ

ความผูกพันทางสังคมและวัฒนธรรมเริ่มจางลง บางครั้งถึงกับเปลี่ยนแปลงและถูกกลืนด้วย วัฒนธรรมตะวันตกเนื่องมาจากการปรับตัวให้เข้ากับนักท่องเที่ยวซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ และเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจนั่นเอง ผลที่ตามมาอีกประการหนึ่งก็คือค่าครองชีพในชุมชนเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ระบบสินเชื่อเริ่มเข้ามามีบทบาท ทำให้ชีวิตเรียบง่ายแบบพอมีพอกิน หดหายไป ที่สำคัญคือเกิดข้อขัดแย้งอันเนื่องมาจากผลประโยชน์ทางธุรกิจ ซึ่งจะต้องแก่งแย่งชิงดีกัน ที่เห็นได้ชัดเจนคือเกิดการตัดราคาสินค้าเพื่อจูงใจนักท่องเที่ยวให้มาใช้บริการของตน สิ่งที่มาคือเกิดความเสื่อม 3 ประการคือคุณภาพของการบริการต่ำเพื่อลดต้นทุน รายได้ของผู้ประกอบการ และผู้ใช้แรงงานในธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวลดลงและไม่คุ้มทุน ประการที่สำคัญก็คือเกิดความขัดแย้งในชุมชน

สำหรับบริการส่งเสริมการขายจากภาครัฐและเอกชนเป็นการดำเนินการโดยภาครัฐ หรือการดำเนินธุรกิจโดยภาคเอกชน ทั้งนี้เพื่อเกื้อกูลการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวให้ สมบูรณ์แบบและครบวงจร กล่าวคือภาครัฐควรจะสนับสนุนให้เกิดองค์กรทางด้านการกีฬาเพื่อ การท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เกิดการรวมตัวในการจัดตั้งองค์กรดังกล่าวในลักษณะของ ชมรม สโมสร ยกตัวอย่างเช่น ชมรมเรือยอชต์ คันทรี่คลับ และ โซเชียลคลับ เป็นต้น ซึ่ง องค์กรต่าง ๆ เหล่านี้จะสรรหาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ไว้บริการสมาชิกอย่างครบถ้วนและ ครบวงจร นอกจากนี้ควรจะเปิดโอกาสให้ทั้งภาครัฐและเอกชนเข้ามาดำเนินการที่เกื้อหนุน การจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว อันได้แก่ ศูนย์กีฬา นันทนาการ และกิจกรรมพื้นบ้าน ที่อยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยว เช่น ฟุตบอล บาสเก็ตบอล วอลเลย์บอล กอล์ฟ เทนนิส แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส วาเลย์บอล สควอช การฝึกด้วยน้ำหนักร ศูนย์สอนและฝึกฝนทักษะกีฬา ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมและพิพิธภัณฑ์ ศูนย์ธรรมชาติศึกษา ศูนย์สื่อสารและโทรคมนาคม ศูนย์ แลกเปลี่ยนเงินตราและธนาคาร ศูนย์ขาย ให้เช่า และซ่อมอุปกรณ์กีฬา ศูนย์ขาย ให้เช่า และ ซ่อมพาหนะเดินทางต่าง ๆ ศูนย์หนังสือ ศูนย์การแพทย์ ศูนย์พัฒนาสุขภาพซึ่งประกอบด้วยการ ออกกำลังกายในร่มประเภทต่าง ๆ ตลอดจนการนวดแผนไทยและสปา ศูนย์อาหารและที่พัก ศูนย์ แสดงและจำหน่ายสินค้า ศูนย์เด็กเล็ก คนชรา และบุคคลพิเศษ ศูนย์บันเทิงเช่น คลับและบาร์ ศูนย์รวมคาสีโน เป็นต้น และการที่จะกำหนดให้มีบริการสนับสนุนดังกล่าวอย่างไรนั้นให้ขึ้นอยู่กับ ความเหมาะสม และความกลมกลืนกับธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬานั้น ๆ

2.1.3 การจัดการด้านการตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

อย่างไรก็ตามเมื่อพูดถึงการจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในเชิงธุรกิจแล้ว ผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันในการวางแผนงานเพื่อการดังกล่าวอย่างครบวงจร โดยนำทฤษฎีและ

หลักการทั้งในส่วนของการองค์การและการจัดการ การบริหารธุรกิจ การจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมาใช้อย่างประสมประสานเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่เพื่อประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวให้ประสบความสำเร็จ โดยเริ่มจากการกำหนดปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ขององค์กร ศึกษาธรรมชาติของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว แหล่งและศักยภาพของทรัพยากรกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว การศึกษาพฤติกรรมของผู้บริโภคกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว การวิจัยตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวโดยแยกตามกลุ่มผู้บริโภค การศึกษาผลิตภัณฑ์กีฬาเพื่อการท่องเที่ยว การส่งเสริมการขายและยุทธศาสตร์ด้านราคา สื่อและการประชาสัมพันธ์ การประสานและควบคุมส่วนประสมทางการตลาด ตลอดจนกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว (Mullin et.al., 2000) สำหรับในส่วนนี้จะขอกล่าวถึงเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินธุรกิจกีฬาและเป็นประเด็นที่สำคัญเพื่อเป็นพื้นฐานการคิดดังต่อไปนี้

เมื่อพูดถึงลักษณะธรรมชาติของผู้บริโภคกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวแล้วจากการศึกษาพบว่า ผู้บริโภคกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อการพักผ่อน ออกกำลังกาย สังสรรค์ สมาคม และการทัศนศึกษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มากกว่าการเข้าร่วมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง และการเข้าร่วมนั้นอาจจะออกมาในรูปของการเข้าร่วมแข่งขันในฐานะที่เป็นนักกีฬา (Reeves, 2000 : 1-3) เข้าร่วมเล่นกีฬากลางแจ้ง กีฬาผจญภัย หรือทั้ง 2 อย่างในฐานะผู้ที่ชื่นชอบการออกกำลังกาย (Bartram, 2001 : 4-11) และเข้าร่วมชมกีฬาระดับนานาชาติและชิงแชมป์โลกในฐานะผู้ที่ชื่นชอบกีฬาประเภทใดประเภทหนึ่ง หรือผู้เล่นคนเดียวคนหนึ่งเป็นการเฉพาะ (Gratton et.al., 2000 : 17) อย่างไรก็ตามสำหรับประเทศไทยแล้วสิ่งที่ควรคำนึงถึงอีกประการหนึ่งก็คือกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของไทยมีข้อจำกัดในเรื่องการตลาด เนื่องจากประเทศไทยในสายตาของชาวโลกไม่ใช่ตลาดของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว แต่เป็นเพียงกิจกรรมกลางแจ้งเท่านั้น ดังนั้นนักท่องเที่ยวผู้บริโภคกีฬาซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวยุโรปที่เข้ามาในประเทศไทยจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมกลางแจ้งมากกว่าการดูกีฬา และจะเดินทางมาเฉพาะช่วงเวลาและภูมิอากาศที่เหมาะสมเท่านั้น กล่าวคือในช่วงเดือนธันวาคมจนถึงเดือนกุมภาพันธ์ เพราะเป็นช่วงที่ประเทศต่าง ๆ ในยุโรปมีอากาศหนาว ส่วนจะมาหรือไม่และเป็นเมื่อไหร่ขึ้นขึ้นอยู่กับศักยภาพ ซึ่งหมายถึงความสวยงามและความสมบูรณ์ของแหล่งกีฬา สิ่งอำนวยความสะดวก และความโดดเด่นของกีฬาที่อาศัยทรัพยากรธรรมชาติ เช่นทะเล หาดทราย ภูเขา และป่าไม้ ซึ่งเป็นกีฬาหลักของประเทศด้วย นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นไทยที่ละละเล้าวัฒนธรรมและประเพณี

ตลอดจนวิถีชีวิตแห่งความเป็นไทยไว้อย่างชัดเจน อันได้แก่กีฬามวยไทยและกีฬาตะกร้อเป็นต้น ที่สำคัญคือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่าเนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีภูมิประเทศสวยงามควรจัดให้มีการแข่งขันกีฬานานาชาติของโลกรวมมวยไทย ฟุตบอล เทนนิส และกีฬาอื่น ๆ โดยเชิญทีมหรือนักกีฬาที่มีชื่อเสียงมาร่วมแข่งขัน ทั้งนี้เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวให้เข้ามาในประเทศไทยเพื่อดูกีฬาดังกล่าว ข้อค้นพบอีกประการหนึ่งก็คือภาคได้เป็นภาคที่ผู้ประกอบการประสงค์เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวมากที่สุด รองลงไปคือภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามลำดับ และสื่อที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางมาประเทศไทยมากที่สุดคือการบอกปากต่อปาก อย่างไรก็ตามแม้ว่าประเทศไทยจะได้เปรียบทางด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในแง่ของการดำเนินธุรกิจหลายประการ แต่ก็มีประเด็นที่น่าสนใจและจะต้องเร่งแก้ไขโดยด่วนก็คือ ความเข้าใจผิดและความคลาดเคลื่อนของข้อมูลที่ว่า กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่น่าสนใจและมีน้อยประเภท จึงทำให้นักท่องเที่ยวส่วนหนึ่งไม่ต้องการกลับมาเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยอีก (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2537 : 7-15)

ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณาถึงปัจจัยแวดล้อมตลอดจนขั้นตอนต่าง ๆ ในการวางแผนธุรกิจ เริ่มจากการวิเคราะห์องค์การโดยใช้ สวีท อนาไลซิส (SWOT Analysis) ซึ่งกล่าวถึงจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร โอกาสและภาวะคุกคามจากภายนอก (Bridges and Roquemore, 2000 : 152) หลังจากนั้นให้ เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้อย่างเป็นระบบโดยใช้ มีส (Management Information System : MIS) ซึ่งเป็นเครือข่ายฐานข้อมูลที่สามารถในการเลือก เก็บ ดำเนินการ และการถ่ายโอนข้อมูล ทั้งนี้เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในการดำเนินกิจการขององค์กร (Robert, 1993 : 495) ขั้นตอนต่อไปก็คือการกำหนดปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และจุดมุ่งหมายขององค์กร โดยคำนึงถึงการจัดการที่มีบูรณและมีคุณภาพ (Total Quality Management :TQM) ซึ่งประกอบด้วยขบวนการต่าง ๆ ได้แก่ การวิเคราะห์งาน จัดการกับสิ่งที่ทำให้งานไม่เดิน สรรหาและพัฒนาผู้ที่มีความชำนาญในงาน และจัดสิ่งที่ยับยั้งความคิดในการทำงานออกไป (Susan, 1992 : 1) ถัดไปก็เป็นการวางแผนการตลาด โดยทฤษฎี 5 พี ของส่วนผสมการตลาดทางการกีฬา (The Five Ps in The sport Marketing Mix) ซึ่งประกอบไปด้วยผลิตภัณฑ์การกีฬา (Product) การกำหนดราคา (Price) ช่องทางการตลาด (Place) การส่งเสริมการขาย (Promotion) และการประชาสัมพันธ์ (Public Relation) เมื่อวางแผนการตลาด

เรียบร้อยแล้วก็มาถึงขั้นตอนการวิเคราะห์ผู้บริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มและการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของผู้บริโภค ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมีอยู่ 4 กลุ่มด้วยกัน คือกลุ่มลูกค้าตามปกติซึ่งขึ้นอยู่กับ เพศ อายุ การศึกษา รายได้ และอื่น ๆ กลุ่มชื่นชอบกีฬาซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้สึกและทัศนคติที่ดีต่อกีฬาซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชมกีฬา กลุ่มที่ใช้ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา อันได้อุปกรณ์กีฬา ตลอดจนเสื้อผ้า รองเท้า และเครื่องใช้อื่น ๆ และกลุ่มที่ใช้ประโยชน์จากกีฬาโดยตรง เช่นเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อสุขภาพ รางวัล ชื่อเสียง และความภาคภูมิใจ เป็นต้น สำหรับการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานั้นแบ่งออกเป็นขั้นตอนตามลำดับโดยเริ่มจากการทำความเข้าใจเกี่ยวกับกีฬา การเสาะแสวงหาความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับกีฬา (Smith and Theberge, 1987 : 111-118) การประเมินและเลือกสรร (Kotler, 1989 : 464) การตัดสินใจซื้อและการคาดหวัง การประเมินประสบการณ์ และความพึงพอใจซึ่งจะขึ้นอยู่กับประโยชน์ที่จะได้รับและราคา และสุดท้ายก็คือพฤติกรรมหลังการประเมิน ซึ่งจะมีทางเลือก 3 ทางคือ ถ้าพึงพอใจก็จะเข้าร่วมกิจกรรมนั้นอีกอาจถึงขั้นมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับกีฬานั้น ๆ (Walczak and Forest, 1997 : 86-90) ถ้าไม่พอใจก็จะละทิ้งกิจกรรมและถ้าหากก้ำกึ่งระหว่างพอใจกับไม่พอใจก็จะเกิดการประเมินข้อมูลและตัดสินใจเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นั้นซ้ำ ผลจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยอันได้แก่ครอบครัว ชน ชนิต และตราสัญลักษณ์ของผลิตภัณฑ์

2.1.4 รูปแบบการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างใหม่สำหรับประเทศไทย แต่เนื่องจากความเป็นเลิศทางด้านทรัพยากรธรรมชาติเชิงท่องเที่ยวของพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน จึงทำให้กิจการดังกล่าวขยายตัวอย่างรวดเร็วทั้งในแง่ของผู้ประกอบการและจำนวนนักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามจากข้อสังเกตในการดำเนินการที่ผ่านมาพบว่า องค์การต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ได้ดำเนินกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวโดยยึดหลักการบริหารจัดการท่องเที่ยวโดยทั่วไปตามที่เคยถือปฏิบัติกันมา ผลที่ตามมาก็คือความสำเร็จของการจัดและบริหารงานซึ่งประเมินจากรายได้ที่เกิดขึ้นกับความเสี่ยงและการลงทุนที่ผ่านมายังคงประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างของกิจกรรม แหล่งท่องเที่ยว และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว เป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนในการบริหารจัดการกิจกรรมดังกล่าวให้ประสบความสำเร็จเต็มศักยภาพที่มีอยู่ ดังนั้นเพื่อเป็นการรองรับการขยายตัวของกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวซึ่งมีแนวโน้มว่าจะได้รับนิยมนักท่องเที่ยวมากขึ้นในอนาคต จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเสาะแสวงหาวิธีการจัดและบริหารงานที่เหมาะสมและ

สอดคล้องกับธรรมชาติของกิจกรรม ซึ่งในที่นี้ขอเสนอรูปแบบการจัดและบริหารกิจกรรมดังกล่าว โดยอาศัยหลักการ แนวคิด และทฤษฎี เป็นหลักในการศึกษาดังนี้

2.1.4.1 การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่ง คือให้มีการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กล่าวคือการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเกี่ยวกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นแก่สภาพแวดล้อมของทรัพยากรเชิงท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างประหยัดและคุ้มค่ามากที่สุด ในที่นี้ขอกล่าวถึงตัวชี้วัดที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวกับอนุรักษ์กับการพัฒนาอย่างยั่งยืน 4 ประการคือ ประการที่ 1 กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจะต้องกระตุ้นและส่งเสริมให้ชุมชนตระหนักและเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้ทรัพยากรและสภาพแวดล้อมธรรมชาติมีความสมบูรณ์ทุกด้านและมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจจะทำให้ได้โดยการอนุรักษ์ต้นไม้ ลำธาร นก ปลา ตลอดจนกล้วยไม้ ปรง และเฟิร์น ประการที่ 2 กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวกับอนุรักษ์จะต้องสร้างอาชีพและรายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องให้เกิดความเป็นธรรมในการกระจายรายได้แก่มวลสมาชิกของชุมชนอย่างทั่วถึง ประการที่ 3 กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวกับอนุรักษ์จะต้องมีส่วนร่วมในการส่งเสริมให้เกิดโครงการพัฒนาชุมชนเพื่อเป็นการช่วยเหลือสมาชิกของชุมชนอยู่ดีมีความสุขถ้วนหน้า ประการที่ 4 กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวกับอนุรักษ์ต้องส่งเสริมให้ชุมชนเกิดการเรียนรู้วิถีการดำเนินชีวิตทุกด้านโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกต้องทั้งในแง่ของขนบธรรมเนียมประเพณี ประสบการณ์ที่เป็นเครื่องมือของการดำเนินชีวิต เช่นแนวทางในการจัดและบริหารการเงินและบัญชี การอบรมด้านภาษา การพัฒนาฝีมือแรงงาน ตลอดจนการพัฒนาบุคลิกภาพของคนในชุมชนให้สามารถรองรับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้สามารถบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นไปตามหลักการของการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอย่างแท้จริงควรคำนึงถึงปัจจัยซึ่งเป็นหลักของการจัดการท่องเที่ยว ดังกล่าว 6 ปัจจัยได้แก่ ปัจจัยที่ 1 ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว หมายความว่า แหล่งท่องเที่ยวต้องมีศักยภาพที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้าไปร่วมกิจกรรมกีฬาทั้งในแง่ของสภาพและการแข่งขัน ปัจจัยที่ 2 ปัจจัยด้านตลาดการท่องเที่ยว หมายความว่า ทรัพยากรเชิงท่องเที่ยวต้องมีความสำคัญและเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดคุณค่าและประโยชน์ต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ปัจจัยที่ 3 ปัจจัยด้านธุรกิจการท่องเที่ยว หมายความว่า ผู้

ประกอบธุรกิจด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมและ
 ประสาทให้บริการและเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เลือกกิจกรรมด้วยความสมัครใจ ปัจจัยที่ 4
 ปัจจัยด้านจิตสำนึกด้านการท่องเที่ยว หมายความว่า นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการธุรกิจ
 กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวต้องมีความเข้าใจเหตุผลและความจำเป็นในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและ
 ทรัพยากรธรรมชาติและพร้อมที่จะปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างดีที่สุด ปัจจัยที่ 5 ปัจจัยด้านการ
 มีส่วนร่วมของชุมชน หมายความว่า ชุมชนต้องมีโอกาสในการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มีส่วนร่วมในผลประโยชน์ที่พึงเกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อลดความขัดแย้งและผลกระทบ
 อันจะเกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อม ประการที่ 6 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยว หมายความว่า
 นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวต้องตระหนักและคำนึงถึงประโยชน์
 ตลอดจนข้อเสียของการจัดการท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของชุมชน

2.1.4.2 การจัดการท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม

การจัดและบริหารการท่องเที่ยวแบบชุมชนมีส่วนร่วม เป็นรูปแบบการจัดและบริหารงาน
 ที่เกิดขึ้นมาพร้อม ๆ กับการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งมีหลักการที่สำคัญ 2 ประการคือ การมีส่วนร่วม
 ในการบริหารจัดการ และการประสานประโยชน์ในการใช้ทรัพยากรเชิงท่องเที่ยวในพื้นที่ร่วมกัน
 สำหรับการบริหารจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวนั้น ควรเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมดำเนินการ
 ตั้งแต่เริ่มต้น กล่าวคือเริ่มตั้งแต่การศึกษาปัญหา การวางแผนและโครงการในการแก้ปัญหาและ
 พัฒนา การปฏิบัติงานตามแผน และการติดตามประเมินผลโครงการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เขา
 เหล่านั้นได้มีโอกาสปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าบ้านในการต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยน้ำใจไมตรี อำนวย
 ความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวตลอดเวลาที่พำนักอยู่ในพื้นที่ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือคอย
 ควบคุมดูแลไม่ให้เกิดการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวในการขายสินค้าและบริการต่าง ๆ นอกจากนี้
 ชุมชนจะต้องมีส่วนในการดูแลรักษาและทำนุบำรุงสภาพแวดล้อมให้คงความเป็นธรรมชาติ ป้องกัน
 ไม่ให้เกิดมลภาวะในพื้นที่ จัดระเบียบและดูแลความเรียบร้อยของโครงสร้างพื้นฐานอันได้แก่ที่
 พัก ร้านอาหาร ที่จอดรถ และห้องสุขาเป็นต้น และที่จะละเว้นเสียไม่ได้ก็คือการดูแลความ
 หลากหลายทางชีวภาพของสิ่งมีชีวิต ตลอดจนอนุรักษ์ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม
 ประเพณี ให้คงอยู่กับชุมชนอย่างเต็มศักยภาพต่อไป

สำหรับการประสานประโยชน์ที่พึงมีพึงเป็นร่วมกัน นับว่าเป็นหลักการสำคัญที่ทุกฝ่าย
 จะต้องตระหนักและปฏิบัติอย่างเป็นมรรคเป็นผลและถูกต้องยุติธรรม อย่างไรก็ตามเพื่อให้เกิด
 การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรจะกระตุ้นให้ชุมชนได้ดำเนินกิจกรรมและได้รับ
 ประโยชน์ในฐานะเจ้าบ้านที่เกิดขึ้นมาเพื่อพัฒนาถิ่นที่อยู่ของตนอย่างแท้จริง ซึ่งพอจะสรุปได้ 7

ประการคือ ประการที่ 1 ส่งเสริมให้ชุมชนรวมตัวประกอบธุรกิจนำเที่ยวในรูปของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทถูกต้องตามระเบียบและกฎหมาย ประการที่ 2 สนับสนุนให้ชุมชนนำผลิตภัณฑ์และหัตถกรรมของท้องถิ่นมาวางขายในรูปของศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์พื้นบ้านและของที่ระลึก ประการที่ 3 กระตุ้นให้ชุมชนลงทุนทำธุรกิจร้านอาหารที่มีคุณภาพ โดยเน้นความสะอาดและหลักอนามัย ประการที่ 4 ส่งเสริมให้ชุมชนดำเนินธุรกิจร้านขาย เช่า และซ่อมอุปกรณ์กีฬาและอื่น ๆ เช่น จักรยาน และมอเตอร์ไซด์ ประการที่ 5 สนับสนุนให้ชุมชนเป็นผู้นำเที่ยวท้องถิ่น (Local Guide) ในฐานะที่เป็นผู้คุ้นเคยและชำนาญพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นผู้ที่รักและหวงแหนทรัพยากรท้องถิ่นในฐานะที่เป็นเจ้าบ้านผู้รับประโยชน์โดยตรง แต่ทั้งนี้ต้องเปิดโอกาสให้เขาเหล่านั้นได้เรียนรู้และก่อเกิดประสบการณ์จนได้รับใบอนุญาตให้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ตามกฎหมาย ประการที่ 6 เปิดโอกาสให้ชุมชนได้ดำเนินธุรกิจด้านศูนย์สาธิตและสอนทักษะกีฬาเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยวผู้สนใจ ประการที่ 7 สนับสนุนให้คนในชุมชนได้ทำงานในฐานะแรงงานในสถานประกอบการต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ตัวอย่างเช่น พนักงานร้านอาหาร พนักงานโรงแรม และพนักงานของบริษัทนำเที่ยว เป็นต้น

2.1.4.3 การจัดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ

รูปแบบของการบริหารจัดการที่ก่อให้เกิดความสำเร็จอย่างสูงสุดวิธีหนึ่งก็คือ การบริหารจัดการแบบการบูรณาการ กล่าวคือเป็นการนำทรัพยากรทั้งทางด้านอาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ บุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่มีอยู่ของแต่ละองค์กรมาใช้อย่างประสมประสานและรับประโยชน์ร่วมกัน ในส่วนของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวก็เช่นเดียวกันควรจะจัดและบริหารโดยการร่วมแรงร่วมใจ ขององค์กรที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว 5 องค์กร คือ องค์กรส่วนท้องถิ่น ชุมชน ผู้ประกอบการ และมีการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยโดยศูนย์การท่องเที่ยวจังหวัดทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานและประโยชน์ที่พึงเกิดขึ้น อันได้แก่ ประการที่ 1 ผลักดันให้ออกกฎระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการดำเนินธุรกิจด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ตลอดจนบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน ประการที่ 2 ทำการจดทะเบียนผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ประการที่ 3 ประสานกับองค์กรท้องถิ่นที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานอุปกรณ์และเครื่องมือเกี่ยวกับกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว อันมีสำนักงานคณะกรรมการมาตรฐานอุตสาหกรรมเป็นอาทิ ประการที่ 4 จัดตั้งองค์กรเพื่อพิจารณามาตรฐานการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ประกอบด้วยแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว อุปกรณ์และเครื่องมือ การบริการ ความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม ประการที่ 5 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการจัดตั้งกลุ่มความสนใจในรูปของสมาคมหรือชมรม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดอำนาจในการต่อรองและลดข้อขัดแย้ง

ประการที่ 6 เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นกระบวนการปะทะสัมพันธ์โดยตรงระหว่างผู้นำเที่ยวกับนักท่องเที่ยว และจากการศึกษาพบว่าผู้นำเที่ยวจะมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ความรู้สึก และที่สำคัญคือความสัมพันธ์อันดีของทั้ง 2 ฝ่ายจะเป็นแรงจูงใจนักท่องเที่ยวให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว (Cavallo & Brienza, 2003) ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะกำหนดคุณสมบัติของผู้ขอจดทะเบียนอาชีพมัคคุเทศก์ โดยเพิ่มเติมบริบทของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว และโอกาสของชุมชนในการประกอบอาชีพนี้ ประการที่ 7 จัดอบรมให้ความรู้ด้านกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ประการที่ 8 จัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาทักษะกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ประการที่ 9 ประสานงานและทำความเข้าใจความตกลงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว อันได้แก่ ป่าไม้จังหวัด ประมงจังหวัด หัวหน้าอุทยานแห่งชาติ และขนส่งจังหวัด เป็นต้น

ประการที่ 10 เนื่องจากกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่มีปัจจัยสำคัญที่เป็นแรงจูงใจนักท่องเที่ยวเข้าร่วมกิจกรรม 2 ประการ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมขณะปฏิบัติกิจกรรมกีฬา และความเหมาะสมระหว่างกิจกรรมกีฬาและสถานที่ที่เป็นแหล่งกีฬาหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกิดขึ้นเนื่องจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยว กิจกรรม และสถานที่ (Ryan, 1991) ดังนั้นเพื่อให้การจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวสอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของกิจกรรมและประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี จึงเป็นหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้องที่จะต้องหาแนวทางในการจัดและบริหารที่เหมาะสมมาใช้อย่างกลมกลืนวิธีการหนึ่งที่ใช้ได้ผลดีก็คือ การดำเนินการเกี่ยวกับตัวปฏิบัติการร่วมทางการตลาด (Co-operative Marketing) ซึ่งไบรกกซ์ (Briggs, 2001) กล่าวว่า การจัดและบริหารตัวปฏิบัติการร่วมทางการตลาดที่เหมาะสม ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยเกื้อหนุนซึ่งกันและกันที่สำคัญ 2 ประการ อันได้แก่ กิจกรรมและอุปกรณ์กีฬา ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้ส่งเสริมให้การจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวหลาย ๆ พื้นที่ และหลาย ๆ ชนิดกีฬาประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นที่เมืองแมนเชสเตอร์ และเมืองเซฟฟิลด์ ประเทศอังกฤษ เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ตลอดจนการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เมืองเวลลิงตัน ประเทศนิวซีแลนด์ก็ตาม ล้วนแล้วแต่เป็นตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเป้าหมายที่สำคัญของโลก ทั้งนี้เนื่องจากการบริหารจัดการที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้นำการจัดและบริหารเชิงการตลาดแบบร่วมมือมาใช้อย่างลงตัว (D'Abaco, 1991 ; Doorne, 1998)

อย่างไรก็ตามเพื่อเป็นแนวทางในการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ และประสบความสำเร็จในเชิงบูรณาการจึงขอเสนอกลยุทธ์เพื่อการดังกล่าว คือ ประการที่ 1 กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ขององค์กรอย่างชัดเจน ประการที่ 2 จัดทำ

แผนแม่บทตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงการติดตามประเมินผล ประการที่ 3 กระตุ้นให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทุกขั้นตอน ประการที่ 4 ส่งเสริมการจัดตั้งองค์กร อันได้แก่ ชมรมและสมาคม ต่าง ๆ เพื่อเป็นเครือข่ายและมีอำนาจในการต่อรอง ประการที่ 5 กำหนดมาตรฐานราคาของผลิตภัณฑ์กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมและแน่นอน ประการที่ 6 ส่งเสริมการขายแบบลด แลก แจก แถม ตามฤดูกาลและสถานการณ์ ประการที่ 7 โฆษณาและประชาสัมพันธ์โดยใช้ช่องทางการตลาดโดยผ่านสื่อที่เหมาะสมและทันสมัย ประการที่ 8 จัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ประการที่ 9 อนุรักษ์และทำนุบำรุงทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนจัดมลพิษต่าง ๆ อย่างมีมาตรฐานและคุณภาพ ประการที่ 10 จัดระเบียบชุมชนให้มีมาตรฐานในด้านความปลอดภัยทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน ประการที่ 11 ยกกระดับมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวตลอดจนพัฒนาปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจนักท่องเที่ยวให้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ประการที่ 12 นำแนวคิดส่วนผสมการตลาดทางด้านการกีฬา (Marketing Mix : Five Ps) อันได้แก่ ราคา ผลิตภัณฑ์ ช่องทางการตลาด การส่งเสริมการขาย และการโฆษณาประชาสัมพันธ์มาใช้้อย่างเหมาะสม ประการที่ 12 นำแนวคิดเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงการตลาดแบบร่วมมือมาใช้้อย่างเหมาะสมตามประเภทของกีฬา และประการที่ 13 นำแนวคิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้ผลิตภัณฑ์กีฬา (Three As) อันได้แก่ การเข้าถึง สิ่งดึงดูดใจ และสิ่งอำนวยความสะดวก มาใช้อย่างประสมประสานและเกิดคุณค่า (Levine, 1977 : 1)

2.1.5 ศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน

ปัจจุบันรูปแบบการท่องเที่ยวทั้งของชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวคือพัฒนาจากการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมทัศนียภาพทั้งที่เป็นธรรมชาติ และที่สร้างขึ้นเพื่อเลียนแบบ หรือเพิ่มพูนทรัพยากรที่มีอยู่ให้สอดคล้องและเอื้อประโยชน์ต่อการท่องเที่ยว มาเป็นการท่องเที่ยวหลากหลายรูปแบบอันได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาวิจัย การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เป็นต้น ส่วนพื้นที่ใดจะเป็นการท่องเที่ยวแบบใดจะขึ้นอยู่กับทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่น

ในส่วนของจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ประกอบไปด้วยสภาพภูมิประเทศแบบชายฝั่งทะเลและภูเขาสลับซับซ้อนเรียงรายทอดยาวไปตามชายฝั่งมหาสมุทรอินเดีย ตอนชายฝั่งทะเลอันดามัน โดยมีเกาะภูเก็ต ซึ่งเป็นที่ตั้งของจังหวัดภูเก็ตอยู่บริเวณอ่าวภูเก็ต นอกจากนี้ยังมีเกาะน้อยใหญ่ทั้งที่มี และไม่มีประชากรอาศัยอยู่ตลอดชายฝั่ง ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเลือกสถานที่ท่องเที่ยว

และชมทัศนียภาพได้ตามต้องการ และที่โดดเด่นอีกประการหนึ่งของภูมิภาคแถบนี้ก็คือมีทะเลที่ใสสะอาด ภูมิอากาศที่สวยงาม ตลอดจนเกาะแก่งที่เอื้อประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป็นอย่างมาก เช่นกระดานโต้คลื่น ตกปลา และดำน้ำ (วรรณ วรชวณิช, 2539 : 189) นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังนิยมออกกำลังกายด้วยการปีนหน้าผา ล่องเรือคายัคและแคนู ขี่ม้าเลียบชายหาด เล่นวอลเลย์บอลชายหาด และการขี่จักรยานเสือภูเขาอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬา 5 ประเภท อันได้แก่ การปีนหน้าผา พายเรือคายัคและแคนู ดำน้ำ ตกปลา และขี่จักรยานเป็นกิจกรรมกีฬาที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้เดินทางมาประเทศไทย และถือว่าเป็นกิจกรรมหลักที่ส่งเสริมรายได้ให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภูมิภาคแถบนี้

กีฬาปีนผาเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นนักสำรวจค้นหาทำให้มนุษย์เดินทางดั้นด้นแสวงหาไปทุกที่ ไม่ว่าจะเป็นบนผืนแผ่นดิน ใต้ทะเล หรือแม้แต่ยอดเขาสูงในยุคแรก ๆ อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อการดำรงชีพ ศาสนา ความเชื่อ และพิธีกรรม หรือเพื่อประกาศครอบครองดินแดน กระทั่งภายหลังได้เปลี่ยนมาเป็นปีนเขาเพื่อสำรวจและกีฬา ซึ่งในช่วงต้น ๆ เป็นกีฬาที่นิยมในหมู่ผู้ที่มีฐานะทางการเงินดีในแถบยุโรปและอเมริกา สำหรับการปีนเขาในประเทศไทยเริ่มจากการปีนหน้าผาโดยใช้เครื่องมือตามภูมิปัญญา เช่นการสร้างสำนักสงฆ์บนภูเขา หินปูนที่สูงชัน และการเก็บรังนกในบริเวณถ้ำ สำหรับการปีนเขาหรือหน้าผาโดยใช้อุปกรณ์ยุคใหม่นั้นได้เริ่มเข้ามาสู่ประเทศไทยราวปี พ.ศ. 2523 โดยนักปีนเขาชาวยุโรป และได้เริ่มสำรวจเส้นทางปีนเขาที่สูงชันและงดงามของหมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ เป็นแห่งแรก จนกระทั่ง พ.ศ. 2532 นักปีนเขาชาวต่างประเทศได้สำรวจพบว่าหน้าผาบริเวณหาดไร่เลย์และอ่าวพระนาง จังหวัดกระบี่ เป็นทำเลที่เหมาะสมแก่การปีนหน้าผา และได้เริ่มสำรวจเส้นทางปีนหน้าผาอีกหลายเส้นทาง ซึ่งในช่วงนั้นเริ่มมีกลุ่มคนไทยให้ความสนใจบุกเบิกสำรวจเส้นทางมีการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์และเทคนิคการปีนผาอย่างจริงจัง (วินิจ รังผึ้ง, 2545 : 45)

ปัจจุบันกีฬาปีนหน้าผากลายเป็นกีฬานิยมของนักท่องเที่ยวจากทุกมุมโลก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านอกจากจะเป็นการออกกำลังกายแล้ว กีฬาปีนหน้าผายังเป็นกิจกรรมที่พิสูจน์ความแข็งแกร่งของร่างกายและจิตใจ ตลอดจนความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะอุปสรรคข้างหน้า ความเด็ดเดี่ยวในการตัดสินใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาปีนหน้าผาเป็นกีฬาที่ส่งเสริมคนให้ค้นพบตัวเอง และสร้างความภาคภูมิใจให้กับมนุษย์ (สาโรจน์ มีวงษ์สม, 2541 : 90) นอกจากนี้กีฬาปีนผายังเป็นกีฬาที่สนุกตื่นเต้นเร้าใจ และท้าทายความสามารถของมนุษย์ทั้งด้านกำลังใจ กำลังกายและความคิด ตลอดจนเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักปีนหน้าผาได้ชมความงามของธรรมชาติ เช่น นก และ

กล้วยไม้อีกด้วย (ปิยะฤทัย ปิโยพีระพงศ์, 2543 : 83) แหล่งป็นหน้าผาที่น่าสนใจและมีชื่อเสียงไปทั่วโลก เป็นที่นิยมในระดับนานาชาติ อยู่ทีบริเวณอ่าวไร่เลย์จังหวัดกระบี่ (สาโรจน์ มีวงษ์สม, 2541 : 104) ทั้งนี้เพราะว่ามีปัจจัยที่เอื้อต่อการเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวหลายประการ ได้แก่ การเดินทางสะดวก ทิวทัศน์สวยงาม เป็นแหล่งธรรมชาติศึกษา เส้นทางปีนท้าทายความสามารถ คือไม่เป็นอุปสรรคและง่ายจนเกินไปที่จะปีน (สาโรจน์ มีวงษ์สม, 2541 : 49-50) โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีความปลอดภัยทั้งในแง่ของการเดินทางและขณะร่วมกิจกรรม ทั้งนี้เพราะมีองค์กรคือชมรมปีนหน้าผาและสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวดูแล

อย่างไรก็ตามเพื่อให้ธุรกิจการท่องเที่ยวด้านการปีนผาประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการที่ส่งเสริมให้กิจกรรมดังกล่าวเป็นที่ชื่นชอบและต้องการของนักท่องเที่ยว อันได้แก่การกำหนดแหล่งการท่องเที่ยวที่ฟ้าปีนผาที่ชัดเจนในลักษณะของการโยกย้ายผู้ประกอบการที่แน่นแฟ้น นักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกว่าแหล่งกีฬาปีนผาอยู่ใกล้กันและอยู่ในบริเวณเดียวกัน มีการประสานงานกันเกี่ยวกับพาหนะและวิธีการเดินทางจากแหล่งหนึ่งไปแหล่งหนึ่ง มีการปรับภูมิทัศน์รอบ ๆ บริเวณแหล่งปีนผาให้ดูสวยงามและเป็นธรรมชาติ ตลอดจนจัดการเรื่องระบบความปลอดภัยต่าง ๆ ตั้งแต่การเดินทาง การใช้ชีวิตอยู่ในแหล่งกีฬา การกำกับดูแลเส้นทางปีนผาและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยและบุคลากรผู้ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวขณะร่วมกิจกรรม ต้องมีความพร้อมเสมอ นอกจากนี้ควรมีการจัดการเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานที่อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ที่พัก สถานพยาบาล ร้านค้าสะดวกซื้อ ศูนย์การสื่อสารและคมนาคม เป็นต้น (Suebhait, 2004 : 21-33) ที่สำคัญประการหนึ่งก็คือการจัดการทางด้านการตลาดที่เป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในกลุ่มผู้ประกอบการทั้งทางด้านสินค้าหรือบริการ ราคาในการให้บริการ การลดแลกแจกแถมช่องทางในการจำหน่ายผลผลิตและบริการ ตลอดจนการประชาสัมพันธ์ ร่วมกัน (Wright, 2000 : 88-89)

การล่องคายัคและแคนูเป็นกีฬาใหม่ที่น่าสนใจอยู่ที่ต้องใช้ทักษะสูง ตัดสินใจฉับไว มองไกล และเร็วกว่าสำนันั้นคือสามารถฝ่าฟันกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากได้ตามสถานการณ์ (อดิเรก ตันติยะวงศ์, 2545 : 38) คายัคเป็นเรือของชาวแอสกีโมใช้เป็นพาหนะในการล่าสัตว์ โครงเรือทำด้วยกระดุกปลาวาฬ ด้านบนหุ้มด้วยขนสัตว์ส่วนใหญ่จะเป็นขนเม่นน้ำทั้งนี้เพื่อป้องกันความเหน็บหนาว รูปร่างปราดเปรียวและคล่องแคล่ว ปัจจุบันนักท่องเที่ยวนิยมใช้ในการล่องแก่งสนุกสนาน ผจญภัย และชมธรรมชาติ ที่เป็นเวียงน้ำ ไตรกผา โพรงถ้ำ โดยทั่วไปคายัคแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ซิทออนท็อป เหมาะสำหรับกิจกรรมทางน้ำ ปีนขึ้นลงได้งายเวลานั่งจะเหยียดขาออกเข้าเล็กน้อย วางเท้ากับพื้นที่พักซึ่งสามารถปรับได้ตามสรีระ อีกประเภทคือ ซิทอินไซด์ เหมาะกับการ

เดินทางไกล ส่วนแคนูคล้ายกัน แตกต่างกันที่โครงสร้างและประโยชน์ในการใช้งาน กล่าวคือเป็นพาหนะของชาวอินเดียนแดงใช้ประโยชน์ในการเดินทาง โครงสร้างค่อนข้างโปร่งจึงบรรทุกของได้มาก ด้านบนของตัวเรือเปิดโล่ง หัวและท้ายงอนขึ้นเล็กน้อยสามารถแหวกคลื่นได้ดีทำให้น้ำเข้าเรือน้อย (กุลธิดา สืบหล้า, 2545 : 71)

การท่องเที่ยวโดยคายัคและแคนูมักจะเป็นกลุ่มทัวร์มาจากภูเก็ต คือนักท่องเที่ยวจะมาด้วยเรือใหญ่จากภูเก็ต แล้วลงเรือแคนูในพื้นที่ต่าง ๆ เช่นที่จังหวัดพังงาจะลงที่เกาะพนัง ซึ่งเป็นเกาะขนาดใหญ่ตั้งอยู่ใจกลางอ่าวพังงา (สุรจิต จามรمان, 2000 : 68-69) ที่จังหวัดกระบี่จะลงเรือที่บริเวณเขื่อนหน้าเมือง และล่องไปตามป่าชายเลนบริเวณเขาขนานน้ำซึ่งเป็นเขาหินปูนภายในเขาขนานน้ำยังมีช่องเขาที่น้ำทะเลไหลออกสู่ทะเลยามน้ำลงเรียกกันว่าแคนยอน หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่าโจรสลัด (สาโรจน์ มีวงษ์สม, 2541 : 50) นอกจากนี้ยังมีการเล่นคายัคและแคนูบริเวณทะเลตำบลอ่าวนาง อำเภอลำเลียง อำเภอลำสัก เกาะลันตา และพีพี แต่ที่เป็นที่นิยมของทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติขณะนี้คือที่อ่าวท่าเลน อำเภอเมือง และบ้านบ่อทองบริเวณถ้ำผีหัวโตและถ้ำลอด อำเภอลำเลียง ทั้งนี้เพราะเป็นสถานที่ที่เอื้อต่อการพายเรือแคนูและคายัค คือการเดินทางไปมาสะดวกปลอดภัย มีแนวเทือกเขาหินปูนที่สวยงาม มีป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ เป็นที่อาศัยของสัตว์มากมายในระบบนิเวศ ไม่ว่าจะเป็นนกนานาชนิด ลิงแสม หรือแม้แต่ค้างแวน นักท่องเที่ยวสามารถพายเรือลัดเลาะไปตามป่าโกงกาง เพื่อชมความงามของธรรมชาติบริเวณดังกล่าวได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่ดังกล่าวยังอยู่ในความควบคุมดูแลของอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี ดังนั้นนักท่องเที่ยวจึงได้รับข้อมูลข่าวสาร ความสะดวก และบริการที่ประทับใจจากเจ้าหน้าที่ของอุทยาน เป็นที่กล่าวขวัญปากต่อปากจนถึงทุกวันนี้ (จังหวัดกระบี่, 2547 : 88,97)

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การจัดและบริหารธุรกิจนำเที่ยวประเภทเรือแคนูและคายัคประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ควรพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมวิถีการดำเนินชีวิตดั้งเดิมบริเวณแหล่งท่องเที่ยวโดยความร่วมมือของหลาย ๆ ฝ่ายทั้งภาครัฐและเอกชน นอกจากนี้ควรมีการสร้างท่าเรือขึ้นลงเพื่อลำเลียงเรือแคนูและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ได้มาตรฐาน จัดตั้งศูนย์ข้อมูลและหน่วยกู้ภัยในแหล่งท่องเที่ยว ทำป้ายบอกทางทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดทางเดิน ถนน ทางลาด บันได และสะพาน ในการเข้าถึงพื้นที่ท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับขนาดของยานพาหนะและถ้าเป็นไปได้ควรมีการออกแบบพิเศษสำหรับผู้พิการด้วย สำหรับอุปกรณ์การท่องเที่ยวและอุปกรณ์นิรภัยต้องได้มาตรฐานและมีการซ่อมบำรุงพร้อมใช้งานเสมอ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือควรมีการจัดภูมิสถาปัตยกรรมที่สอดคล้องกับสภาพภูมิอากาศ ประหยัดพลังงาน ส่งเสริมลักษณะของสุนทรียภาพที่ดี และเพื่อเป็น

การอำนวยความสะดวกและสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวควรจัดระบบความปลอดภัยในการใช้พื้นที่ให้เหมาะสม จัดบุคลากรผู้ฝึกกีฬาและนำเที่ยวที่มีคุณภาพ และจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น ที่พัก ร้านอาหาร ที่จอดรถและเรือ ห้องน้ำสาธารณะ ตลอดจนร้านค้าสะดวกซื้อ ร้านบริการซ่อมรถยนต์ จักรยานยนต์ และอุปกรณ์กีฬา เป็นต้น (มนัส สุวรรณ และคณะ, 2545 : 168-178).

ในบรรดาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศหลาย ๆ ประเภท การดำน้ำลึกหรือสคูบาไดวิง (scuba diving) จะเป็นการท่องเที่ยวที่มีการขยายตัวมีการเข้าไปมีส่วนร่วมทั้งฐานะผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวมากที่สุด คนหลายคนมุ่งที่จะเป็นนักดำน้ำยิ่งมีนักดำน้ำเพิ่มมากขึ้นเท่าไรก็มีโอกาสที่จะอนุรักษ์ทะเลมากขึ้นเท่านั้น กล่าวคือมีคนเฝ้าดูแลไทยมากขึ้นนั่นเอง การดำน้ำลึกเป็นกิจกรรม การท่องเที่ยวที่เต็มไปด้วยความสนุกสนานและรับผิดชอบ ประการแรกคือรับผิดชอบต่อท้องทะเลที่เป็นต้นทุนของการท่องเที่ยว ประการที่สองคือรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเอง (อภิรักษ์ บัวหมักดี, 2546 : 124) นอกจากนี้การดำน้ำยังเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เดินทางไปทั่วท้องทะเล (จักริน กิตติสาร, 2545 : 38) ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยทำให้นักดำน้ำได้สัมผัสกับธรรมชาติใต้ท้องทะเล นอกจากนี้การดำน้ำยังทำให้นักกล้าคิดกล้าทำ ความขาดกลัวลดลง คือมีจิตใจที่เข้มแข็งขึ้นนั่นเอง ที่สำคัญคือยังมีส่วนทำให้กล้ามเนื้อของร่างกายได้ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีส่วนทำให้การทำงานของระบบหายใจมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าปอดได้ทำงานมากกว่าการหายใจปกติ (ศิริะ สุวรรณพานิช, 2544 : 5)

ส่วนสาเหตุที่ทำให้มนุษย์คิดค้นวิธีการดำน้ำและมีวิวัฒนาการจนถึงปัจจุบัน คือเริ่มจากการก่อสร้างไดน้ำ การสำรวจโลกใต้น้ำเพื่อที่จะนำเอาทรัพยากรใต้ทะเลมาใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด เช่นการจับปลา เก็บสาหร่าย หอยมุก และฟองน้ำ เป็นต้น นอกจากนี้ยังดำน้ำเพื่อนำทรัพยากรอันมีค่าที่จมอยู่ใต้ทะเล เนื่องมาจากเรืออัปปาง และการทำสงคราม (ศรีพิจิตร เลิศชัยเจริญศักดิ์, ม.ป.ป : 3) แต่ปัจจุบันการดำน้ำได้เข้ามามีบทบาทต่อวงการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอย่างมากเพราะกลายเป็นกีฬาหลักอย่างหนึ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้เข้ามาสู่จังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ตลอดทั้งปี ยังผลให้เศรษฐกิจของภูมิภาคแถบนี้และของประเทศในภาพรวมดีขึ้น

การดำน้ำเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นอันดับแรก ดังนั้นการเตรียมความพร้อมไว้ล่วงหน้านอกจากจะเป็นการเพิ่มความปลอดภัยแล้วยังช่วยลดปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะทำให้การดำน้ำราบรื่น เพลิดเพลิน และเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ (ศิริะ, 2539 : 121-125) อย่างไรก็ตามการที่จะจูงใจให้นักท่องเที่ยวเข้ามาร่วมกิจกรรมดำน้ำ นอกจากจะ

คำนึงถึงความปลอดภัยแล้วยังต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมต่าง ๆ โดยเฉพาะสภาพแวดล้อมที่อาจจะเป็นอันตรายต่อการดำน้ำ เช่นอุณหภูมิของน้ำต้องมีความพอเหมาะพอดี คือประมาณ - 2 องศาเซลเซียส บริเวณขั้วโลก และประมาณ 20 องศาเซลเซียส ในโซนเขตร้อน และในแต่ละแห่งอาจจะปรับเปลี่ยนได้ถึง 10 องศาเซลเซียส (พูนศักดิ์ ปรัทญารักษ์, ม.ป.ป. : 27-29) นอกจากนี้ทัศนวิสัยจะต้องดี กล่าวคือน้ำต้องใสและนิ่ง ตะกอนที่พื้นต้องไม่ถูกกวนขึ้นมา และสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กเช่น แพลงตอน และอื่น ๆ จะต้องไม่แขวนลอยขึ้นมา อีกประการหนึ่งต้องศึกษาเกี่ยวกับน้ำขึ้นน้ำลงเพราะจะมีผลต่อการไหลของน้ำ ซึ่งจะทำให้ฝุ่นและสิ่งแขวนลอยถูกกวนจนขุ่น (ศรีพิจิตต์ เลิศชัยเจริญศักดิ์, ม.ป.ป. : 76)

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การดำน้ำในเชิงธุรกิจประสบความสำเร็จนั้นจะต้องประกอบไปด้วยปัจจัยหลายประการอันได้แก่ การกำหนดเขตดำน้ำให้ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีแผนที่ดำน้ำเพื่อบอกนักท่องเที่ยวว่าแหล่งใดสามารถดำน้ำลึกหรือดำน้ำตื้นได้และแหล่งใดเป็นอันตรายไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมดำน้ำได้ (PADI, 1993) นอกจากนี้ควรมีการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวด้านที่พัก การเดินทางขึ้นรถลงเรือ ร้านอาหาร ร้านซ่อมและบริการยืมอุปกรณ์ และอื่น ๆ ที่จำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจัดเตรียมเกี่ยวกับระบบการรักษาความปลอดภัยและการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้รัดกุมเป็นที่มั่นใจของนักท่องเที่ยวทั้งในขณะที่เดินทางไปกลับจากแหล่งดำน้ำและขณะปฏิบัติกิจกรรมดำน้ำ และเนื่องจากอุปนิสัยของนักท่องเที่ยวที่นิยมกีฬาดำน้ำเป็นผู้ที่ชอบผจญภัยและอยากรู้อยากเห็น ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกีฬาดำน้ำ ในการดำเนินการสำรวจแหล่งดำน้ำใหม่ เพื่อตอบสนองความต้องการและธรรมชาติของผู้ที่นิยมกีฬาดำน้ำ (walker & Stotlar, 1997)

การตกปลาไม่ได้เป็นเรื่องลึกลับหรือยุ่งยาก เพราะเป็นอาชีพที่คนไทยทุกคนคุ้นเคยดีอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าปัจจุบันได้มีการปรับเปลี่ยนมาใช้เครื่องมือที่ทันสมัยเท่านั้น ดังนั้นเรื่องราวของการตกปลาจึงค่อนข้างแคบและอยู่ในวงจำกัดกีฬาตกปลาเริ่มแพร่หลายและเป็นที่รู้จักในประเทศไทยภายหลังมหกรรมการแข่งขันกีฬาตกปลาอาเซียน ครั้งที่ 8 ที่จังหวัดภูเก็ต (วันชัย แจ่มอำพร, ม.ป.ป. :1)

ปัจจุบันการตกปลากลายเป็นกีฬาสากล ซึ่งสมาคมกีฬาตกปลานานาชาติ (International Game Fishes Association) ได้แบ่งกลุ่มปลาทะเลเพื่อการกีฬาไว้ 3 กลุ่มคือ กลุ่มปลาเกม เป็นกลุ่มปลาที่นักตกปลาทั่วโลกต่างยอมรับกันว่าเป็นปลาที่ควรคู่กับเกมของการตกปลา ซึ่งมีเกือบ 100 ชนิด แต่ในประเทศไทยมีไม่ถึง 30 ชนิด เช่นปลากระโทงแทง ปลากระโทงร่ม ปลาสาก และปลาอินทรี เป็นต้น กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มปลากิน ส่วนใหญ่นำมาเป็นอาหารเพราะเนื้อปลารสหวานอร่อย

มีขนาดย่อมกว่าปลาเกม และกลุ่มที่ 3 คือปลาเหยื่อ มีขนาดเล็กใช้เป็นเหยื่อในการตกปลา (วันชัย แจ่มอำพร, ม.ป.ป. :13)

จังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต นิยมกีฬาตกปลาทั้งปลาน้ำจืด และปลาทะเล สำหรับการตกปลาน้ำจืดส่วนใหญ่จะเป็นการตกปลาชายฝั่ง บริเวณ ท่าน้ำ สะพาน ส่วนการตกปลาทะเลส่วนใหญ่จะเป็นการตกปลาโดยใช้เรือเป็นพาหนะใกล้ชายฝั่ง ทั้งนี้เนื่องจากชายฝั่งทะเลอันดามันเป็นเขตที่มีปลาชุมชุมสามารถตกปลาได้ทั่วบริเวณ เช่น ปลายแหลมพรหมเทพ สะพานสารสิน บริเวณช่วงปากพระ รอบเกาะกะทะ เกาะราชาน้อย และเกาะราชาใหญ่ จังหวัดภูเก็ต (กุศล เอี่ยมอรุณ และ จตุพร มีสกุล, 2545 : 38) รอบเกาะปอดะ และเกาะห้อง จังหวัดกระบี่เป็นต้น (จังหวัดกระบี่, 2546 : 18)

แหล่งตกปลาที่ตื่นอกจากจะปลอดภัยและมีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อมแล้ว ยังต้องเป็นแหล่งปลาที่นักตกปลาทั่วโลกยอมรับกันว่า เป็นปลาที่คู่ควรกับเกมของการตกปลามากที่สุด ซึ่งสมาคมตกปลานานาชาติ ได้กำหนดไว้เป็นแนวทางว่ากลุ่มปลาเกมทางทะเลมีเกือบ 100 ชนิดด้วยกัน แต่สำหรับในประเทศไทยมีไม่ถึง 30 ชนิด ส่วนใหญ่เป็นปลาหายาก อันได้แก่ปลากะโหงงแทง ปลากะโหงงลม ปลาสาก ปลาอินทรี ปลาช่อนทะเล ปลาลูกเงินกล้วย ปลาอีโป ปลาดาบขาว ปลานวลจันทร์ทะเล ปลาน้ำดอกไม้ ปลาอีโต้มอญ ปลาดอกไม้ ปลาเลดี้ฟิช ปลากะพงขาว ปลาหางแข็งและปลาทุ เป็นต้น (วันชัย แจ่มอำพร, 2544 : 10-17)

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การจัดและบริหารธุรกิจเกี่ยวกับกีฬาตกปลาประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องประกอบไปด้วยปัจจัยต่าง ๆ มากมายหลายประการ ที่สำคัญที่สุดก็คือแหล่งตกปลาต้องชัดเจนสามารถให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวได้ว่าสถานที่ตกปลาอยู่ที่ไหน ใช้เวลาเดินทางเท่าไร ปลอดภัยหรือไม่ และปลาที่ตกได้เป็นปลาชนิดใด นอกจากนี้อุปกรณ์ในการตกปลาต้องเตรียมให้พร้อมทั้งอุปกรณ์นอกกล่องและในกล่อง และที่จะขาดเสียไม่ได้ก็คือชูชีพ ยาสามัญประจำบ้าน เครื่องนำวิถี เครื่องหาแหล่งปลา และเหยื่อปลา ส่วนการอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เช่นเรือ ที่พัก อาหาร เครื่องดื่ม ต้องมีคุณภาพและปลอดภัย ที่สำคัญที่สุดก็คือ ผู้นำเที่ยวต้องมีความรู้ดีทั้งด้านปลา แหล่งตกปลา การใช้อุปกรณ์ตกปลา การปฐมพยาบาลเบื้องต้น การช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางน้ำ เป็นต้น นอกจากนี้ต้องเป็นผู้ที่มีอัธยาศัยไมตรีดี มีน้ำใจ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างแคล่วคล่องว่องไวและสำเร็จ (<http://www.fishingthailand.com> และ <http://simefishing.com>) สำหรับปัจจัยเกื้อหนุนอื่น ๆ ซึ่งมีส่วนในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้าร่วมกิจกรรมตกปลา เช่นสุนทรียภาพ และสิ่งแวดล้อมบริเวณแหล่งตกปลาทั้งชายฝั่งและน้ำลึกก็ต้องได้รับการอนุรักษ์ให้คงสภาพความเป็นธรรมชาติไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อีกประการหนึ่งก็ต้องกำหนดแหล่งตกปลาที่ทำ

หยาบความสามารถ และส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้ง (สุมิตร และคณะ, 2549)

กีฬาจักรยานเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่มีบทบาทต่อวงการท่องเที่ยวมานาน ตั้งแต่ทศวรรษที่ 70 โดย โจ บรีส และพรรคพวกชาวอเมริกา ต่อจากนั้นเขาเหล่านี้ได้พัฒนาการขี่จักรยานท่องเที่ยวแบบเป็นหมู่คณะโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้จักรยานท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักและแพร่ขยายไปทั่วโลก (สาโรจน์ มิวซ์สม, 2541 : 9) จักรยานบางประเภทถูกออกแบบให้เดินทางบุกบันไปได้ในเส้นทางที่ยากลำบาก เช่นพื้นที่เป็นหลุม ที่สูงชัน ที่เป็นโคลน และทรายเป็นต้น นอกจากนี้จักรยานยังสามารถเดินทางไปตามทางที่ต่างระดับกันได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ต้องใช้พลังกำลัง ทักษะ และมีมือที่จะผ่านไปได้ (อภิรักษ์ บัวหนักดี, 2538 : 110) และที่จักรยานเป็นกิจกรรมยอดนิยมของนักท่องเที่ยวก็เพราะว่าประเทศไทยมีสภาพภูมิอากาศที่เอื้อประโยชน์ให้ขี่จักรยานได้ตลอดทั้งปี นอกจากนี้คนที่มีความรู้พื้นฐานการวิ่งเพื่อสุขภาพอยู่แล้วสามารถขี่จักรยานได้โดยไม่ยากลำบาก และที่สำคัญที่สุดจักรยานมีเสน่ห์ในตัวคือไม่เกิดความเบื่อหน่ายเพราะได้ชมธรรมชาติ และรู้สึกเบาเมื่อเปรียบเทียบกับกรวิ่ง แต่ก็เกิดประโยชน์ในการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและสุขภาพเท่านั้น (กฤษดา ชื่นบาน, 2533 : 5) ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การขี่จักรยานสามารถเดินทางไปได้ตามที่ใจต้องการได้สูดอากาศบริสุทธิ์ไร้มลพิษ มีโอกาสได้ฝึกร่างกายและจิตใจให้แข็งแรง เนื่องจากการขี่จักรยานไปในที่สูงชัน ขรุขระ ลำบาก นักกีฬาจะต้องเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีสมาธิที่แน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขี่จักรยานเพื่อการท่องเที่ยวจะมีส่วนในการปลูกฝังจริยธรรมคุณธรรมให้กับนักกีฬา คือกล่อมกล่อมให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเป็นผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเอื้ออาทรช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน (ทรงชัย ลังกาทิพย์, 2545 : 40) สำหรับนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ มักจะขี่จักรยานบริเวณชายหาด ถนนในเมืองสายที่การจราจรไม่พลุกพล่าน และถนนสายนอกเมืองโดยเฉพาะถนนเชื่อมต่อกับถนนใหญ่ไปแหล่งท่องเที่ยว เช่นถนนไปหาดป่าตอง และหาดในยาง จังหวัดภูเก็ต ถนนไปหาดอ่าวนาง หาดคลองม่วง ถนนรอบเกาะลันตา และเกาะพีพี จังหวัดกระบี่ ส่วนที่เกาะยาวน้อยจังหวัดพังงาถือว่าเป็นสถานที่ขี่จักรยานชมธรรมชาติที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวเป็นต้น

เนื่องจากการขี่จักรยานเป็นกิจกรรมการออกกำลังกายประเภทบุคคลเช่นเดียวกับการวิ่ง บางครั้งจึงเกิดความเบื่อและท้อถอย ดังนั้นเราอาจจะแก้ไขข้อจำกัดนี้ได้โดยการใช้กลุ่ม นั่นก็หมายความว่าให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายด้วยจักรยานขี่จักรยานไปพร้อมกัน บางครั้งอาจจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นผู้ที่นำคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นอกจากนี้อาจจะใช้เส้นทางที่มีธรรมชาติข้างทางสวยงาม เช่นมีน้ำตก ภูเขา ลำธาร และอาจจะมีการผจญภัยบ้าง

เพื่อความตื่นเต้นและเร้าใจ เช่นขี่จักรยานขึ้นเนิน ขี่จักรยานบนหาดทราย ขี่จักรยานไปตามทางเดินเท้า ซึ่งสอดคล้องกับ กฤษฎา ชื่นบาน (2538 : 6) ที่กล่าวว่า เพื่อให้การออกกำลังกายด้วยการขี่จักรยานมีชีวิตชีวา สนุกสนาน และเพลิดเพลิน อาจจะขี่จักรยานเลียบชายหาด ขี่จักรยานบนถนนผ่านชุมชนที่ไม่มีรถยนต์และยานพาหนะอื่น ๆ สัญจรไปมาจนเกินไป เพราะอาจจะไม่ปลอดภัยและเกิดอุบัติเหตุได้

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การดำเนินธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในส่วนของการจักรยานประสบความสำเร็จนั้นมิได้มีประเด็นในการพิจารณามากมายหลายประการ และเนื่องจากกีฬาจักรยานเป็นหนึ่งในกีฬาที่มีคุณสมบัติพิเศษเมื่อเทียบกับกีฬาประเภทอื่น คือบรรยากาศในการเข้าร่วมกิจกรรมสบาย ๆ ตื่นตาตื่นใจและเพลิดเพลินไปกับสุนทรียภาพที่รื่นรมย์สองข้างทาง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว (Mintel, 1998) ดังนั้นการเลือกเส้นทางในการจัดกิจกรรมประเภทจักรยานต้องพิถีพิถัน กล่าวคือต้องร่มรื่นทำหายแต่ก็ต้องไม่เกินขอบเขตความสามารถของนักท่องเที่ยวที่จะทำได้ และเนื่องจากกีฬาจักรยานเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยทักษะเฉพาะตัวในการขับขี่ และอุปกรณ์คือจักรยานที่มีคุณภาพและมีความพร้อมที่จะใช้งานอยู่เสมอ (Bull et al., 2003) ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่ต้องดำเนินการก็คือเรื่องอาหาร ที่พัก กระเป๋า ยา บุคลากรผู้ดำเนินกิจกรรม ระบบรักษาความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจะต้องมีความพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ทันที (Elson et al., 1995)

กีฬากอล์ฟเกิดขึ้นที่ใดไม่มีหลักฐานปรากฏชัดเจน (วัลลี วัชรกร, 2542 : 1 -3) จนกระทั่งในศตวรรษที่ 15 กีฬานี้ได้รับความนิยมแพร่หลายในหมู่ชาวสก๊อต และในปี ค.ศ. 1894 ได้ก่อตั้ง สมาคมกีฬากอล์ฟแห่งประเทศไทยขึ้น สำหรับประวัติกีฬากอล์ฟในประเทศไทยนั้น เชื่อว่าคนไทยรู้จักกีฬากอล์ฟราวปีคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยนักกอล์ฟชาวต่างชาติในประเทศไทย และสนามกอล์ฟแห่งประเทศไทยได้เริ่มก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2473 ได้ประเดิมสนามโดยการแข่งขันกอล์ฟไทยแลนด์โอเพ่น ขึ้นเป็นครั้งแรก ต่อมาในปี พ.ศ. 2507 สมาคมกอล์ฟแห่งประเทศไทยได้ส่งนักกีฬาทีมชาติไทยเข้าร่วมแข่งขันกีฬาดังกล่าว ซึ่งจัดขึ้นโดยสมาคมกอล์ฟแห่งเอเชีย (สุทิน ศรีบุญแก้ว, 2543 : 4-5) กีฬากอล์ฟเป็นกีฬาที่มีประโยชน์สามารถเล่นได้ทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬานี้ทำให้ผู้เล่นมีกล้ามเนื้อแข็งแรง การทรงตัวดี รูปร่างดี และลดการเสื่อมถอยของอวัยวะ (ดำรง กิจกุลศล, 2531 : 13-18) ด้วยเหตุนี้กีฬากอล์ฟจึงเป็นที่นิยมทั้งในหมู่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ และเมื่อพูดถึงสนามกอล์ฟในเมืองไทยก็มีบรรยากาศไม่แพ้ต่างประเทศ ดังนั้นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาในประเทศไทยทั่วทุกภาคจึงนิยมใช้เวลาว่างจากการท่องเที่ยวเล่นกอล์ฟเป็นการผ่อนคลาย สำหรับภาคใต้จังหวัดภูเก็ต

เป็นจังหวัดที่มีสนามกีฬาอล์ฟมากมายหลายแห่งเมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่น ๆ ทั้งนี้เนื่องจาก จังหวัดภูเก็ตมีภูมิประเทศที่เหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อการเล่นกอล์ฟ กล่าวคือเป็นพื้นราบและเนิน ดินที่อุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้จังหวัดภูเก็ตยังมีโรงเรียนสอนกอล์ฟ เป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยวทั้ง ชาวไทยและชาวต่างประเทศโดยใช้ชื่อว่า โรงเรียนสอนกอล์ฟแห่งบลูแคนยอน (Golf School at Blue Canyon) อีกด้วย ([http://www.golfasian.com/golftours/golf at blue canyon.htm](http://www.golfasian.com/golftours/golf%20at%20blue%20canyon.htm) : 1)

การเล่นกอล์ฟจะสนุกสนานได้ประโยชน์นั้นจะต้องประกอบไปด้วยปัจจัยต่าง ๆ มากมาย หลายประการ อย่างหนึ่งก็คือสภาพสนาม กล่าวคือสนามกอล์ฟต้องเป็นสนามมาตรฐานคือมี 18 หลุม การเล่นหนึ่งหลุมนับตั้งแต่ตีลูกจากเขตที่ตั้งของหลุมนั้นต่อเนื่องไปจนกระทั่งลูกลงหลุมเรียกว่าเล่นจบไปแล้วหนึ่งหลุม ในแต่ละหลุมจะมีความยากง่ายแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบมาให้เล่น นอกจากนั้นยังมีส่วนประกอบอื่นๆ มากมาย เช่นระยะความยาวและความสั้นของแต่ละหลุม อุปสรรคน้ำ บ่อบังเกอร์ทราย เป็นต้น เพื่อที่จะทำให้การเล่นท้าทายขึ้น สำหรับสนามมาตรฐานจะมี จำนวนหลุม 18 หลุมหรือมากกว่านั้นอาจจะมีจำนวนถึง 36 หลุม (เท่ากับ 4 รอบ ๆ ละ 9 หลุม) โดยใช้จำนวน 9 หลุมของแต่ละรอบมารวมกันให้ครบในการแข่งขันต่อรอบที่กำหนดเท่ากับ 18 หลุม (http://www.siamsport.co.th/sportdata_golf_suggest.thml)

การเดินทางไปมาสะดวก กรีนเขียวชะอุ่มสวยงามหลายลักษณะ เช่น กรีนเรียบ เป็นคลื่น เป็นเนินสูงบ้างต่ำบ้าง แฟร์เวย์ถูกจัดอย่างฉลาดและมีระเบียบ รัฟบาง สภาพแวดล้อมดีมีต้นไม้ ทะเลสาบ และธรรมชาติอื่น ๆ เป็นส่วนประกอบ (<http://www.navy.mi.th/nc/golf/allcourse.htm>) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสนามกอล์ฟต้องมีคุณภาพไม่ทำให้เกิดการเสียเปรียบได้เปรียบ ซึ่งจะเป็นอุปสรรค สำคัญที่ทำให้การเล่นกอล์ฟหมดสนุก (กอบประเสริฐ ถนัดคานนท์, 2542 : 20)

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การจัดและบริหารสนามกอล์ฟประสบความสำเร็จสามารถดึงดูดใจ นักท่องเที่ยวให้เข้าร่วมกิจกรรมมีหลายประการ ที่สำคัญที่สุดก็คือทำเลที่ตั้งและภูมิทัศน์ของ สนามกอล์ฟ ถือว่าเป็นปัจจัยแรกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้ไปใช้บริการ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของ ผู้จัดการที่จะต้องวางแผนพัฒนาบริเวณสนามกอล์ฟและวางแผนผังสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ให้สวยงามและ เป็นธรรมชาติ (Mintel, 2003 : 93) นอกจากนี้สนามกอล์ฟต้องได้มาตรฐาน อยู่ใกล้ศูนย์กลางการ คมนาคมและถ้าเป็นเมืองท่องเที่ยวสนามควรอยู่ใกล้สนามบินเดินทางไปมาสะดวก แต่ต้องเงียบ สงบเป็นสัดส่วน และที่สำคัญคือต้องเป็นสนามที่ไม่มีสนามกีฬาประเภทอื่นอยู่ในพื้นที่เดียวกัน อาคารและโรงเรือนต่าง ๆ ก็มีเท่าที่จำเป็น พื้นที่ของสนามต้องท้าทายความสามารถประกอบไปด้วย ที่ราบ เนินดินที่ไม่แข็งจนเกินไป หลุมทราย แอ่งน้ำ และต้นไม้ เป็นต้น ส่วนปัจจัยประกอบอื่น ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่สมาชิกอันได้แก่ ห้องอาหาร ร้านค้าสะดวกซื้อ ศูนย์การสื่อสาร ที่จอดรถ

รถ ระบบการรักษาความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพก็ต้องมีอย่างพร้อมมูล (Puhalla et al., 1999 : 112) และเนื่องจากกีฬาอล์ฟเป็นกีฬาที่มีลักษณะพิเศษคือเป็นกีฬาครอบครัว ดังนั้นคลับเฮ้าส์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ครบวงจรที่แฝงอยู่กับธรรมชาติอย่างลงตัวและกลมกลืนจึงจำเป็นสำหรับครอบครัวนักกอล์ฟ (Weed, 2003).

วอลเลย์บอลชายหาดซึ่งประกอบด้วยผู้เล่น 6 คน เกิดขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1920 บนชายหาดในฮาวาย แต่ไม่มีการยืนยันที่แน่นอน ซึ่งในเวลานั้นกีฬาประเภทนี้มีจุดกำเนิดหรือเป็นสิ่งที่น่าสนใจของคนส่วนใหญ่อยู่ที่ซานตา มอนิกา รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา มีลักษณะเหมือนวอลเลย์บอลในร่ม คือเล่นกันฝ่ายละ 6 คน (6 ต่อ 6) ในปี ค.ศ. 1927 ฝรั่งเศสเป็นประเทศแรกในยุโรปที่เริ่มเล่นวอลเลย์บอลชายหาด และในปี ค.ศ. 1930 กีฬาประเภทนี้ได้แพร่หลายไปในหลาย ๆ ประเทศในยุโรปปีเดียวกันนี้เองทางสหรัฐอเมริกาได้เริ่มเล่นเป็นระบบฝ่ายละ 4 คน (4 ต่อ 4) และระบบฝ่ายละ 3 (3 ต่อ 3) การเล่นวอลเลย์บอลชายหาดในครั้งนั้น ยังได้มีการกำหนดกติกาสำหรับการตบ การสกัดกั้น และการรับลูกที่แน่นอนต่อมาในปี ค.ศ. 1947 ได้มีการจัดการแข่งขันแบบทีมละ 2 คน ขึ้นอย่างเป็นทางการ (เป็นจุดเริ่มต้นของระบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน) ณ ชายหาดสเตท รัฐแคลิฟอร์เนีย ในทศวรรษที่ 50 ได้จัดระบบการแข่งขันแบบเซอร์กิตครั้งแรกในสหรัฐอเมริกา และประเทศบราซิลได้จัดการแข่งขันแบบทัวร์นาเมนต์ครั้งแรกขึ้น และในทศวรรษที่ 60 ได้มีการกำหนดกติกาเกี่ยวกับเรื่องการตบและการสกัดกั้น และยังได้มีการเสนอกติกาเกี่ยวกับการรับลูกบอลในกรณีต่างๆ แต่ยังไม่มีการประกาศใช้ ในปี ค.ศ. 1976 การแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ได้เกิดขึ้นที่ชายหาดสเตท และแปซิฟิก พาริชาเดส ซึ่งเป็นการแข่งขันระดับมืออาชีพ มีเงินรางวัล 5,000 เหรียญสหรัฐ

ในปี ค.ศ. 1982 วอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาที่นิยมกันมากที่สุดในกีฬาที่เล่นกันบริเวณชายหาด โดยเฉพาะที่โคปาคาบана และอิปานีมา ในเมืองริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล และในปี ค.ศ. 1986 ได้มีการสาธิตการเล่นในระดับนานาชาติครั้งแรกขึ้นที่เมืองริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล มีผู้ชมการแข่งขันประมาณ 5,000 คน ในปี ค.ศ. 1987 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติได้จัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาด ชิงแชมป์โลกประเภททีมขึ้นที่เมือง อิปานีมา คาดว่าจะเป็นการแข่งขันครั้งแรกที่สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติเข้ามาจัดแข่งขัน ต่อจากนั้นอีก 3 ปี ในปี ค.ศ. 1989 และ ค.ศ. 1990 ได้มีการแข่งขันประเภททีมชายที่ชื่อว่า ฟิฟ เวอร์ ซีรีส์ ซึ่งมีการจัดขึ้นหลายประเทศได้แก่ บราซิล, อิตาลี, ญี่ปุ่น ในแต่ละประเทศมีเงินรางวัล 50,000 เหรียญสหรัฐ

ในปี ค.ศ. 1992 วอลเลย์บอลชายหาดจัดว่าเป็นกีฬาอาชีพที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลก คณะกรรมการโอลิมปิกสากลได้ให้ความสนใจกีฬาประเภทนี้เป็นอย่างมากและได้บรรจุกีฬา

วอลเลย์บอลชายหาดเข้าเป็นกีฬาสาธิตในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่กรุงบาร์เซโลนา (Barcelona) ประเทศสเปน และหลังจากนั้น 1 ปี ใน ค.ศ. 1993 ได้มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลก ประเภททีมหญิงครั้งแรกขึ้น โดยใช้ชื่อว่า วูเมน เวย์ร์ แชมเปียนชิพ ซีรี่ส์ หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1994-1995 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติได้จัดการแข่งขันประเภท 6 คน ทั้งประเภททีมชาย และประเภททีมหญิงในรายการ เวย์ร์ แชมเปียนชิพ ซีรี่ส์ โดยมีเงินรางวัล 100,000 เหรียญสหรัฐ ในประเภททีมชาย และ 50,000 เหรียญสหรัฐ ในประเภททีมหญิง

ที่สุดในปี ค.ศ. 1995-1996 กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นที่รู้จักแพร่หลายและตื่นตัวไปทั่วโลก สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติได้เพิ่มจำนวนรายการขึ้นถึง 29 รายการ ใน 5 ทวีป มีผู้เข้าชมมากกว่า 80,000 คน และผู้เข้าชมทางโทรทัศน์ทั่วโลกมากกว่า 50 ล้านคน และผลจากการแข่งขันแต่ละทีมจะมีคะแนนสะสมเพื่อเข้าร่วมแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก ดังนั้นในปี ค.ศ. 1996 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติ ได้จัดการประชุมแบ่งการแข่งขัน เวย์ร์ แชมเปียนชิพ ซีรี่ส์ เป็น 3 ระดับคือ 1. แกรนด์ สแลม 2. เวย์ร์ ซีรี่ส์ และ 3. ชาล์เลนเจอร์ ทุกประเทศสามารถจัดการแข่งขัน และเปิดรับสมัครทั่วไป และในปีนี้อวอลเลย์บอลชายหาดได้เป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งในการแข่งขันโอลิมปิก ที่แอตแลนต้า ประเทศสหรัฐอเมริกา และในปี ค.ศ. 1997 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติ เปลี่ยนชื่อการแข่งขันจาก เวย์ร์ แชมเปียนชิพ ซีรี่ส์ เป็น บีช วอลเลย์บอล เวย์ร์ ทัวร์ (http://www.siamsport.co.th/sportdata_beachvolleyball.data.thml)

ปัจจุบันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลกทั้งนี้เพราะเป็นกีฬาที่เล่นง่าย สนุกสนาน แวดล้อมไปด้วยธรรมชาติสวยงาม พร้อมด้วยปัจจัยนิยมของนักท่องเที่ยว อันได้แก่ หาดทราย สายลม และแสงแดด ดังจะเห็นได้จากการที่บริษัทมิตซูบิชิได้จัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดภายใต้ชื่อศึก "วอลเลย์บอลชายหาด" หรือ 2003 บีช วอลเลย์บอล เวย์ร์ แชมเปียนชิพ ยู -18 ซึ่งจัดขึ้นทุกปี และปีที่ผ่านมาได้เลือกชายหาดพัทยาเป็นพื้นที่จัดงาน ปรากฏว่า มีนักกีฬาจากหลายสิบประเทศเดินทางมาแข่งขัน และมีผู้ชมจากทั่วทุกมุมโลกเข้ามาร่วมการแข่งขันดังกล่าว (<http://rotbam.com/autonews/2/question.asp?QID=204>)

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การเล่นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเกิดความสุขและปลอดภัย ผู้จัดการแข่งขันจะต้องพิถีพิถันในการเลือกสนาม กล่าวคือจะต้องเป็นหาดทรายที่โล่งกว้างและเรียบ ปราศจากเปลือกหอย ทรายขาวกลมละเอียดไม่อัดแน่น แต่ก็ไม่ละเอียดจนเป็นฝุ่น (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2547 : 119-120) ที่สำคัญคือต้องไม่มีสิ่งกีดขวางเช่น เสาไฟฟ้า ต้นไม้ และสิ่งปลูกสร้างอื่น ๆ จนเป็นอุปสรรคในการเล่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเป็นหาดที่กระแสมค่อนข้างสงบ ทิวทัศน์สวยงาม และเดินทางไปมาสะดวก

จากการศึกษาค่านิยมของคนยุโรปและอเมริกาพบว่า เมื่อถึงเทศกาลหรือวันหยุด นักท่องเที่ยวและครอบครัวเดินจะทางไปพักผ่อนหย่อนใจและร่วมกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ ซึ่งหมายรวมถึงกีฬาชายหาดด้วย ทั้งนี้เนื่องจากชายหาดซึ่งโดยธรรมชาติแล้วจะเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทุกเพศทุกวัยหรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือชายหาดเป็นสวรรค์ของครอบครัวทุกครอบครัว และจากการศึกษาพบว่ามีนักท่องเที่ยวถึงร้อยละ 73 ที่ประสงค์จะพาครอบครัว โดยเฉพาะเด็กเล็ก เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาชายหาด นอกจากนี้ยังพบว่ามีนักท่องเที่ยวถึงร้อยละ 85 ที่นิยมเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาชายหาดและหวนกลับไปเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว 3 ปีติดต่อกัน (McKoy, 1991 : Reeves, 2000). ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาทำเลสำหรับกิจกรรมชายหาดให้เหมาะสม กล่าวคือเป็นหาดที่กว้างรองรับคนได้จำนวนมาก ทراساتสะอาดสวยงาม ร่มรื่นด้วยแมกไม้ นานาพันธุ์แต่ต้องไม่กีดขวางการเข้าร่วมกิจกรรม การเดินทางไปมาสะดวก ไม่ไกลจากที่พักของนักท่องเที่ยวคือสามารถเดินทางกลับไปพักผ่อนและกลับมาเข้าร่วมกิจกรรมใหม่ได้อย่างสะดวก และถ้าเป็นไปได้ควรจัดชายหาดเพื่อกิจกรรมดังกล่าวให้อยู่ในพื้นที่เดียวกัน หรือในละแวกเดียวกันให้เป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยวว่าเป็นแหล่งกีฬาชายหาด นอกจากนี้บริเวณดังกล่าวจะต้องประกอบไปด้วยโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น อันได้แก่ ร้านอาหาร ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ด้านข้อมูลข่าวสารและวัสดุอุปกรณ์ ร้านค้าสะดวกซื้อ ส่วนของการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว สถานพยาบาล และอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับครอบครัวและเด็กอย่างครบวงจร สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นปัจจัยเกื้อหนุนทางด้านส่วนประสมการตลาดได้เป็นอย่างดี (Keynote, 2001).

ในฐานะที่พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันประกอบไปด้วยเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลกถึง 3 จังหวัด ได้แก่จังหวัดภูเก็ต พังงา และ กระบี่ และแต่ละจังหวัดก็ล้วนแล้วแต่มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน สังคมศิลปวัฒนธรรม และประเพณีไว้อย่างเต็มสมบูรณ์ ที่สำคัญก็คือมีอารยธรรมและวิถีในการดำเนินชีวิตที่โดดเด่นและมีลักษณะเฉพาะของตนเอง สิ่งเหล่านี้ถือเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่พิเศษสามารถนำเสนอต่อสายตาชาวโลกได้ และถ้าพูดถึงวัฒนธรรมการเล่นพื้นบ้านซึ่งหมายรวมถึงกีฬาพื้นเมืองที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมีอยู่ 4 ชนิด คือ กีฬามวยไทย กีฬาชนวัว กีฬาชนไก่ และการแข่งขันนกเขาชวาเสียง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2537) โดยเฉพาะกีฬามวยไทยเป็นกีฬาประจำชาติของไทยซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายทั้งในหมู่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ (<http://www.plawan.com>)

มวยไทยเป็นการละเล่นพื้นบ้านและศิลปป้องกันตัวประเภทหนึ่งโดยใช้อวัยวะส่วนที่สามารถใช้ทำอันตรายคู่ต่อสู้ได้มาใช้งานอย่างชาญฉลาด และมีศิลปะอย่างสูง เช่น หมัด ศอก

แขน เท้า เข้ง และเข่า เป็นต้น มวยไทยถูกนำมาใช้ประโยชน์อย่างจริงจังในหมู่ทหาร เพราะในประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ต้องเผชิญกับศึกสงครามมาโดยตลอด จึงต้องฝึกฝนไว้ให้เชี่ยวชาญเพื่อใช้ในการต่อสู้ มีการจัดตั้งสำนักมวยขึ้นฝึกสอนกันโดยทั่วไป ในสมัยกรุงศรีอยุธยา มีผู้ที่ชื่อเสียงโด่งดังในเชิงมวยไทย จนเป็นที่เลื่องลือมาจนถึงปัจจุบัน คือนายขนมต้มที่สามารถใช้วิชามวยไทยเอาชนะศัตรูได้เป็นจำนวนมาก แม้แต่พระมหากษัตริย์ของไทยบางพระองค์ในสมัยอยุธยา ก็ทรงโปรดปราน และมีความสามารถในการวิชามวยไทย เช่น พระเจ้าเสือ หรือ ขุนหลวงสรศักดิ์ เป็นต้น ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงส่งเสริมวิชามวยไทยให้แพร่หลายยิ่งขึ้น โดยได้ทรงจัดให้มีการแข่งขันชกมวยไทยการกุศล เพื่อเก็บรายได้ไปบำรุงกองเสือป่าขึ้นที่เวทีมวยโรงเรียนสวนกุหลาบ เมื่อ พ.ศ. 2463 การชกมวยไทยเป็นการชกด้วยหมัดเปล่าๆ ต่อมาเมื่อมีการแข่งขันก็ได้มีการคาดเชือกที่มือ และในระยะต่อมาจึงใช้สวมนวมแทนแบบมวยสากล (<http://www.tv5.co.th/scmce/mod/heritage/nation/boxing/boxing/htm>)

ปัจจุบันมวยไทยได้กลายเป็นกีฬาอาชีพโดยสิ้นเชิงเฉพาะในกรุงเทพฯ มีการแข่งขันเป็นประจำเกือบทุกวันๆ ละ 2 รอบก็มี สำหรับการควบคุม มวยอาชีพขึ้นอยู่กับกฎข้อบังคับของกระทรวงมหาดไทยที่มีใช่อำชีพก็มีเพียงการฝึกสอนในสถาบันการพลศึกษาเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อมิให้ศิลปะมวยไทยสูญหายไปและเพื่อรักษาไว้ซึ่งการกีฬาประจำชาติ และเป็นที่น่าสังเกตว่านักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่เดินทางมาประเทศไทยมักจะหาโอกาสไปชมการแข่งขันมวยไทย ทั้งนี้เพราะมวยไทยเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์มีแบบแผนในการชกที่สง่างาม แต่ก็แฝงไว้ด้วยความแข็งแกร่งและพิษสงรอบด้านด้วยเหตุนี้จึงมีนักท่องเที่ยวยุโรปและอเมริกาจำนวนหนึ่งสนใจเรียนมวยไทยกันมาก ในขณะที่เดียวกันก็มีคนไทยจำนวนหนึ่งได้เปิดสอนกีฬามวยไทยในประเทศที่ตนเองไปอาศัยอยู่นั้น นอกจากนี้ยังมีการจัดการแข่งขันมวยไทยโดยคนไทยในต่างประเทศ เช่นที่ประเทศอังกฤษ อเมริกา แคนาดา เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นดัชนีชี้ให้เห็นว่ากีฬามวยไทยเป็นกีฬาที่อยู่ในความสนใจของชาวโลกมาโดยตลอด (<http://www.bloggang.com>)

กีฬาพื้นบ้านอีก 3 ประเภทที่อยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เช่นกัน อันได้แก่ กีฬาชนวัว กีฬาชนไก่ และการแข่งขันนกเขาชวาเสียง สำหรับกีฬาชนวัวถือเป็นกีฬาพื้นเมืองประเภทหนึ่งของไทย การชนวัวมีทั้งผิดและชอบด้วยกฎหมาย ถ้าปฏิบัติถูกต้องก็เป็นการชอบด้วยกฎหมายเหมือนกับกีฬาอื่น ๆ เช่นกีฬาชนไก่ และกัฒปาลอันเป็นกีฬาที่มีความนิยมรองลงมา ประวัติความเป็นมาของกีฬาชนวัวไม่ปรากฏแน่ชัด ว่าเริ่มมีในสมัยใดมีความเป็นมาอย่างไร แต่นักปราชญ์บางท่านให้ความเห็นว่าการชนวัวน่าจะได้รับอิทธิพลมาจากชาติโปรตุเกส คราวที่พระเจ้าเอมมานูเอลแห่งโปรตุเกส ได้ส่งทูตเข้ามาเจริญพระราชไมตรีกับไทยใน

ปี พ.ศ. 2061 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของพระรามาธิบดีที่ 2 แห่งกรุงศรีอยุธยา และพัฒนามาเป็นกีฬา วัวชนจนตราบเท่าทุกวันนี้ และจากการสำรวจพบว่า กีฬาชนวัวนิยมกันมากในภาคใต้ โดยเฉพาะที่นครศรีธรรมราช และแหล่งวัวชนดีมีอยู่หลายแห่ง เช่น อำเภอเมือง อำเภอท่าศาลา อำเภอหัว ไทร อำเภอทุ่งสง อำเภอร่อนพิบูลย์ อำเภอฉวาง อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช นอกจากนี้ยังมีที่อำเภอเมือง อำเภอกวนขนุน อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง อำเภอเมือง อำเภอ ย่านตาขาว อำเภอห้วยยอด ตำบลนาหวง ตำบลนาโยง จังหวัดตรัง อำเภอสติงพระ ตำบลม่วงงาม ตำบลหนองหอย ตำบลป่าขาด อำเภอนาทวี อำเภอหาดใหญ่ และอำเภออื่น ๆ จังหวัดสงขลา เป็นต้น (<http://www.tungsong.com>) อย่างไรก็ตามในแง่ของการท่องเที่ยวก็นักท่องเที่ยวทั้ง ชาวไทยและชาวต่างประเทศอยู่ไม่น้อยที่นิยมชมกีฬาชนวัว ซึ่งผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องพิจารณา วางแผนและสนับสนุนให้การชนวัวเป็นกีฬาพื้นเมืองที่สามารถนำสู่สายตาชาวโลกได้

การชนไก่ก็เป็นกีฬาพื้นเมืองอีกประเภทหนึ่งที่ได้รับความนิยมในหมู่คนไทย เชื่อกันว่า การชนไก่มีมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช (356 – 323 ปี ก่อนคริสตกาล) ซึ่งได้ กริธาทัพเพื่อพิชิตขยายอาณาจักรเข้ามายังประเทศอินเดีย และได้้นำการละเล่นชนไก่จากอินเดีย ไปเผยแพร่ยังอเล็กซานเดรียซึ่งอยู่ริมฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน หลังจากนั้นได้นำไก่ไปฝึกให้มีชั้น เชิงการต่อสู้ และนำไปสู่การแข่งขันที่สนามโคลีเซียมในที่สุด (<http://www.lib.ru.ac.th/journal/cock.html>) เมื่ออังกฤษเข้าไปปกครองอินเดียก็ได้นำกีฬาชนไก่จากอินเดียเข้าไปเผยแพร่ ในอังกฤษและกีฬาชนไก่ได้กลายเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมจากบุคคลชั้นสูงเช่นเดียวกับการแข่ง ม้าและฟันดาบ นอกจากนี้กีฬาชนไก่ยังได้เผยแพร่เข้าไปในประเทศสหรัฐอเมริกาอีกด้วย สำหรับ ทวีปเอเชียกีฬาชนไก่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ไทย พม่า ลาว เขมร มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผูกพันระหว่างคน ไทยกับไก่มีมานานจนไม่อาจประมาณเวลาได้ ในสมัยอดีตตามชนบทแทบทุกหมู่บ้านนิยมเลี้ยงไก่ ไว้สำหรับเป็นสัตว์เลี้ยงประจำบ้าน เพื่อไว้ดูเล่น เป็นอาหารหลักและอาหารเสริม หรือเลี้ยงไว้เพื่อ ใช้ในการชนแข่งขัน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าไก่มีความเกี่ยวพันกับสภาพแวดล้อมและความ เป็นอยู่ของสังคมไทยมาโดยตลอดจนปัจจุบัน (<http://www.baanjomyut.com>)

กีฬาพื้นเมืองประเภทสุดท้ายที่จะกล่าวถึงก็คือการแข่งนกเขาชวาเสียง การแข่งชัณดังกล่าว เป็นการประกวดเสียงขันของนกเขาชวา โดยตัดสินจากความกังวานของเสียง ความสม่ำเสมอ จังหวะ ขันทน กรรมการมักจะเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการฟังเสียงนก การแข่งนกเขาชวาเสียง เป็นกิจกรรมหนึ่งของชุมชนที่เกิดขึ้นจากความต้องการพักผ่อนหย่อนใจและการหาโอกาสพบปะสังสรรค์ เพื่อ สร้างความสามัคคีขึ้นในกลุ่ม จึงนับได้ว่าการแข่งนกเขาชวาเสียงเป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้าง

สังคมให้มีระบบระเบียบ ทั้งนี้เพราะการกีฬาเป็นการเล่นเพื่อประลองความสามารถพิสูจน์ผล
เป็นแพ้นะ เสมอกันจึงเป็นการฝึกให้ผู้เล่นมีน้ำใจนักกีฬา ([http://www.intranet.m-](http://www.intranet.m-culture.go.th/songkhla/local.html)

culture.go.th/songkhla/local.html) จากการศึกษาของผู้รู้บางท่านพบว่า การแข่งขันนกเขาเกิดขึ้น
ครั้งแรกในประเทศอินโดนีเซีย โดยราชา พราบูบาวิจายา และการแข่งขันนกเขาเสียงได้รับความนิยม
นิยมสูงสุดในรัชสมัยของ ราชาอิงกัง สิบวัน ศรีสุลต่าน ฮาเม็งกู บูฆู ที่ 7 ต่อมาราวปีพุทธศักราช
2468-2482 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของราชาศรีสุลต่าน ฮาเม็งกู บูฆู ที่ 8 ได้มีการแข่งขันนกเขาชาว
เสียง ที่เป็นรูปแบบและมีการบันทึกกติกาการแข่งขันไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยใช้ชื่องาน
ว่า ลูรูกัน เบ็กซี เบอรุกุด (Lurugan Beksi Berkutut) ซึ่งเป็นรากฐานของการแข่งขัน
นกเขาชาวเสียงในสมัยปัจจุบัน การแข่งขันนกเขาชาวเสียงจะแข่งขันในสนามที่มีบริเวณกว้าง โดย
ใช้รอกดึงกรงนกเขาขึ้นแขวนบนยอดเสา เพื่อให้คนเขามีใจอีกเหมือนเหมือนกับที่ได้ดูตาม
ธรรมชาติ คือช่วงเช้าของทุกวันนกเขาตัวผู้จะออกมาเกาะกิ่งไม้และจะเลือกกิ่งที่สูงที่สุดเพื่อ
ประกาศอาณาเขต ดังนั้นการแข่งขันจะต้องเริ่มเวลาตั้งแต่ 9.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่นกเขาร้อง
บ่อยที่สุดด้วยเสียงอันไพเราะและเต็มเสียง (<http://www.nokkhao.com>) การแข่งขันนกเขาชาว
เสียงเป็นที่นิยมของคนไทยทุกภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งชาว
ไทยและชาวต่างประเทศ ทั้งนี้ก็เพราะว่าการแข่งขันดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน
เปรียบพร้อมไปด้วยสุนทรียภาพที่สามารถสัมผัสได้ทางหูประหนึ่งอยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่
สวยงาม

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การจัดและบริหารกีฬาพื้นเมืองในฐานะที่เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว
อย่างหนึ่งประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์แบบจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ อันได้แก่
ทำเลของสนามแข่งขันซึ่งสามารถเลือกได้ 2 ทางคือ ทางเลือกที่ 1 นำผลิตภัณฑ์ไปเสนอนักท่องเที่ยว
ในที่ ๆ เขาพึงปรารถนาจะใช้ชีวิต เช่นบริเวณชายหาดเป็นต้น ส่วนทางเลือกที่ 2 นำนักท่องเที่ยว
ไปยังแหล่งกีฬาในชุมชน เพื่อให้เกิดการสร้างงานและกระจายรายได้สู่ชุมชนตามวิถีทางของการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่สมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเป็นการจัดและบริหารเชิงบูรณาการที่เกิดจาก
การเกื้อกูลกันระหว่างวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง (จตุพงษ์ ดันอุ้ย และคณะ, 2549)
นอกจากนี้จะต้องจัดสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณแข่งกีฬา อันได้แก่ที่นั่งชมการแข่งขัน ร้าน
ขายอาหารและเครื่องดื่มตลอดจนของใช้ที่จำเป็นอื่น ๆ นอกจากนี้จะต้องปรับถนนหนทางให้
สะดวกแก่การเดินทางสัญจรไปมา ที่สำคัญคือต้องจัดระบบการรักษาความปลอดภัยให้
เข้มแข็งและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยว จัดและตกแต่งบริเวณสนามแข่งขันให้ร่มรื่นสวยงาม

ตลอดจนจัดหาบุคลากรหรือผู้นำเที่ยวที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านพื้นที่และวัฒนธรรมเป็นอย่างดี (ธีรภูฏ กักใหญ่ และคณะ, 2549)

เนื่องจากจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต เป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งเป็นแหล่งที่มีปะการังที่สวยงามทั้งน้ำตื้นและน้ำลึก และส่วนใหญ่เป็นปะการังแข็งเหมาะที่จะดำน้ำเพื่อศึกษาและชมธรรมชาติ แหล่งดำน้ำที่เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงไปทั่วโลกจะกระจุกกระจายอยู่ในพื้นที่ 3 จังหวัดดังกล่าว ในจังหวัดภูเก็ตมีหลายแห่งอันได้แก่ เกาะเฮ ซึ่งห้อมล้อมไปด้วยปะการังเขากวางที่สวยงาม ปลาเล็กนานาชนิด เกาะราชาใหญ่ หินหมูสัง หรือชาร์คพอยท์ แหล่งดำน้ำเรือจม (<http://www.divethaiplus.com/divesite.html> : 1) ส่วนแหล่งดำน้ำในจังหวัดกระบี่ซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งของภาคใต้ก็มีมากมายหลายแห่ง อันได้แก่บริเวณหมู่เกาะพีพีดอนและพีพีเล กลุ่มหินตะไคร้ เกาะยูงซึ่งอยู่เหนือเกาะพีพีดอน เกาะตะเล็งเบ็ง หมู่เกาะห้า หมู่เกาะรอก และบริเวณหินม่วงหินแดง ในท้องที่อำเภอเกาะลันตาซึ่งเป็นจุดดำน้ำที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของภาคใต้ (<http://www.whalesharkthai.com/divinginthaikrabi/krabi.html> : 1) สำหรับแหล่งดำน้ำในจังหวัดพังงาก็มีหลายแห่งเมื่อเทียบจำนวนแล้วก็ไม่แพ้จังหวัดภูเก็ตและกระบี่ และที่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้แก่ แหล่งดำน้ำบริเวณหมู่เกาะสุรินทร์ ซึ่งประกอบไปด้วยเกาะสุรินทร์เหนือ เกาะสุรินทร์ใต้ เกาะไข่น้ำหรือเกาะคอรั้นลา เกาะกลางหรือเกาะบาจุมบา แลคมอ่าวผักกาด บริเวณเกาะตาชัย ซึ่งมีกองหินสวยงามและซุกซมไปด้วยฝูงปลาค้างคาวหูช้าง อีกแห่งหนึ่งก็คือบริเวณหินวีริช ซึ่งเป็นที่อาศัยของปลาลามวาฟแห่งหนึ่งของโลก นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังนิยมไปดำน้ำบริเวณหมู่เกาะสมิหลัน ตำบลเกาะพระทอง อำเภอคุระบุรี ซึ่งประกอบไปด้วย 9 เกาะ อันได้แก่ เกาะบางู หมู่เกาะสมิหลัน หินหัวกะโหลก เกาะบายู เกาะเมียง เกาะห้าหก เกาะปาหมัน เกาะปายัง และเกาะหุยง (<http://www.whalesharkthia.com/divingthai/phangga/pangga.html> : 1)

กีฬาอีกประเภทหนึ่งที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ถ้ามถึง คือการล่องคายัค และแคนู แหล่งการเล่นกีฬาประเภทนี้อยู่กระจุกกระจายทั่วชายฝั่งทะเลอันดามัน อันได้แก่บริเวณหมู่เกาะอ่างทอง อ่าวพังงา โดยเฉพาะบริเวณแหลมพันวาถือว่าเป็นแหล่งล่องคายัคและแคนูที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก แม้แต่นักท่องเที่ยวที่พำนักอยู่ในจังหวัดภูเก็ตต่างก็มีความประสงค์ที่จะเดินทางไปเล่นพายเรือคายัคและแคนูที่อ่าวพังงา (<http://www.siamturkij.com/440/tr440a.html> :1) ส่วนแหล่งล่องเรือคายัคและแคนูในจังหวัดกระบี่ก็มีอยู่หลายแห่ง อันได้แก่บริเวณอ่าวท่าเลน เกาะปอดะ เกาะไก่หรือเกาะหัวขวาน ถ้ำพระนาง (<http://www.kangwal.com/tour/detail.htm> :1) ในท้องที่อำเภอเมือง

นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังนิยมไปเล่นกีฬาดังกล่าวที่อำเภอเกาะลันตา ในพื้นที่จังหวัดกระบี่โดยจะ
ล่องจากท่าเรือหัวหินไปเกาะร่ำปู เกาะพัง เกาะราปูเลลิด ตามลำดับ

(<http://www.seabornventures.com> : 1)

ส่วนกีฬาปีนหน้าผาซึ่งก็เป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวที่
เข้ามาในจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต อย่างไรก็ตามเนื่องจากจังหวัดกระบี่เป็นจังหวัดที่เป็น
จุดเริ่มต้นของการปีนหน้าผา ดังนั้นนักท่องเที่ยวจึงพยายามเดินทางสู่จังหวัดกระบี่
โดยเฉพาะบริเวณอ่าวไร่เลย์ อ่าวพระนาง หมู่เกาะพีพี อ่าวปิละ และอ่าวตันไทร นอกจากนี้
นักท่องเที่ยวบางส่วนยังเดินทางไปปีนหน้าผาบริเวณใกล้เคียงเช่นบริเวณอ่าวพังงา ในท้องที่
จังหวัดพังงาเป็นต้น (<http://www.com/TypePlaceAct.asp?itype=19> : 1)

สำหรับกีฬาอล์ฟก็เป็นกีฬายอดนิยมอีกประเภทหนึ่งทั้งในหมู่คนไทยและชาว
ต่างประเทศและจังหวัดภูเก็ตถือว่าเป็นศูนย์กลางของกีฬาประเภทนี้ดังจะเห็นได้จากการที่
จังหวัดภูเก็ตมีสนามกอล์ฟเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวมากมายหลายสนาม เช่น บลูแคน
ยอนคันทรี่

คลับภูเก็ต ลาภานาภูเก็ตกอล์ฟคลับ ลอชปาล์มกอล์ฟคลับภูเก็ต และภูเก็ตคันทรี่คลับภูเก็ต
(http://www.geocities.com/eldrick_tigerwoods/course.html :1) ขณะเดียวกันกีฬาเทนนิสก็
ได้รับความนิยมไปทั่วกัน ดังนั้นผู้ประกอบการโรงแรมจึงพยายามจัดหาและสร้างสนาม
กีฬาเทนนิสและผู้ฝึกสอนที่มีความชำนาญไว้บริการแก่นักท่องเที่ยว

ชายฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งเป็นที่ตั้งของจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ เป็นบริเวณที่มี
สภาพธรรมชาติที่งดงามแห่งหนึ่งของโลก ประกอบไปด้วยขุนเขาที่สลับซับซ้อน หมู่เกาะน้อยใหญ่
หาดทรายขาวน้ำทะเลใส โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ชื่อว่าเป็นบริเวณที่มีปะการังสวยงามที่สุด มีซากฟอสซิล
ซึ่งทับถมกันเป็นเวลานานหลายล้านปี สิ่งเหล่านี้เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญของไทยที่
สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้มาเยี่ยมชมตลอดปี

ดังที่กล่าวมาแล้วว่ารูปแบบการท่องเที่ยวทั้งในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ได้เปลี่ยนแปลง
ไปจากเดิม กล่าวคือพัฒนาจากการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมทัศนียภาพมาเป็นการท่องเที่ยว
หลากหลายรูปแบบ อันได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเพื่อ
การศึกษาวิจัย การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป็น
ต้น และเนื่องจากจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต ประกอบไปด้วยสภาพภูมิประเทศแบบชายฝั่ง
ทะเลและภูเขาสลับซับซ้อนเรียงรายทอดยาวไปตามชายฝั่งมหาสมุทรอินเดียตอนชายฝั่งทะเลอันดา
มัน และที่โดดเด่นอีกประการหนึ่งของภูมิภาคแถบนี้ก็คือมีทะเลที่ใสสะอาด ภูผาหินที่สวยงาม

ตลอดจนเกาะแก่งที่เอื้อประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป็นอย่างมาก เช่นกระดานโต้คลื่น ตกปลา และดำน้ำ (วรรณ วรวัณนิช, 2539 : 189) นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังนิยมออกกำลังกายด้วยการปั่นหน้าผา ล่องคายัคและแคนู ขี่ม้าเลียบชายหาด เล่นวอลเลย์บอลชายหาด และการขี่จักรยานเสือภูเขาอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬา 5 ประเภท อันได้แก่ การปั่นหน้าผา พายเรือคายัคและแคนู ดำน้ำ ตกปลา และขี่จักรยานเสือภูเขา เป็นกิจกรรมกีฬาที่จูงใจนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเดินทางมาประเทศไทย และถือว่าเป็นกิจกรรมหลักที่ส่งเสริมรายได้ให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภูมิภาคแถบนี้ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่กลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยในภาพรวม

อย่างไรก็ตามกีฬาที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวที่เข้ามาสู่จังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ มี 3 ประเภทอันได้แก่ กีฬาปั่นผา กีฬาดำน้ำ และกีฬาพายเรือคายัคและแคนู ซึ่งจังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ได้ศึกษาและกำหนดเป็นแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเล โดยได้กำหนดเป็นโครงการพัฒนามาตรฐานกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบไปด้วย 2 กิจกรรมหลักคือ ผลิตภัณฑ์ด้านการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว และจัดตั้งหน่วยฝึกปฏิบัติงานและพัฒนามาตรฐานบุคลากรด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว โดยเน้นกีฬาที่เป็นที่นิยม 3 ประเภท คือ กีฬาปั่นผา กีฬาดำน้ำ และกีฬาพายเรือคายัคและแคนู ทั้งนี้เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจด้านกีฬาเข้ามาในจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันมากขึ้น และเกิดการจ้างงานและกระจายรายได้เพิ่มขึ้น (กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภูเก็ต - พังงา - กระบี่, 2547 : 32) นอกจากนี้กีฬาพื้นเมือง อันได้แก่กีฬามวยไทย กีฬาชนวัว กีฬาชนไก่ และกีฬาแข่งนกเขาชวา เสี่ยงก็เป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่ควรได้รับการสนับสนุนและเชิดชูให้เป็นกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน นอกเหนือกีฬาชนิดต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน

2.2 รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทัฟเพน (Tuppen, 2000 : 327-344) ได้ศึกษาปัญหาของกระบวนการและนโยบายในการบูรณะที่พิศตาทอากาศสำหรับกิจกรรมกีฬาในฤดูหนาวที่เทือกเขาแอลป์ส ประเทศฝรั่งเศส พบว่าในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา เทือกเขาแอลป์สถูกคุกคามจากการพยายามปฏิรูปที่พิศตาทอากาศดังกล่าว สิ่งเหล่านี้ถูกดำเนินการอย่างรวดเร็วและเป็นระยะเวลายาวนาน ผลจากการสำรวจทางด้านประชากรและการฟื้นฟูเศรษฐกิจของชุมชนบริเวณเทือกเขาแอลป์ส พบว่ายังไม่ประสบความสำเร็จและมีอุปสรรคตามมามากมาย การ

ดำเนินการดังกล่าวถูกเผยแพร่ต่อสาธารณชนในช่วงปลายปีคริสต์ทศวรรษ 1980 โดยมีประเด็นที่น่าสนใจว่ากระบวนการบูรณะดังกล่าวมีความซับซ้อนยากลำบาก ขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกับชุมชน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปรับปรุงนโยบาย วิธีการ และระบบบริหารจัดการการบูรณะดังกล่าว โดยเปิดโอกาสให้ฝ่ายต่าง ๆ เข้ามาร่วมดำเนินการอย่างจริงจัง

โจนส์ (Jones, 2001 : 241-251) ได้ศึกษาผลของการแข่งขันรักบี้เวอร์คัพ ในปีคริสต์ทศวรรษ 1993 (RWC 99) ที่มีต่อวอลล์ โดยใช้การสัมภาษณ์ และแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยว นักธุรกิจ และเจ้าบ้าน ในนามของ วอลล์ ทัวริสท์ บอร์ด (WTB) พบว่านักท่องเที่ยวให้ความสนใจการแข่งขันกีฬารักบี้ระดับโลกและนานาชาติเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังพบว่าการจัดการแข่งขันกีฬาดังกล่าวได้สร้างงานและรายได้ให้กับเจ้าภาพอย่างมากมายมหาศาล โดยเฉพาะเมืองที่เป็นที่ตั้งของสนามแข่งขันและเมืองในบริเวณรอบๆ อย่างไรก็ตามผู้ให้ข้อมูลได้เสนอแนะว่าการดำเนินการจัดและบริหารกิจกรรมดังกล่าวยังขาดการทำงานที่ประสมประสานต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประชาสัมพันธ์และการแจ้งข่าวสารยังไม่ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวโดยตรง

เบอร์ด์ว และคณะ (Bourdeau et al., 2002 : 22-32) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกีฬากับการท่องเที่ยวในฝรั่งเศสและยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับอุปนิสัยของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศช่วงปลายปี 1980 จนกระทั่งต้นปี 1990 จากการศึกษาพบว่าการจัดการแข่งขันที่จัดขึ้นมีเพิ่มมากขึ้นทุกปีเพื่อเอานักท่องเที่ยว และในทำนองเดียวกันความต้องการในการบริโภคของนักท่องเที่ยวก็เพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว อย่างไรก็ตามการส่งเสริมและการพัฒนากิจการกีฬาก็ยังคงพบอุปสรรคและหยุดชะงักเนื่องจากวัฒนธรรมประเพณี สภาพภูมิประเทศ นโยบายของการพักผ่อนและการเดินทาง นอกจากนี้ยังพบว่ากีฬายามว่างได้รับการยกฐานะและพัฒนาให้เป็นกีฬาเชิงท่องเที่ยวอย่างกว้างขวาง (การปีนผา จักรยานภูเขา การผจญภัยในหุบเขา การกระโดดร่ม และกีฬาที่ใช้ความเร็วบนผิวน้ำ) สามารถสรุปได้ว่านักท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้เกิดการแสวงหากิจกรรมกีฬาเพื่อรองรับความต้องการซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ทางหนึ่ง อย่างไรก็ตามการจัดการแข่งขันกีฬาใด ๆ นั้นจะต้องคำนึงถึงฤดูกาลและจุดประสงค์ของกิจกรรมด้วย

เซกิลสกี และมุลส์ (Cegielski and Mules, 2002 : 64-70) ได้ศึกษาผลกระทบของการแข่งขันชิงตำแหน่งซีเอ็มจี 400 ซูเปอร์คาร์ ซึ่งจัดขึ้นในเขตปกครองแห่งชาติ เมือง

แคนเบอร์รา ประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2000 วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ก็เพื่อศึกษา ความเหมาะสมของการแข่งขันกีฬาในเมืองแคนเบอร์ราโดยทั่วไป และบริเวณที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะนอกจากนี้ยังศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการจัดการแข่งขันดังกล่าว และจากการศึกษาพบว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในแคนเบอร์ราได้รับผลกระทบเกี่ยวกับการจราจรที่ติดขัดมากที่สุด รองลงมาคือความอึดอัดที่เกิดขึ้นจากยานพาหนะที่สัญจรไปมาและสิ่งก่อสร้างที่สร้างขึ้นอย่างมากมายและเป็นไปอย่างรวดเร็ว ถัดลงมาคือค่าใช้จ่ายทางสังคมอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม การศึกษายังพบอีกว่าชาวเมืองแคนเบอร์รามีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน การศึกษาครั้งนี้ได้ดำเนินการโดยการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนทางโทรศัพท์ ซึ่งเป็นการสำรวจทันทีหลังจากสัปดาห์ของการแข่งขัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าชาวเมืองแคนเบอร์รามีความรู้สึกเป็นลบกับการแข่งขันครั้งนี้ อย่างไรก็ตามเขาก็รับรู้ผลกระทบในทางบวกบางอย่าง เช่นการประชาสัมพันธ์ เมืองหลวงและสังคมอย่างภาคภูมิใจ การศึกษานี้ยังแสดงให้เห็นว่าคนเริ่มให้ความสนใจการแข่งขันกีฬาประเภทเครื่องยนต์ เพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการจัดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวต่อไป

คาซิเมติ (Kasimati, 2003 : 433 – 444) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน โดยใช้ เอช-แอนท์ (Ex-Ante) ไมเดล และทำนายความเป็นไปได้เชิงเศรษฐกิจด้วยวิธีการที่เรียกว่า เอช – โพสต์ (Ex-Post Approach) ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวกำลังเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีการประชาสัมพันธ์และการเผยแพร่ข่าวสารที่ยิ่งใหญ่ ตลอดจนได้รับการสนับสนุนจากหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองโอลิมปิกที่เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันก็มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่าการจัดการแข่งขันกีฬาดังกล่าวทำให้เกิดการหมุนเวียนของกระแสรายได้เกือบทั่วทุกพื้นที่ของประเทศ ทำให้เศรษฐกิจในภาพรวมของประเทศดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด การค้นพบดังกล่าวจะเป็นแนวทางและข้อมูลสำหรับผู้ที่จะรับเป็นเจ้าภาพในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อนในอนาคตต่อไป

ทูเฮและคณะ (Toohey et al., 2003 9-20) ได้ศึกษาคุณภาพของการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลกที่เมก้าประเทศออสเตรเลีย ซึ่งจัดขึ้นโดยสมาพันธ์กีฬาฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมุ่งเน้นศึกษาถึงข้อการร้ายซึ่งจะมีผลต่อการการแข่งขัน สิ่งที่ได้รับตามมาก็คือเป็นทางเลือกทางหนึ่งในการช่วยเหลือสนับสนุนให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนทำความเข้าใจและรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย และการตอบรับของกฎหมายว่าด้วยมาตรการรักษาความปลอดภัย การศึกษานี้ใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่เข้าชมการแข่งขันฟุตบอลโลก จากการศึกษพบว่าระบบรักษาความปลอดภัยมีผลต่อแรงจูงใจของนักท่องเที่ยว

ในการเข้าร่วมชมการแข่งขันกีฬาดังกล่าว นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักท่องเที่ยวมีความประสงค์ให้ผู้เกี่ยวข้องจัดระบบการรักษาความปลอดภัยให้รัดกุม ทั้งนี้เพราะสิ่งดังกล่าวมีผลกระทบต่อระดับความสนุกสนานของนักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามการศึกษาได้เสนอแนะแนวทางสำหรับการจัดการแข่งขันกีฬาสากลโลกในอนาคตว่าควรมีการคุมสถานการณ์ความปลอดภัยโดยใช้กระบวนการของข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดน เช่น ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ สงครามอิรักในปัจจุบัน การระบาดของโรคซาร์ (SARS) มาเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการแข่งขันกีฬารั้งต่อไป

ฮอลล์ (Hall, 2004 : 165-176) ได้ศึกษาบทบาทและพัฒนาการของนักท่องเที่ยวของประเทศในยุโรปตะวันตกเฉียงใต้ อันได้แก่โรมาเนีย บัลแกเรีย และยูโกสลาเวีย ซึ่งมีสถานการณ์แวดล้อมภายใต้ศูนย์กลางของการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ และจากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่เป็นพื้นฐานของการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงมีมากมายหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักการของการพัฒนาอย่างยั่งยืนมีส่วนผลักดันให้กลุ่มประเทศดังกล่าวประสบความสำเร็จทางด้านการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังพบว่าสถานการณ์แวดล้อมดังกล่าวแบบคอมมิวนิสต์มีผลกระทบต่อการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในภูมิภาคนั้นอย่างมากในปีคริสต์ศักราช 2004 ทั้งทางด้านการตลาด และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ อย่างไรก็ตามที่สำคัญคือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชนบท ได้รับการตอบรับจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี

เคนเนท และคณะ (Kenneth et al., 2504 : 349 – 363) ได้ศึกษาและจำแนก

กรอบงานและวิธีการจัดการปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยอาศัยหลักการสากลที่ว่าสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมีอยู่จำกัด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้ก่อเกิดประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องให้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวเหล่านั้นยังคงอยู่กับท้องถิ่นตราบนานเท่านาน วัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือการเสาะแสวงหาวิธีการในการจัดและบริหารงานเชิงบูรณาการทางด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจัดการกับทรัพยากรธรรมชาติด้วยระบบง่าย ๆ แต่ได้ประโยชน์คุ้มค่ามากที่สุด อย่างไรก็ตามความสำเร็จของการจัดและบริหารงานดังกล่าวจะต้องขึ้นกับปัจจัยต่าง ๆ มากมายหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องระดมสรรพกำลังจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนให้เป็นผู้รับผิดชอบและแสดงบทบาทให้เด่นชัด ที่สำคัญคือการรวมพลังมุ่งมั่นเพื่อให้เห็นความก้าวหน้าของการจัดการให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

มาร์ค และคณะ (Mark et al., 2004 : 421 – 437) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพความสะอาดและความแออัดของฝูงชนบริเวณลานเล่นสกีฤดูร้อนใน

ประเทศอังกฤษ โคโลมเบีย และแคนาดา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert Rating Scales) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้แก่นักท่องเที่ยวที่นิยมเล่นสกี ซึ่งได้มาจากการสุ่มโดยบังเอิญ จำนวนทั้งสิ้น 548 คน ผลจากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยว ประสงค์ที่จะพบปะและเชื่อมความสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวด้วยกัน นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยัง รู้สึกว่าตกอยู่ในสภาพที่ต้องทนและประจวบกับสภาพแวดล้อมในบริเวณดังกล่าว อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยอมรับว่าความแออัดของฝูงชนเป็นตัวขัดขวางความสำเร็จของการจัดสกีฤดูร้อนในครั้งนี้ แต่อาจจะมีผลกระทบต่อสิ่งต่าง ๆ มากมายหลายประการ อย่างหนึ่งที่เราควร จะได้รับการพิจารณาก็คือทำอย่างไรจึงจะสามารถจัดและบริหารการท่องเที่ยวในบริเวณดังกล่าว อย่างยั่งยืนท่ามกลางกระแสความนิยมที่ไม่สามารถสกัดกั้นได้

ฮินช์ และฮิงแฮม (Hinch and Hingham, 2004 : 45 – 58) ได้ศึกษา กรอบงานของการ

วิจัยที่เพิ่งมีขึ้นเป็นในปัจจุบันและในอนาคตว่าควรจะมีทิศทางที่แน่นอน อย่างไรก็ตามงานวิจัย ฉบับนี้ยังค้นพบว่า ความแตกต่างและความหลากหลายของกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเป็น ปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้หันมาสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามากขึ้น ข้อค้นพบ อีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวก็คือ การพัฒนาและยกระดับ มาตรฐานกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจะเป็นหลักการและทฤษฎีที่อยู่ในแวดวงของการศึกษาเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนส่วนหนึ่งยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับคำจำกัดความและความคิดรวบยอดตลอดจน บริบทของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องสร้าง ความเข้าใจอันดีเกี่ยวกับกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในหมู่นักท่องเที่ยวและชุมชนเพื่อความเข้าใจตรงกันอีก ครั้งหนึ่ง

จากการศึกษารายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปเพื่อเป็นแนวทางในการ จัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันดังต่อไปนี้

1. การบูรณะแหล่งท่องเที่ยวทางกีฬา ตลอดจนองค์ประกอบทางด้านภูมิสถาปัตยกรรม นั้น จะต้องได้รับความเห็นชอบและร่วมมือจากหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องทำความเข้าใจและ ตกลงกับชุมชนหรือเจ้าบ้านให้ชัดเจน นอกจากนี้ควรนำหลักการการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืนมาใช้อย่างประสมประสานและลงตัวกับสภาพพื้นที่ ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของคนในสังคม

2. เนื่องจากปัจจุบันกระแสนิยมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวมีเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัวความเจริญทางการสื่อสารที่ไร้พรมแดนซึ่งยากที่จะสกัดกั้นได้ และในขณะเดียวกันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็ต้องขยายตัวเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเช่นกัน แต่ทั้งนี้ต้องทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปและมีแบบแผน ที่สำคัญคือต้องไม่กระทบกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคม

3. ความหลากหลายของกิจกรรมกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งที่ทำหายความสามารถ เช่น การปีนผา จักรยานทางไกล การผจญภัยในหุบเขา ตลอดจนการแข่งขันความเร็วโดยใช้ยานยนต์ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาสู่พื้นที่ ได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามนอกจากนี้ระบบการรักษาความปลอดภัยที่น่าเชื่อถือและมั่นใจก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอันดับต้น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของคนในการเลือกพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยว

4. การเข้าร่วมชมการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติหรือระดับชิงแชมป์โลกจะอยู่ในความนิยมของคนตลอดเวลา และผลแห่งความนิยมนี้ทำให้เจ้าภาพในการจัดการแข่งขันได้รับประโยชน์อย่างมากมาย กล่าวคือทำให้เกิดกระแสรายได้หมุนเวียนเกือบทั่วทุกพื้นที่ ผลพลอยได้อีกประการหนึ่งก็คือจะเป็นสนามประชาสัมพันธ์ประเทศให้คนได้รู้จักเป็นอย่างดี แต่ทั้งนี้ต้องได้รับการวางแผนที่เป็นระบบที่แยบยล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางแผนทางด้านภูมิสถาปัตย์และภูมิทัศน์บริเวณพื้นที่ที่จะใช้แข่งขันกีฬาและปริณทณให้สอดคล้องกับสภาพภูมิอากาศ ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม วางแผนประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่ออย่างประสมประสานและต่อเนื่อง วางแผนเกี่ยวกับการคมนาคมและการจราจรบริเวณดังกล่าวให้เหมาะสม กล่าวคือไม่สร้างความอัดอั้นและเป็นอุปสรรคต่อการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานักท่องเที่ยวตลอดระยะเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่ นอกจากนี้ต้องวางแผนงานเกี่ยวกับการควบคุมค่าครองชีพต่าง ๆ ให้เป็นไปตามปกติเหมือนที่เคยเป็น ไม่ฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าของเครื่องใช้และบริการต่าง ๆ ตามอำเภอใจ เพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นตัวทำลายความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวอย่างรุนแรง

5. นอกจากจะวางแผนการดำเนินงานทางด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว สิ่งหนึ่งที่นักท่องเที่ยวประสงค์ให้เจ้าบ้านดำเนินการก็คือ การเปิดโอกาสให้บรรดานักท่องเที่ยวได้พบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และแนวความคิด ซึ่งกันและกัน ตลอดจนเข้าร่วมกิจกรรมอื่น ๆ ที่สร้างสรรค์สังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทางด้านระบบนิเวศร่วมกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการทำวิจัยเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

- 3.1 กลุ่มตัวอย่างและประชากร
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มตัวอย่างและประชากร

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

3.1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ซึ่งจะเข้าร่วมกระบวนการเดลฟายเทคนิค (Delphi technique) จำนวน 21 คน โดยได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง ดังตารางที่ 3.1.1

ตารางที่ 3.1.1 แสดงจำนวนผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมกระบวนการเดลฟายเทคนิค

ผู้เชี่ยวชาญ	จำนวน
ด้านจิตวิทยา	2
ด้านการท่องเที่ยวแบบผจญภัยและกีฬาพื้นเมือง	5
ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม	3
ด้านการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว	5
ด้านพื้นที่ซึ่งเป็นแหล่งกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว	6
รวม	21

3.1.4 ผู้ทรงคุณวุฒิท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วย ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดและบริหารธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอันได้แก่ ผู้บริหารองค์กรธุรกิจด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ผู้ฝึกสอนกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ นักกีฬาสมัครเล่น พนักงานขับเรือ เป็นต้น รวมจำนวนทั้งสิ้น 59 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัยดังต่อไปนี้

3.2.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน สำหรับผู้เชี่ยวชาญตามกระบวนการเดลฟาย เทคนิคประกอบไปด้วยแบบสอบถามแบบตรวจคำตอบ (Check List) แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคอร์ต (Likert Rating Scales) และแบบปลายเปิด (Open End) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามลำดับดังนี้

3.2.1.1 จัดสัมภาษณ์ผู้มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชน ภายใต้วงข้อเรื่อง “เส้นทางสายการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน” เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2548 ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานด้านการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกลุ่มจังหวัดพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในปัจจุบัน

3.2.1.2 นำผลจากการสัมภาษณ์มาสร้างแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคอร์ต (Likert Rating Scales) แบบสอบถามแต่ละข้อมีระดับให้เลือก 5 ระดับ โดยให้เลือกตอบระดับใดระดับหนึ่งคือ 5 หมายความว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความคิดของผู้เชี่ยวชาญมากที่สุด 4 หมายความว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความคิดของผู้เชี่ยวชาญมาก 3 หมายความว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความคิดของผู้เชี่ยวชาญปานกลาง 2 หมายความว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความคิดของผู้เชี่ยวชาญน้อย และ 1 หมายความว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความคิดของผู้เชี่ยวชาญน้อยที่สุด

3.2.1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ตรวจสอบแก้ไข เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม ด้วยวิธีหาค่าดัชนีความ สอดคล้องของจำนวนพฤติกรรมข้อคำถาม (IOC) เลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง

3.2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหาร เชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ประกอบไป ด้วยแบบสอบถามแบบตรวจคำตอบ (Check List) แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าตาม วิธีการของลิเคิร์ต (Likert Rating Scales) และแบบปลายเปิด (Open End) ซึ่งผู้วิจัยได้ ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามลำดับดังนี้

3.2.2.1 จัดเวทีชุมชนเพื่อนำเสนอและเปิดโอกาสให้วิพากษ์เกี่ยวกับทิศทางของการจัดและ บริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนตาม ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนร่วมกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพของ ภาคีที่จะรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวดังกล่าว ภายใต้หัวข้อเรื่อง “ทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยม อันดามันอย่างยั่งยืน” เมื่อวันที่ 13-15 ธันวาคม 2548

3.2.2.2 นำข้อมูลจากเวทีชุมชนมาสร้างแบบสอบถามเพื่อประเมินศักยภาพของ ภาคีในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยม อันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะเป็น แบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพของภาคีในการรองรับการจัดและ บริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale) แบบสอบถามแต่ละข้อมีระดับให้เลือก 5 ระดับ โดยให้เลือกตอบระดับใดระดับหนึ่งคือ 5 หมายความว่ามีความเป็นจริงมากที่สุด 4 หมายความว่ามีความเป็นจริงมาก 3 หมายความว่ามีความ เป็นจริงปานกลาง 2 หมายความว่ามีความเป็นจริงน้อย และ 1 หมายความว่ามีความเป็นจริงน้อย ที่สุด

3.2.2.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ตรวจสอบแก้ไข เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม ด้วยวิธีหาค่าดัชนีความ

สอดคล้องของจำนวนพฤติกรรมข้อคำถาม (IOC) เลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปและนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง

3.2.2.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับบุคลากรผู้มีความรู้เกี่ยวกับศักยภาพของภาคีในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬา เพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ปรากฏว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น .84

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จัดทำแบบสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ ((Unstandardized Interview) สำหรับการสำรวจและทวนสอบข้อมูลศักยภาพของภาคี ตลอดจนศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้านในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามในขั้นตอนต่อไปอีกด้วย

3.2.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ประกอบไปด้วยแบบสอบถามแบบตรวจคำตอบ (Check List) แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert Rating Scales) และแบบปลายเปิด (Open End) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามลำดับดังนี้

3.2.3.1 นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวในการออกปฏิบัติการนอกสถานที่มาสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale) แบบสอบถามแต่ละข้อมีระดับให้เลือก 5 ระดับ โดยให้เลือกตอบระดับใดระดับหนึ่งคือ คือ 5 หมายความว่ามีความพึงพอใจมากที่สุด 4 หมายความว่ามีความพึงพอใจมาก 3 หมายความว่ามีความพึง

พอใจปานกลาง 2 หมายความว่ามีความพึงพอใจน้อย และ 1 หมายความว่ามีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.2.3.2 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ตรวจสอบแก้ไข เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม ด้วยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องของจำนวนพฤติกรรมข้อคำถาม (IOC) ได้ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง

3.2.3.3 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันซึ่งประสงค์เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพื่อสังเกตพฤติกรรมการตอบคำถาม และรับข้อเสนอแนะบางประการมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3.2.3.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักท่องเที่ยวในท้องที่ ๆ ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ปรากฏว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น .80

3.2.3.5 แปลแบบสอบถามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนจากฉบับภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษโดยหัวหน้าโครงการวิจัย

3.2.3.6 ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษชาวไทย 2 คนพิจารณาเปรียบเทียบความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

3.2.3.7 ขอความอนุเคราะห์ครูชาวอังกฤษจากโรงเรียนแอนนาสอนภาษากระบี่ 1 คนตรวจสอบแบบสอบถามภาษาอังกฤษ เพื่อพิสูจน์อักษร ไวยากรณ์และวัฒนธรรมของการใช้ภาษาอีกครั้งหนึ่ง

3.2.3.8 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักท่องเที่ยวต่างชาติในท้องที่ ๆ ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามฉบับภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ปรากฏว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น .76

3.2.4 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ประกอบไปด้วยแบบสอบถามแบบตรวจคำตอบ (Check List) และแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามลำดับดังนี้

3.2.4.1 นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจ้าบ้านในการออกปฏิบัติการนอกสถานที่มาสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่องกรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่องกรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale)

แบบสอบถามแต่ละข้อมีระดับให้เลือก 5 ระดับ โดยให้เลือกตอบระดับใดระดับหนึ่งคือ 5 หมายความว่ามีความพึงพอใจมากที่สุด 4 หมายความว่ามีความพึงพอใจมาก 3 หมายความว่ามีความพึงพอใจปานกลาง 2 หมายความว่ามีความพึงพอใจน้อย และ 1 หมายความว่ามีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.2.4.2 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับเจ้าบ้านในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ทั้งนี้เพื่อสังเกตพฤติกรรมการตอบคำถาม และรับข้อเสนอแนะบางประการในการปรับปรุงแก้ไข

3.2.4.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ตรวจสอบแก้ไขเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม ด้วยวิธีหาดัชนีความสอดคล้องของจำนวนพฤติกรรมข้อคำถาม (IOC) เลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และนำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง

3.2.4.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับเจ้าบ้านในพื้นที่ที่ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ปรากฏว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น .78

3.2.5 แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางในการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวรวมทั้งกีฬาพื้นบ้านซึ่งเป็นที่ยอมรับในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน โดยใช้รูปแบบการจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของอันดามัน (Andaman Sports Tourism Management Model – ZEAASPA) ซึ่ง ดร.วรวิทย์ สุวัฒน์ ณ เขมรัฐ ได้ศึกษาและสังเคราะห์โดยใช้องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ส่วนผสมการตลาดทางการกีฬา (Five Ps in the Sport Marketing Mix) ตัวปฏิบัติการร่วมทางการตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว (Co-operative in

Sport tourism Marketing) และปัจจัยพื้นฐานกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว (Three As in the Sport Tourism) เป็นพื้นฐานในการคิดประกอบด้วยปัจจัยหลัก 7 ประการคือ ด้านการจัดระเบียบแหล่งกีฬา (Zoning) ด้านการจัดสภาพแวดล้อม (Environment) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) ด้านการรักษาความปลอดภัย (safety) ด้านบุคลากร (Personnel) และด้านกิจกรรม (Activity) โดยจะศึกษาครอบคลุมกีฬาที่สอดคล้องกับศักยภาพและเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน 8 ชนิดกีฬา อันได้แก่ ดำน้ำ พายเรือแคนูและคายัค ปีนผา กอล์ฟ ตกปลา วอลเลย์บอลชายหาด จักรยาน และกีฬาพื้นบ้าน ประกอบด้วยมวยไทย ชนวัว ชนไก่ และแข่งขันนกเขาชวาเสียง ตามข้อเสนอแนะของที่สัมมนา กลุ่มย่อยเรื่อง “การสร้างสวรรค์อันดามันให้เป็นสวรรค์ของนักกีฬา” เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2549

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.3.1 เก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ โดยใช้แบบสอบถาม และได้แบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 21 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84

3.3.2 เก็บข้อมูลจากบุคลากรผู้ร่วมพิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน ภายใต้โครงการ “วิจัยเชิงปฏิบัติการนอกสถานที่เพื่อพบปะภาคีเป้าหมาย” เมื่อวันที่ 9-26 มกราคม 2549 ได้แบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 387 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.96 ในการนี้ผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬา ตามข้อเสนอแนะจากเวทีชุมชนเป็นที่เก็บรวบรวมข้อมูล ดังตารางที่ 3.3.2

ตารางที่ 3.3.2 แสดงพื้นที่เป้าหมายในการเก็บรวบรวมข้อมูล

จังหวัดภูเก็ต	จังหวัดพังงา	จังหวัดกระบี่
ตำบลราไวย์	ตำบลคลองเคียน	ตำบลอ่าวนาง
ตำบลป่าตอง	ตำบลเกาะพระทอง	ตำบลเขาทอง
ตำบลเชิงทะเล	ตำบลคึกคัก	ตำบลเขาคราม
ตำบลไม้ขาว	ตำบลเกาะยาวน้อย	ตำบลอ่าวลึกใต้
หาดกระตะ		

ที่มา : เวทีชุมชนเรื่อง “ทิศทางและศักยภาพของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืน” เมื่อวันที่ 13-15 ธันวาคม 2548

3.3.3 เก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามวิธีการของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้แบบสอบถามกลับคืนมา 765 ชุด คิดเป็นร้อยละ 76.50 ในงานนี้ผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่ที่เป็นศูนย์รวมของนักท่องเที่ยวสำหรับเก็บข้อมูลตามข้อเสนอแนะของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ดังตารางที่ 3.3.3.

ตารางที่ 3.3.3 แสดงพื้นที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยว

จังหวัดภูเก็ต	จังหวัดพังงา	จังหวัดกระบี่
1. แหลมพรหมเทพ	1. เกาะปันหยี	1. อ่าวนาง
2. หาดป่าตอง	2. ถ้ำคูหาสวรรค์	2. สุสานหอย
3. วัดฉลอง	3. อุทยานแห่งชาติหาดท้ายเหมือง	3. หาดนพรัตน์ธารา
4. หาดกะตะ	4. สระนางมโนรา	4. เกาะพีพี
5. หาดกะรน	5. สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์	5. เมืองกระบี่
6. เมืองภูเก็ต	6. สวนนก	6. ถารโบกขรณี
7. หาดราไวย์	6. น้ำตกลำปี	7. วัดถ้ำเสือ
8. เขารัง	8. บ่อน้ำพุร้อน	8. อ่าวไร่เลย์
9. ภูเก็ตแฟนตาซี	9. เขาพิงกัน	9. น้ำตกห้วยโต้
10. หาดในยาง	10. อ่าวพังงา	10. น้ำตกร้อน

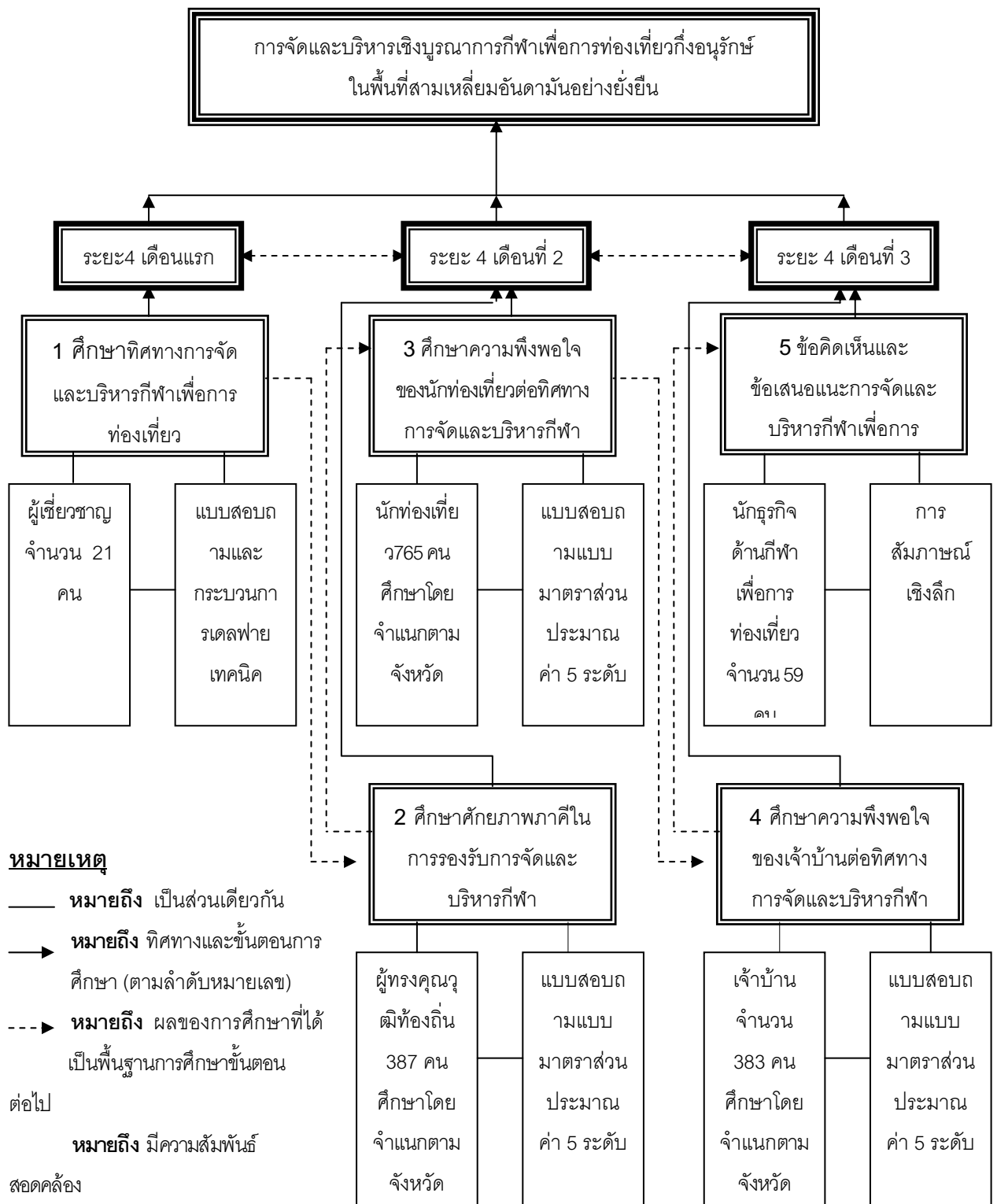
ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2545

3.3.4 เก็บรวบรวมข้อมูลจากเจ้าบ้านที่อาศัยอยู่บริเวณแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป้าหมาย ได้แบบสอบถามกลับคืนมา 383 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.11

3.3.5 เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวกับแนวทางในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวรวมทั้งกีฬาพื้นบ้านถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน รวมทั้งสิ้น 8 ประเภทกีฬาได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาพายเรือแคนูและคายัค

กีฬารักบี้ กีฬาฟุตบอล กีฬาว่ายน้ำ กีฬาจักรยาน กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด และกีฬาพื้นเมือง โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก

อย่างไรก็ตามเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการศึกษาครั้งนี้จึงขอสรุประเบียบวิธีและขั้นตอนต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยดังกล่าวบนกรอบงานโครงการวิจัย (Research Framework) ตามแผนภูมิที่ 3.3.1 ภาพที่ 3.3.1 แสดงกรอบงานโครงการวิจัย

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและค่าสถิติต่าง ๆ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และสังคม เอส พี เอส เอส ฟอว์ วิน (SPSS FOR WIN) ช่วยในการวิจัยดังต่อไปนี้

3.4.1. ข้อมูลด้านสถานการณ์ภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ข้อมูลด้านความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันแบบยั่งยืน ตามกระบวนการเดลฟายเทคนิค วิเคราะห์โดยการหาค่ามัธยฐาน (Median) และอินเตอร์ควอไทล์แรงค์ (Interquartile Range) ซึ่งเมื่อได้ค่ามัธยฐานแล้ว ผู้วิจัยนำมาตีความหมายของคะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน (Glass and Julian, 1970 : 59-60) ดังต่อไปนี้

ค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง ความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อ
ความนั้นสอดคล้องกันมากที่สุด

ค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง ความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อ
ความนั้นสอดคล้องกันมาก

ค่ามัธยฐานระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง ความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อ
ความนั้นสอดคล้องกันปานกลาง

ค่ามัธยฐานระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง ความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อ
ความนั้นสอดคล้องกันน้อย

ค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.49 ลงไป หมายถึง ความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อ
ความนั้นสอดคล้องกันน้อยที่สุด

การหาพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ผู้วิจัยได้คำนวณหาความแตกต่างระหว่างควอไทล์ที่ 3 และควอไทล์ที่ 1 แล้วนำมาแปลความหมาย (Garrett and Woodworth, 1966 : 44) ดังต่อไปนี้

ถ้าค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อความใดมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50 แสดงว่าความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกัน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อความใดมีค่ามากกว่า 1.50 แสดงว่าความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นไม่สอดคล้องกัน

3.4.3 .ข้อมูลด้านศักยภาพของภาคีเป้าหมาย ข้อมูลด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและข้อมูลด้านความพึงพอใจของเจ้าบ้านเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการ

ห้องเที่ยวกึ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ซึ่งเมื่อได้ค่าเฉลี่ยแล้ว ผู้วิจัยนำมาตีความหมายของคะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน (Best, 1970 : 179-180) ดังต่อไปนี้แล้วแต่กรณี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความเป็นจริงหรือมีความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความเป็นจริงหรือมีความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความเป็นจริงหรือมีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความเป็นจริงหรือมีความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.00 – 1.49 หมายถึง มีความเป็นจริงหรือมีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.4.4. ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยศักยภาพของภาคีเป้าหมาย ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว และความพึงพอใจของเจ้าบ้านเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักฟ้าเพื่อการท่องเที่ยวกึ่งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันแบบยั่งยืนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)

3.4.5 ถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ จะเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe 's Multiple Comparison on Treatment Means) และการวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.4.6 สังเคราะห์และวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดและแบบสัมภาษณ์แล้วนำเสนอในรูปของความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญตามกระบวนการเดลฟายเทคนิค จำนวน 25 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืนมา 21 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 84 และส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นบุคลากรผู้ร่วมพิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จำนวน 435 ฉบับ ได้แบบสอบถามคืนมาคิดเป็นร้อยละ 88.96 นอกจากนี้ยังจะส่งแบบสอบถามไปยังนักท่องเที่ยวจำนวน 1,000 ฉบับ และเจ้าบ้านอีก 450 ฉบับ ได้แบบสอบถามกลับคืนมา คิดเป็นร้อยละ 76.50 และ 85.11 ตามลำดับ และเพื่อให้การวิจัยมีความสมบูรณ์จึงได้ดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านธุรกิจกักขังเพื่อการท่องเที่ยวรวม 59 คน

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำคำตอบด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมาหาค่าร้อยละ และนำคำตอบที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญตามกระบวนการเดลฟายเทคนิค มาหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile range) หลังจากนั้นนำคำตอบจากบุคลากรผู้ร่วมพิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้านมาหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษอย่างยั่งยืน ตลอดจนความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้าน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ จะเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe' s Multiple Comparison on Treatment Means)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียงตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

- 4.1 ระดับความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

- 4.2 ศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกี่ยาเพื่อ
การทอ้งเที่ยวกึ่งอนุรักษในพื้นทีสามเหลียมอันดามันอย่างย้งยืน
- 4.3 ความพึงพอใจของนักทอ้งเที่ยวทีมีตอติศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกี่ยา
เพือการทอ้งเที่ยวกึ่งอนุรักษในพื้นทีสามเหลียมอันดามันอย่างย้งยืน
- 4.4 ความพึงพอใจของเจ้าบ้านทีมีตอติศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกี่ยาเพื่อ
การทอ้งเที่ยวกึ่งอนุรักษในพื้นทีสามเหลียมอันดามันอย่างย้งยืน
- 4.5 แนวทางในการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกี่ยาเพือการทอ้งเที่ยวกึ่งอนุรักษซึ่งเป็นที่
นิยมในพื้นทีสามเหลียมอันดามันอย่างย้งยืนตามทศนะของผู้ทรงคุณวุฒิทางด้าน

ธุรกิจ

กี่ยาเพือการทอ้งเที่ยว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

4.1 ทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

4.1.1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ 4.1.1.1 ค่าร้อยละของผู้เชี่ยวชาญจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และหน้าที่การงาน

	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	15	71.43
	หญิง	6	28.57
อายุ	25 - 30 ปี	1	04.76
	31 - 36 ปี	5	23.81
	37 - 42 ปี	7	33.33
	43 - 48 ปี	6	28.57
	มากกว่า 48 ปี	2	09.53
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	2	04.76
	มัธยมศึกษา	9	42.86
	อุดมศึกษา	10	47.61
หน้าที่การงาน	ด้านจิตวิทยา	1	04.76
	ด้านกีฬาผจญภัย	6	28.57
	ด้านการอนุรักษ์	3	14.29
	ด้านธุรกิจท่องเที่ยว	5	23.81
	ด้านพื้นที่	6	28.57

จากตารางที่ 4.1.1.1 จะเห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ร้อยละ 71.43 เป็นเพศชาย และเป็นเพศหญิงร้อยละ 28.57

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ร้อยละ 33.33 มีอายุระหว่าง 37 - 42 ปี รองลงมาร้อยละ 28.57 มีอายุระหว่าง 43-48 ปี และอายุระหว่าง 25 – 30 ปีมีน้อยที่สุดร้อยละ 4.76

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ร้อยละ 47.61 มีการศึกษาระดับอุดมศึกษา รองลงมาร้อยละ 42.86 มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และระดับประถมศึกษา มีน้อยที่สุดร้อยละ 4.76

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ร้อยละ 28.57 มีหน้าที่ด้านกีฬาผจญภัย รองลงมาร้อยละ 23.81 มีหน้าที่ด้านธุรกิจท่องเที่ยว และด้านจิตวิทยาน้อยที่สุดร้อยละ 4.76

4.1.2 ระดับความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 4.1.2.1 มัธยฐาน พิสัยระหว่างควอไทล์ จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านองค์กร วิสัยทัศน์ และเป้าหมาย

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
1.	ให้มีองค์กรประสานงานกลางในลักษณะศูนย์บริการแบบเบ็ดเสร็จ (One-Stop-Service Center) ทั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวกด้านข่าวสาร และข้อมูลการท่องเที่ยว อันได้แก่แหล่งท่องเที่ยว การเดินทาง ที่พัก อาหาร ภูมิอากาศ การเตือนภัยธรรมชาติคลื่นยักษ์ สีสันมิตลอดจนดำเนินการติดต่อประสานงานเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงินตรา ฝากและถอนเงินจากธนาคารต่อวีซ่า และประสานงานกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ยังทำหน้าที่หน่วยงานทางด้านการตลาด (Marketing Unit) ของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันอีกด้วย (ข้อที่ 1)	3.91	0.64
2.	กำหนดวิสัยทัศน์ขององค์กรคือมุ่งมั่นให้กลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเล โดยเชิดชูกีฬาทางน้ำ (Aquatic Sports) และกีฬาพื้นเมือง (Local Sports) เป็นภาพลักษณ์และจุดขายผลิตภัณฑ์ (ข้อที่ 7)	3.83	0.67
3.	กำหนดเป้าประสงค์คือเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน (ข้อที่ 8)	3.79	0.84

ตารางที่ 4.1.2.1 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
4.	ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานภาคใต้เขต 4 จังหวัดภูเก็ตเป็นองค์กรกลางและมีศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวจังหวัดพังงา ศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่ ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัดภูเก็ต ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัดพังงา และศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัดกระบี่ เป็นองค์กรเครือข่ายในการติดต่อประสานงาน (ข้อที่ 2)	3.79	0.64
5.	ให้มีการบริหารองค์กรในรูปคณะกรรมการ โดยมีผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานภาคใต้เขต 4 จังหวัดภูเก็ตเป็นประธานคณะกรรมการ ส่วนกรรมการและเลขานุการให้พิจารณาแต่งตั้งจากหัวหน้าศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยว และผู้อำนวยการศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการ จังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ตามความเหมาะสม (ข้อที่ 3)	3.75	1.00
6.	ให้มีการกำหนดตัวบุคลากรผู้ดำเนินกิจกรรม หมายเลข โทรศัพท์ โทรสาร ที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ตลอดจนเว็บไซต์ขององค์กรประสานงานกลางและองค์กรเครือข่ายอย่างชัดเจนเพื่อความสะดวกในการประสานงาน (ข้อที่ 4)	3.32	1.02
7.	ให้มีการประชุมคณะผู้บริหาร บุคลากรผู้ดำเนินกิจการในองค์กรกลางและองค์กรเครือข่ายเพื่อรับทราบข้อตกลง บทบาทหน้าที่ ทิศทางในการดำเนินงาน ตลอดจนแนวทางปฏิบัติกิจกรรมขององค์กร (ข้อที่ 6)	3.20	1.13

ตารางที่ 4.1.2.1 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
8.	ให้มีการลงนามบันทึกข้อตกลง (Memorandum of Understanding) ระหว่างการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้เขต 4 จังหวัดภูเก็ต ในฐานะองค์กรประสานงานกลาง ศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวจังหวัดพังงา ศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่ ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดภูเก็ต ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดพังงา และศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัดกระบี่ ในฐานะองค์กรเครือข่าย เพื่อความชัดเจนในการดำเนินงาน (ข้อที่ 5)	3.00	0.56

จากตารางที่ 4.1.2.1 แสดงว่า ทิศทางในการจัดและบริหารกีฬาเชิงบูรณาการอย่างยั่งยืนด้านองค์กร วิสัยทัศน์ และเป้าหมาย ที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกัน ซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 มี 8 ข้อ ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50 – 500 ไม่มี ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มาก ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49 มี 5 ข้อ คือ ข้อ 1 ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 2 และข้อ 3 ความสอดคล้องที่เป็นไปได้ปานกลาง ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 2.50 – 3.49 มี 3 ข้อ คือ ข้อ 4 ข้อ 6 ข้อ และข้อ 5 ส่วนความสอดคล้องที่เป็นไปได้น้อยและน้อยที่สุดไม่มี

ตารางที่ 4.1.2.2 มัธยมศึกษา พิสัยระหว่างควอไทล์ จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมและสนับสนุน
พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านประเพณีของกิจกรรมกีฬา

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
1.	ให้จัดการสอน ฝึก และแข่งขันกีฬาตามความโดดเด่น และศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของ จังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน กล่าวคือจัดกีฬาดำน้ำ กอล์ฟ และการเล่นเรือใบที่จังหวัดภูเก็ต จัดกีฬาดำน้ำ พายแคนู และคายัค ที่จังหวัดพังงา และจัดกีฬาดำน้ำ ปีนผา และ พาย เรือ แคนูและคายัคที่จังหวัดกระบี่ (ข้อที่ 7)	3.89	0.27
2.	ให้มีศูนย์การสอน ฝึก และแข่งขันกีฬาไทยอันได้แก่กีฬา มวยไทย กระบี่กระบอง ตะกร้อและเซปักตะกร้อ เป็นต้น (ข้อที่ 2)	3.73	1.00
3.	ให้มีศูนย์การสอน ฝึก และแข่งขันกีฬาพละกายอันได้แก่การ ปีนผา เดินป่า และจักรยาน เป็นต้น (ข้อที่ 5)	3.67	0.91
4.	ให้มีศูนย์การสอน ฝึก และแข่งขันกีฬาทางน้ำอันได้แก่กีฬา ว่ายน้ำ ดำน้ำ สกีนํ้า วินเซิร์ฟ กระดานโต้คลื่น เล่นเรือใบ และพายเรือแคนูและคายัค เป็นต้น (ข้อที่ 1)	3.61	1.30
5.	ให้มีศูนย์การสอน ฝึก และแข่งขันกีฬาชายหาดอันได้แก่ กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด ฟุตบอลชายหาดและเซปักตะกร้อ ชายหาด เป็นต้น (ข้อที่ 3)	3.55	0.97
6.	ให้มีศูนย์การสอน ฝึก และแข่งขันกีฬาเพื่อความบันเทิง อันได้แก่ กีฬากอล์ฟ และสนุกเกอร์ มอเตอร์โบ๊ท และ รถยนต์ และตกปลา เป็นต้น (ข้อที่ 4)	3.48	0.86
7.	ให้เป็นสถานที่จัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติเช่นกีฬา ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์และการแข่งขันกีฬาชิงแชมป์เอเชีย และชิงแชมป์โลกอื่น ๆ (ข้อที่ 6)	3.43	0.62

จากตารางที่ 4.1.2.2 แสดงว่า ทิศทางในการจัดและบริหารกีฬาเชิงบูรณาการอย่างยั่งยืนด้านประเพณีของกิจกรรมกีฬา ที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกัน ซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 มี 7 ข้อ ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50 – 5.00 ไม่มี ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มาก ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49 มี 5 ข้อ คือ ข้อ 7 ข้อ 2 ข้อ 5 ข้อ 1 และข้อ 3 ความสอดคล้องที่เป็นไปได้ปานกลาง ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 2.50 – 3.49 มี 2 ข้อ คือ ข้อ 4 และข้อ 6 ส่วนความสอดคล้องที่เป็นไปได้น้อยและน้อยที่สุดไม่มี

ตารางที่ 4.1.2.3 มัธยฐาน พิสัยระหว่างควอไทล์ จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬา

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
1.	จัดกิจกรรมกีฬาในฤดูกาลท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน คือเริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงเดือนเมษายนของปีถัดไป (ข้อที่ 5)	3.97	0.67
2.	จัดกิจกรรมกีฬาในวันเทศกาลประเพณีท้องถิ่น เช่น เทศกาลถือศีลกินผักที่ภูเก็ต เทศกาลกระบี่เบิกฟ้าอันดามัน และเทศกาลอนุรักษ์เต่าทะเลจังหวัดพังงา (ข้อที่ 4)	3.93	0.69
3.	จัดกิจกรรมการสอนและฝึกกีฬาบริเวณที่มีปัจจัยดึงดูดใจนักท่องเที่ยวอันได้แก่ทะเล (sea) แสงอาทิตย์ (sun) และหาดทราย (sand) (ข้อที่ 1)	3.90	3.66
4.	จัดกิจกรรมกีฬาในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์เช่น วันเสาร์ และวันอาทิตย์ (ข้อที่ 2)	3.86	0.71
5.	จัดกิจกรรมกีฬาในวันนักชดถุขเช่นวันสงท่ายปีเกาและวันขึ้นปีใหม่ วันคริสมาส และวันตรุษจีน (ข้อที่ 3)	3.30	0.59

จากตารางที่ 4.1.2.3 แสดงว่าทิศทางในการจัดและบริหารกีฬาเชิงบูรณาการอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬา ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 มี 5 ข้อ ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 4.50 ขึ้นไปไม่มี ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มาก ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49 มี 4 ข้อ คือ ข้อ 5 ข้อ 4 ข้อ 1 และข้อ 2 ความสอดคล้องที่เป็นไปได้ปานกลาง ซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ระหว่าง 2.50 – 3.49 มี 1 ข้อ คือข้อ 3 ส่วนความสอดคล้องที่เป็นไปได้น้อยและน้อยที่สุดไม่มี

ตารางที่ 4.1.2.4 มัธยฐาน พิสัยระหว่างควอไทล์ จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ใน
พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านบริหารและการจัดการกีฬา

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
1.	จัดกิจกรรมกีฬาให้สอดคล้อง ต่อเนื่อง และเชื่อมโยง อย่าง เหมาะสมทั้งสถานที่ กิจกรรม และฤดูกาล ทั้งนี้เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้ใช้เวลาในกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ข้อที่ 9)	3.83	0.66
2.	จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในรูปแบบที่เปิดโอกาส ให้ชุมชน ภาครัฐบาล ภาคธุรกิจเอกชนในลักษณะของ ชมรมหรือสมาคม รัฐวิสาหกิจ ตลอดจนสถาบันอุดม ศึกษาในท้องถิ่นบริหารจัดการร่วมกัน โดยแบ่งปันความ รับผิดชอบแบบพหุภาคี (Shared Function) ภายใต้การ ประสานงานขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น (ข้อที่ 6)	3.76	0.59
3.	จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวโดยเปิดโอกาสให้ชุมชน มีส่วนบริหารจัดการตลอดกระบวนการ (ข้อที่ 2)	3.71	0.57
4.	จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนได้รับผล ประโยชน์ตอบแทนอย่างเป็นธรรม (ข้อที่ 3)	3.69	0.94
5.	จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในรูปแบบที่เรียกว่า ธรรมาภิบาล (Good Government) โดยให้มีความเห็นพ้อง โปร่งใส ชัดเจน เป็นธรรม ประสิทธิภาพและคุณภาพ ในการ ปฏิบัติงาน (ข้อที่ 7)	3.62	0.97
6.	จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น (ข้อที่ 1)	3.58	0.49
7.	จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวภายใต้ระเบียบและ กฎหมายที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมที่ปฏิบัติได้ (ข้อที่ 4)	3.54	1.04

ตารางที่ 4.1.2.4 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
8.	ให้สถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นผลิตบุคลากรทางด้านไฟฟ้าเพื่อการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานแรงงานอุตสาหกรรมบริการเพื่อป้อนให้กับตลาดแรงงาน (ข้อที่ 5)	3.49	0.99
9.	จัดกิจกรรมฟื้นฟูและช่วยเหลือผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัยคลื่นสึนามิ (ข้อที่ 8)	3.43	0.37

จากตารางที่ 4.1.2.4 แสดงว่า ทิศทางในการจัดและบริหารกีฬาเชิงบูรณาการอย่างยั่งยืนด้านการบริหารและการจัดการกีฬา ที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกัน ซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 มี 9 ข้อ ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50 – 5.00 ไม่มี ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มาก ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49 มี 7 ข้อ คือ ข้อ 9 ข้อ 6 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 7 ข้อ 1 และข้อ 4 ความสอดคล้องที่เป็นไปได้ปานกลาง ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 2.50 – 3.49 มี 2 ข้อ คือ ข้อ 5 และข้อ 8 ส่วนความสอดคล้องที่เป็นไปได้น้อยและน้อยที่สุดไม่มี

ตารางที่ 4.1.2.5 มัธยมศึกษา พิสัยระหว่างควอไทล์ จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวถึงอนุรักษ์ใน
พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกลยุทธ์หลักในการส่งเสริมการตลาด

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
1.	สร้างความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัยบริเวณแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬา ทั้งในเรือธรรณีพิบัติ โรคติดต่อ และการก่อการร้ายสากล (ข้อที่ 2)	4.10	0.65
2.	ส่งเสริมการตลาดโดยการเสริมจุดแข็งของกลุ่มโดยการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตลอดจนอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมแลประเพณีท้องถิ่นเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน (ข้อที่ 8)	4.03	0.67
3.	ส่งเสริมการตลาดโดยการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกลุ่มจังหวัดโดยผ่านสื่อมวลชนทั้งในและต่างประเทศ ตลอดจนการจัดทำโรดโชว์ (road show) กับประเทศกลุ่มเป้าหมายหลัก (ข้อที่ 10)	3.94	1.17
4.	กำหนดราคาค่าบริการด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน (ข้อที่ 4)	3.93	0.72
5.	ส่งเสริมการตลาดโดยการพัฒนาเครือข่ายโครงสร้างพื้นฐานของกลุ่มประกอบด้วยถนน ท่าเทียบเรือ สนามบิน ไฟฟ้า และน้ำอุปโภคบริโภค เช่นการสร้างทางหลวง 4 ช่องจราจรพังงา-กระบี่ ปรับปรุงสนามบินนานาชาติภูเก็ต และกระบี่ ตลอดจนท่าเทียบเรือบริเวณยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงกีฬาเช่นท่าเรือท่องเที่ยวอ่าวฉลองและอ่าวปอ จังหวัดภูเก็ต ท่าเรือท่องเที่ยวเกาะยาวน้อยจังหวัดพังงา และท่าเทียบเรืออ่าวท่าเลนจังหวัดกระบี่ (ข้อที่ 9)	3.92	0.83

ตารางที่ 4.1.2.5 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
6.	สร้างภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันที่ถูกต้องและยอมรับของตลาด โดยนำระบบอินเตอร์เน็ตมาใช้อย่างเหมาะสม (ข้อที่ 3)	3.91	0.59
7.	ส่งเสริมการตลาดโดยการให้ราคา และสิทธิพิเศษซึ่งอาจจะออกมาในรูปของ การสะสมคูปอง การชิงโชค ลุ้นรางวัล การมอบของกำนัล และการประกาศเกียรติคุณลูกค้าที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวแบบจูงล่องหน้าเป็นประจำต่อเนื่อง เป็นครอบครัวหรือกลุ่มเป็นระยะเวลายาวนาน เป็นลูกค้าในช่วงเทศกาลกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและแสดงความสามารถทางกีฬาตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วแต่กรณี (ข้อที่ 5)	3.91	0.63
8.	ส่งเสริมการตลาดโดยการสร้างความแตกต่างกล่าวคือพัฒนากีฬาเพื่อการท่องเที่ยวแบบครบวงจรให้สอดคล้องกับศักยภาพของกลุ่มจังหวัด เช่น กีฬาออล์ฟ และเรือใบที่จังหวัดภูเก็ต กีฬาพายเรือแคนู และดำน้ำที่จังหวัดพังงาและกีฬาปีนผา พายเรือแคนูและคายัคที่จังหวัดกระบี่ เป็นต้น (ข้อที่ 6)	3.90	0.66
9.	ส่งเสริมการตลาดโดยการเสริมจุดแข็งของกลุ่มในการร่วมทุนพัฒนามาตรฐานการบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (ข้อที่ 7)	3.86	0.71
10.	ส่งเสริมการตลาดโดยให้ความรู้ด้านภาษา การป้องกันอุบัติเหตุ และการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ตลอดจนปลูกฝังเจ้าบ้านให้มีจิตสาธารณะช่วยเหลือนักท่องเที่ยว (ข้อที่ 11)	3.83	0.67

ตารางที่ 4.1.2.5 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
11.	ฟื้นฟูพัฒนา และยกระดับมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬา เดิมที่ได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยคลื่นสึนามิและจัดหา แหล่งใหม่เพื่อทดแทนแหล่งเดิมที่ไม่สามารถฟื้นฟูได้ ในระยะเวลาจำกัด (ข้อที่ 1)	3.81	0.86

จากตารางที่ 4.1.2.5 แสดงว่า ทิศทางในการจัดและบริหารกีฬาเชิงบูรณาการอย่าง
ยั่งยืนด้านกลยุทธ์หลักในการส่งเสริมการตลาด ที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกัน ซึ่งมี
ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 มี 11 ข้อ ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐาน
ระหว่าง 4.50 – 5.00 ไม่มี ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มาก ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49
มี 11 ข้อ คือ ข้อ 2 ข้อ 8 ข้อ 10 ข้อ 4 ข้อ 9 ข้อ 3 ข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 7 ข้อ 11 และข้อ 1 ส่วนความ
สอดคล้องที่เป็นไปได้ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุดไม่มี

ตารางที่ 4.1.2.6 มัธยมศึกษา พิสัยระหว่างควอไทล์ จากความสอดคล้องของความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ใน
พื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะ

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
1.	อันดามันจักรยานข้ามทุ่ง คือ การแข่งขันจักรยานเป็นทีม ผ่านกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน โดยเริ่มต้นแข่งขันที่บริเวณสะพานหินจังหวัดภูเก็ต พักแรมและประกอบกิจกรรมที่สวนสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ จังหวัดพังงา และเข้าเส้นชัยที่บริเวณสวนสาธารณะธาราจังหวัดกระบี่ รวมเวลาเดินทาง 2 วันกับ 1 คืน (ข้อที่ 3)	3.86	0.71
2.	เดินป่า ปีนผา ไรยตัว คือ การแข่งขันเดินป่าตามที่หมาย ปีนผา และไรยตัวเข้าเส้นชัย ระหว่างแข่งขันกำหนดให้มีการประกอบกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (ข้อที่ 4)	3.83	0.69
3.	อันดามันไตรกีฬาผจญภัย คือ การแข่งขันกีฬาประเภททีมแบบประสมและต่อเนื่อง โดยเริ่มแข่งขันวิ่งระยะทาง 10 กิโลเมตรที่จังหวัดภูเก็ต หลังจากนั้นเล่นเรือใบไปแข่งขันจักรยาน หรือแข่งขันตกปลา พักแรมและประกอบกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ที่เกาะยาวน้อยจังหวัดพังงา 1 คืน รุ่งขึ้นเล่นเรือใบไปแข่งขันปีนผาไรยตัวเข้าเส้นชัยที่หาดไร่เลย์จังหวัดกระบี่ รวมเวลาเดินทาง 2 วันกับ 1 คืน (ข้อที่ 7)	3.80	1.01
4.	อันดามันมินิมาราธอนเลียบชายหาด คือ การวิ่งบนหาดทรายรวม 10 กิโลเมตร (ข้อที่ 2)	3.68	1.08
5.	อันดามันเรลลี่ดำน้ำ คือ การแข่งขันดำน้ำเป็นทีม และเก็บขยะใต้ทะเลตามที่หมาย ตัดสินผลการแข่งขันโดยใช้น้ำหนักของขยะและเวลาที่ทำได้ (ข้อที่ 1)	3.40	1.12

ตารางที่ 4.1.2.6 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อที่	Mdn.	IQR
6.	อันตรายแลวลีเรือใบ คือ การแข่งขันเรือใบข้ามเกาะ โดยเริ่มต้นแข่งขันที่จังหวัดภูเก็ต พักค้างคืนบนเรือ และประกอบกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ที่เกาะยาวน้อยจังหวัดพังงา และเข้าเส้นชัยที่หาดอ่าวนาง จังหวัดกระบี่รวม เวลา เดินทาง 2 วันกับ 1 คืน (ข้อที่ 5)	3.31	1.08
7.	อันตรายแลวลีเรือคายัค คือ การแข่งขันเรือคายัคข้ามเกาะ โดยเริ่มต้นแข่งขันที่จังหวัดภูเก็ตพักค้างคืน และประกอบกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ที่เกาะยาวน้อยจังหวัดพังงา และเข้าเส้นชัยที่อ่าวนางจังหวัดกระบี่ รวมเวลา เดินทาง 2 วันกับ 1 คืน (ข้อที่ 6)	2.43	1.31

จากตารางที่ 4.1.2.6 แสดงว่า ทิศทางในการจัดและบริหารกีฬาเชิงบูรณาการอย่างยั่งยืนด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกัน ซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 มี 7 ข้อ ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50 – 5.00 ไม่มี ความสอดคล้องที่เป็นไปได้มาก ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49 มี 4 ข้อ คือข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 7 และข้อ 2 ความสอดคล้องที่เป็นไปได้ปานกลาง ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 2.50 – 3.49 มี 2 ข้อ คือ ข้อ 1 และข้อ 5 ความสอดคล้องที่เป็นไปได้น้อย ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 1.50 – 2.49 มี 1 ข้อ คือข้อ 6 ส่วนความสอดคล้องที่เป็นไปได้น้อยที่สุดไม่มี

สำหรับข้อที่ 6 ได้ผ่านการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ 2 รอบ และผู้เชี่ยวชาญ 11 ท่าน ที่ให้คำตอบว่าข้อความดังกล่าวมีความสอดคล้องกับความคิดน้อยและน้อยที่สุด (ตอบว่าสอดคล้องน้อยมี 8 ท่าน และตอบว่าสอดคล้องน้อยที่สุดมี 3 ท่าน) ยังคงยืนยันคำตอบเดิมโดยให้เหตุผลว่าเป็นกิจกรรมที่ปฏิบัติยากและจำกัดเฉพาะนักกีฬาที่มีประสบการณ์เท่านั้นไม่เหมาะกับนักท่องเที่ยวทั่วไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดกิจกรรมนี้ออกโดยไม่นำไปบรรจุไว้ในแบบสอบถามสำหรับศึกษาศักยภาพของภาคี และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้านที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

4.1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด

แบบสอบถามปลายเปิดเป็นส่วนที่ผู้วิจัยต้องการให้ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน โดยแยกออกเป็น 6 ด้านดังต่อไปนี้

- 4.1.3.1 วิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ ขององค์กรกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
- 4.1.3.2 ประเภทของกิจกรรมกักขังเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
- 4.1.3.3 สถานที่ ระยะเวลา และฤดูในการจัดกิจกรรมกักขังเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
- 4.1.3.4 การบริหารจัดการกักขังเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
- 4.1.3.5 กลยุทธ์หลักด้านการส่งเสริมการตลาดกักขังเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
- 4.1.3.6 กิจกรรมกักขังเพื่อการท่องเที่ยวเสนอแนะสำหรับกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน

ทั้ง 6 ด้านนี้ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้ 4 ประเด็นว่าการจัดและบริหารกักขังเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันในแต่ละด้านควรจัดเพิ่มในเรื่องใด ควรคงไว้ในเรื่องใด ควรลดลงในเรื่องใด และควรพัฒนาในเรื่องใด

จากจำนวนผู้เชี่ยวชาญ 21 คนนั้น ผู้เชี่ยวชาญ 14 คนแสดงความคิดเห็น อีก 7 คนไม่แสดงความคิดเห็น ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 14 คน ที่มีต่อการจัดและบริหารกักขังเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันแต่ละด้านมีดังนี้

4.1.3.1 วิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ ขององค์กรกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน ควรจัดเพิ่มขึ้นในเรื่องใด

- เป้าหมายคือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
- จัดหาเจ้าภาพในการบริหารจัดการแต่ละงานให้ชัดเจน

ควรคงไว้ในเรื่องใด (ไม่มี)

ควรลดลงในเรื่องใด (ไม่มี)

ควรพัฒนาในเรื่องใด

- ควรให้ผู้ที่มีความผูกพันและมีจิตวิญญาณของการท่องเที่ยวเป็นผู้บริหารองค์กรโดยเลือกจากบุคคลในท้องถิ่นซึ่งเป็นที่ยอมรับของชุมชน

4.1.3.2 ประเภทของกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน ควรจัดเพิ่มขึ้นในเรื่องใด

- การสอนและฝึกเด็กและเยาวชน
- จัดการสอน ฝึก และแข่งขันกีฬาที่เป็นสากล
- จัดการแข่งขันเก็บขยะบริเวณชายหาดตัดสินโดยใช้เวลาและน้ำหนักของขยะ
- จัดการสาธิตกีฬาพื้นบ้าน คือ ชนไก่ ชนวัว ชนกว้าง ตลอดจนแข่งนกเขา ชวาเสียง มวยทะเล ชักกะเย่อ ปั่นต้นมะพร้าว
- จัดกิจกรรมกีฬาให้เป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการท่องเที่ยว เช่น จัดกิจกรรมเดินป่า ตกปลา และอื่น ๆ ในการนำนักท่องเที่ยวชมธรรมชาติตามหมู่เกาะต่าง ๆ

ควรคงไว้ในเรื่องใด

- การแข่งขันกีฬานานาชาติเพื่อประชาสัมพันธ์ประเทศโดยเน้นกีฬาทางน้ำ เช่นการตกปลา และเรือใบ เป็นต้น

ควรลดลงในเรื่องใด

- การแข่งรถยนต์และมอเตอร์ไบค์เพราะอันตรายและเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชน

ควรพัฒนาในเรื่องใด

- กีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันเพราะสภาพภูมิประเทศอำนวย
- จัดการและบริหารกีฬาเครือข่ายในช่วงเดียวกันหมด
- พัฒนาระดับมาตรฐานกีฬาควบคู่ไปกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

4.1.3.3 สถานที่ ระยะเวลา และฤดูในการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด สามเหลี่ยมอันดามัน

ควรจัดเพิ่มขึ้นในเรื่องใด

- เพิ่มประเภทกิจกรรมกีฬาในช่วงก่อนฤดูกาลท่องเที่ยว
- จัดกิจกรรมกีฬานอกฤดูกาลท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันตลอดทั้งปี
- จัดกิจกรรมกีฬาทั้งก่อนและในฤดูกาลท่องเที่ยวอย่างหลากหลายและเหมาะสม เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น

- จัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในช่วงฤดูร้อนเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาสภาพภูมิอากาศ
- จัดแข่งขันกีฬาเป็นกิจกรรมประจำปีในช่วงฤดูก่อนการแข่งขัน

ควรคงไว้ในเรื่องใด

- จัดกิจกรรมกีฬาในฤดูกาลท่องเที่ยวเพราะสภาพภูมิอากาศเหมาะสมต่อการเล่นกีฬา
- จัดกีฬาในวันสำคัญและงานประเพณีต่าง ๆ เช่นการวิ่งสมาธิในวันมาฆบูชา
- จัดกิจกรรมกีฬานชายหาด หรือบริเวณใกล้ชายหาด

ควรลดลงในเรื่องใด (ไม่มี)

ควรพัฒนาในเรื่องใด

- จัดอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องทุกปีจนกลายเป็นวัฒนธรรมที่ชาวต่างชาติโดยเฉพาะชาวเอเชียยอมรับ

4.1.3.4 การบริหารจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน ควรจัดเพิ่มขึ้นในเรื่องใด

- การส่งเสริมเยาวชนให้มีส่วนในการบริหารจัดการ
- จัดหาเจ้าภาพรับผิดชอบอย่างชัดเจนในแต่ละเรื่อง
- ปลุกฝังความเจตคติที่ดีด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวให้กับเยาวชนในโรงเรียน

ทั้งประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งอาจจะออกมาในรูปแบบของการฝึกอบรมพิเศษช่วงปิดภาคเรียน

ควรคงไว้ในเรื่องใด

- การร่วมมือการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชน
- ให้ภาครัฐและเอกชนตลอดจนองค์กรอื่น ๆ จัดกิจกรรมกีฬาร่วมกับชุมชน
- ให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการบริหารจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทุกขั้นตอนเน้นการสร้างงานและรายได้ให้กับชุมชนโดยเฉพาะในพื้นที่ได้รับผลกระทบจากกรณีพิบัติภัยคลื่นสึนามิ

ควรลดลงในเรื่องใด (ไม่มี)

ควรพัฒนาในเรื่องใด

- ส่งเสริมให้เอกชนมาร่วมลงทุนในฐานะผู้สนับสนุน (Sponsor)

- เปิดโอกาสให้เอกชนร่วมลงทุนภายใต้กฎหมายและการกำกับดูแลขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น
- เปิดโอกาสให้ชมรมและสมาคมทางด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันมีส่วนบริหารจัดการ
- จัดตั้งสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน
- ให้สมาคมกีฬาจังหวัดเป็นผู้ดำเนินการฝึกและแข่งขันกีฬา

4.1,3.5 กลยุทธ์หลักด้านการส่งเสริมการตลาดกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน

ควรจัดเพิ่มขึ้นในเรื่องใด

- วารสารการท่องเที่ยวโดยให้ข้อมูลที่ถูกต้อง
- ประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของภาคใต้ทั้งหมดในลักษณะของการพึ่งพาไม่ควรดำเนินการเฉพาะกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันเท่านั้น
- ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวด้านกีฬาทุกแห่ง
- รณรงค์เปลี่ยนทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยว่าเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัย

คลื่นสึนามิเป็นเรื่องของธรรมชาติแต่ก็ไ้จะเกิดขึ้นบ่อยนักและถ้าเรามีระบบเตือนที่ดีก็สามารถหลีกเลี่ยงได้เช่นกัน

- เพิ่มท่าเรือท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวเข้าไปร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในชุมชนอย่างทั่วถึง

ควรคงไว้ในเรื่องใด

- ฟื้นฟูและจัดหาแหล่งกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันโดยกระจายไปตามอำเภอและตำบลต่าง ๆ

ควรลดลงในเรื่องใด (ไม่มี)

ควรพัฒนาในเรื่องใด

- พัฒนากิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการพัฒนาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่นท่าเรือท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและรู้สึกปลอดภัย
- พัฒนาศูนย์เตือนภัยสึนามิให้ได้ระดับมาตรฐานและเป็นที่เชื่อถือของ

นักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ

- กำหนดภาพลักษณ์ของกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามันให้ชัดเจนและแตกต่างกันไปตามศักยภาพของทรัพยากรที่มีอยู่ เช่น พังงาเน้นกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวแบบเรียบ ๆ เช่น การเดินป่า กระบี่ เน้นการท่องเที่ยวแบบผจญภัย เช่น การปีนผา และการพายเรือแคนู ส่วนภูเก็ตเน้นกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวแบบเมือง เช่น กอล์ฟ และ วอลเลย์บอลชายหาด เป็นต้น
- โฆษณาและประชาสัมพันธ์กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างทั่วถึงคลุมทุกพื้นที่ ไม่ควรเลือกปฏิบัติเฉพาะบางแห่งและบางจังหวัดเท่านั้น
- ระบบการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้เป็นที่น่าเชื่อถือ และมั่นใจแก่นักท่องเที่ยว
- รณรงค์ให้นักท่องเที่ยวชาวไทยเข้ามาในกลุ่มจังหวัดพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับชาวต่างชาติ
- กำหนดค่าที่พัก อาหาร และบริการอื่น ๆ ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และถ้าเป็นไปได้ควรกำหนดราคาระหว่างนักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทยและชาวต่างประเทศอย่างเหมาะสม

4.1.3.6 กิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเสนอแนะสำหรับกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน ควรจัดเพิ่มขึ้นในเรื่องใด

- การแข่งขันกีฬาทางน้ำพื้นเมืองเช่น แข่งเรือหางยาว เรือหัวโทง และมวยทะเล เป็นต้น
- การแข่งขันกีฬาประเภททีม เช่น ฟุตบอล บาสเก็ตบอล และวอลเลย์บอล เป็นต้น
- การแข่งขันกีฬาเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชน

ควรคงไว้ในเรื่องใด (ไม่มี)

ควรลดลงในเรื่องใด

- การแข่งขันกีฬาที่ไม่เป็นที่นิยม เช่น แรลลี่เรือใบและแรลลี่ดำน้ำ
- การแข่งรถยนต์และมอเตอร์ไบค์เพราะอันตรายและเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชน
- การแข่งขันอันดามันแรลลี่เรือคายัคเพราะอันตรายและยากแก่การ

ปฏิบัติ ต้องวางแผนและเตรียมการอย่างดี ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะต้องมีทักษะดีจึงเหมาะกับนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม

ควรพัฒนาในเรื่องใด

- เริ่มต้นแข่งขันกีฬาที่จังหวัดกระบี่และเข้าเส้นชัยที่จังหวัดภูเก็ต
- การแข่งขันกีฬาที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง
ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความประทับใจและกลับมาใช้บริการอีก
- จัดการแข่งขันกีฬาประสมประสานเช่นไตรกีฬาให้ได้ระดับมาตรฐานสากล
- จัดกิจกรรมรณรงค์ให้ชาวโลกห่างไกลจากยาเสพติดควบคู่กับการเล่นกีฬา
- จัดกิจกรรมกีฬาที่ท้าทายความสามารถซึ่งสอดคล้องกับธรรมชาติของ
มนุษย์ที่ชอบแสวงหาสิ่งแปลกใหม่และท้าทายให้ชีวิตเสมอ
- พัฒนากีฬาปีนผาที่จังหวัดกระบี่และพายเรือแคนูที่จังหวัดพังงา

4.2 ศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์อย่างยั่งยืน

4.2.1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของบุคลากรผู้พิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมาย

ตารางที่ 4.2.1.1 ค่าร้อยละของบุคลากรผู้พิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และหน้าที่การงาน

	รายการ	จำนวน			ร้อยละ		
		ภูเก็ต	พังงา	กระบี่	ภูเก็ต	พังงา	กระบี่
เพศ	ชาย	113	111	112	84.33	88.80	81.13
	หญิง	21	14	16	15.67	11.20	18.87
อายุ	ต่ำกว่า 26 ปี	4	5	2	02.99	04.00	01.56
	26-30 ปี	11	10	17	08.21	08.00	13.28
	31-35 ปี	25	18	19	18.66	14.40	14.85
	36-40 ปี	28	29	32	20.89	23.20	25.78
	41-45 ปี	35	26	24	26.12	29.60	18.75
	มากกว่า 45 ปี	31	37	34	23.13	20.80	25.78
การศึกษา	ประถมศึกษา	8	6	7	05.97	04.80	05.47
	มัธยมศึกษา	39	42	46	29.10	33.60	35.94
	อุดมศึกษาและศึกษาต่อ	87	77	75	64.92	61.60	58.59
หน้าที่การงาน	ผู้บริหาร	5	6	4	03.73	04.80	03.13
	สมาชิก อบต.	85	80	84	63.43	64.00	65.62
	ครูอาวโส	10	9	8	07.47	07.20	06.25
	กีฬาพื้นเมือง	11	10	11	08.21	08.00	08.59
	ธุรกิจท่องเที่ยว	23	20	21	17.16	16.00	16.41

จากตารางที่ 4.2.1.1 จะเห็นว่า บุคลากรผู้พิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 84.33 88.80 และ 81.13 เป็นเพศชายตามลำดับ

บุคลากรผู้พิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดภูเก็ต และพังงา ส่วนใหญ่ร้อยละ 26.21 และ 29.60 มีอายุระหว่าง 41 ปี ถึงอายุ 45 ปี ตามลำดับ ส่วนจังหวัดกระบี่ส่วนใหญ่ร้อยละ 26.56 มีอายุ 45 ปีขึ้นไป

บุคลากรผู้พิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 64.92 61.60 และ 58.59 มีการศึกษาระดับอุดมศึกษาและกำลังศึกษาต่อตามลำดับ

บุคลากรผู้พิจารณาศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 63.43 64.00 และ 65.62 มีหน้าที่การงานเป็นสมาชิกองค์กรการบริหารส่วนตำบลตามลำดับ

4.2.2 ระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน

ในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืน

ตารางที่ 4.2.2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านบุคลากร

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
1.	จำนวนบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	3.99	0.30	3.71	0.35	3.83	0.45	3.84	0.32
2.	จำนวนบุคลากรด้านการกีฬา	3.24	0.38	3.31	0.39	3.36	0.43	3.30	0.41
3.	จำนวนบุคลากรด้านการบริหารจัดการ	3.60	0.42	3.44	0.56	3.42	0.35	3.49	0.37
4.	ความรู้และประสบการณ์ด้านกีฬา ท่องเที่ยวและการจัดการ	3.25	0.44	3.19	0.47	3.22	0.34	3.22	0.40
5.	ความกระตือรือร้นด้านการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว	3.02	0.40	3.11	0.39	3.07	0.37	3.07	0.38
6.	ผ่านกระบวนการให้ความรู้ด้านมัคคุเทศ	2.74	0.31	2.53	0.26	2.62	0.43	2.63	0.30
7.	ผ่านกระบวนการให้ความรู้ด้านการเป็นเจ้าภาพที่ดี	3.30	0.40	2.97	0.28	3.08	0.33	3.12	0.33
8.	ผ่านกระบวนการฝึกและพัฒนาทักษะด้านกีฬา	2.88	0.29	2.76	0.36	2.93	0.25	2.86	0.29

เพื่อการท่องเที่ยว
ตารางที่ 4.2.2.1 (ต่อ)

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
9.	ความสามารถใช้ภาษา ต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร	2.84	0.23	2.66	0.32	2.80	0.39	2.77	0.31
10.	ความสามารถด้านการ ช่วยชีวิตและการรักษา ความปลอดภัยทางน้ำ	2.67	0.20	2.72	0.38	3.02	0.22	2.80	0.27
11.	ผ่านกระบวนการให้ความ รู้และฝึกซ้อมกรณีภัยพิบัติ ทางธรรมชาติ	2.63	0.32	2.58	0.23	2.41	0.51	2.54	0.29
รวม		3.11	0.39	3.00	0.41	3.07	0.39	3.09	0.38

จากตารางที่ 4.2.2.1 ปรากฏว่า ภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน มีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ อย่างยั่งยืนด้านบุคลากรในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพด้านบุคลากรระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่เช่นกัน ยกเว้นจำนวนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวมีอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.2.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของ
จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิง
บูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านบุคลากร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.69	0.34	2.06
ภายในกลุ่ม	385	38.63	0.17	
ทั้งหมด	387	39.32		

$P > .05$ (.95 $F_{2,385} = 3.00$)

จากตารางที่ 4.2.2.2 ปรากฏว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของ
ภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการ
กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านบุคลากรไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.2.2.3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของ
จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิง
บูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเกี่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านงบประมาณ

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเกิด		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
1.	งบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากกระทรวงและกรมที่เกี่ยวข้อง	2.84	0.31	2.78	0.42	2.88	0.36	2.83	0.31
2.	งบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากภาคเอกชน	2.62	0.40	2.57	0.29	2.60	0.33	2.60	0.37
3.	งบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากรัฐวิสาหกิจ	2.22	0.38	2.26	0.40	2.18	0.29	2.22	0.33
4.	งบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากจังหวัด (ซีอีโอ)	2.78	0.27	2.83	0.31	2.87	0.47	2.83	0.36
5.	งบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น	3.53	0.33	3.37	0.36	3.41	0.25	3.37	0.29
6.	งบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากองค์กรในชุมชน เช่น สหกรณ์ ชุมชน และสมาคม	2.15	0.41	2.23	0.35	2.17	0.28	2.18	0.31
7.	งบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจากมูลนิธิหรือองค์กรการกุศล	2.09	0.29	2.12	0.30	2.04	0.42	2.08	0.40

ตารางที่ 4.2.2.3 (ต่อ)

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
8.	งบประมาณสนับสนุนด้าน กีฬาเพื่อท่องเที่ยวจาก องค์กรต่างประเทศ	2.02	0.37	2.11	0.42	2.09	0.33	2.07	0.35
9.	งบประมาณที่จัดสรรสำหรับ พัฒนากีฬาเพื่อการท่องเที่ยว โดยเฉพาะและได้รับ เป็นประจำทุกปี	1.98	0.46	2.01	0.43	1.87	0.32	1.95	0.38
10.	งบประมาณคงคลังสำหรับ พัฒนากีฬาเพื่อการท่องเที่ยว	1.77	0.34	1.43	0.34	1.81	0.40	1.67	0.30
รวม		2.40	0.42	2.37	0.34	2.39	0.37	2.38	0.33

จากตารางที่ 4.2.2.3 ปรากฏว่า ภาคีสเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน มีศักยภาพในการรองรับการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่าง ยั่งยืนด้านงบประมาณในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน ได้รับงบประมาณสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวจาก องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จังหวัด (ซีอีโอ) กระทรวง และกรมที่เกี่ยวข้อง และภาคเอกชน ในระดับปานกลางตามลำดับ

ตารางที่ 4.2.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของ
จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิง
บูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านงบประมาณ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.26	0.13	0.44
ภายในกลุ่ม	385	70.38	0.31	
ทั้งหมด	387	70.64		

$P > .05$ (.95 $F_{2,385} = 3.00$)

จากตารางที่ 4.2.2.4 ปรากฏว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของ
ภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการ
กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านงบประมาณไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.2.2.5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของ
จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิง
บูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านโครงสร้างพื้นฐาน
และ
สิ่งอำนวยความสะดวก

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
1.	ความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งแวดล้อมธรรมชาติด้านการท่องเที่ยว	3.42	0.33	3.57	0.29	3.51	0.31	3.50	0.33
2.	จำนวนที่พักที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.88	0.22	3.41	0.40	3.64	0.32	3.64	0.31
3.	ระบบน้ำดื่มน้ำใช้ที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.49	0.35	3.53	0.30	3.49	0.40	3.50	0.33
4.	ระบบไฟฟ้าที่มีคุณภาพสำหรับบริการห้างร้านและนักท่องเที่ยว	3.57	0.28	3.42	0.34	3.60	0.31	3.53	0.32
5.	ระบบรับส่งจดหมายที่มีคุณภาพสำหรับบริการห้างร้านและนักท่องเที่ยว	3.46	0.23	3.21	0.44	3.30	0.36	3.32	0.39
6.	ระบบโทรศัพท์ที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.54	0.39	3.43	0.32	3.46	0.27	3.48	0.35
7.	ระบบอินเทอร์เน็ตที่มีคุณภาพสำหรับบริการห้างร้านและนักท่องเที่ยว	3.71	0.30	3.35	0.38	3.57	0.32	3.54	0.38
8.	ระบบเคเบิลทีวีที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.53	0.40	3.36	0.30	3.44	0.33	3.44	0.32

ตารางที่ 4.2.2.5 (ต่อ)

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
9.	ระบบคมนาคมทางบกที่สะดวกและมีคุณภาพสำหรับสัญจรไปมา	3.58	0.34	3.32	0.30	3.36	0.27	3.42	0.35
10.	ระบบคมนาคมทางน้ำที่สะดวกและมีคุณภาพสำหรับสัญจรไปมา	3.60	0.33	3.44	0.31	3.47	0.28	3.50	0.39
11.	ระบบคมนาคมทางอากาศที่สะดวกและมีคุณภาพสำหรับสัญจรไปมา	3.84	0.41	2.87	0.34	3.41	0.26	3.37	0.38
12.	จำนวนร้านอาหารที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.80	0.43	3.41	0.38	3.52	0.32	3.58	0.39
13.	จำนวนร้านค้าสะดวกซื้อที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.77	0.29	3.43	0.41	3.59	0.28	3.60	0.35
14.	จำนวนห้องน้ำสาธารณะที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.56	0.33	3.50	0.36	3.46	0.31	3.51	0.37
15.	สถานพยาบาลที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.64	0.27	3.18	0.35	3.22	0.29	3.35	0.32
16.	ระบบเตือนและระวังภัยธรรมชาติที่มีคุณภาพ	3.08	0.26	3.00	0.29	2.96	0.34	3.01	0.31
17.	ระบบตรวจการ รักษาความ	3.37	0.22	3.11	0.29	3.09	0.28	3.19	0.25

ปลอดภัยและแข็งแรงทุกเงิน
ที่มีคุณภาพ

ตารางที่ 4.2.2.5 (ต่อ)

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
18.	จำนวนที่พักริมทางที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.33	0.42	3.04	0.27	3.00	0.36	3.12	0.40
19.	สวนสาธารณะสำหรับพักผ่อนที่มีคุณภาพเพื่อบริการนักท่องเที่ยว	3.21	0.32	3.12	0.30	2.95	0.37	3.09	0.41
20.	ระบบบริการข่าวสารที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.54	0.28	2.94	0.31	2.90	0.40	3.12	0.38
21.	จำนวนเครื่องมือและระบบจัดสิ่งปฏิกูลที่มีคุณภาพ	3.37	0.26	2.76	0.30	2.71	0.33	2.95	0.29
22.	หน่วยงานคุณภาพที่รับผิดชอบดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬา	3.47	0.35	2.99	0.41	2.93	0.30	3.13	0.32
		3.53	0.37	3.26	0.41	3.30	0.37	3.36	0.33

จากตารางที่ 4.2.2.5 ปรากฏว่า ภาศึเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่เช่นกัน ยกเว้นจำนวนร้านค้าสะดวกซื้อที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยว จำนวนร้านอาหารที่มีคุณภาพสำหรับ

บริการนักท่องเที่ยว ระบบอินเทอร์เน็ตที่มีคุณภาพสำหรับบริการห้างร้านและนักท่องเที่ยว ระบบไฟฟ้าที่มีคุณภาพสำหรับบริการห้างร้านและนักท่องเที่ยว จำนวนห้องน้ำสาธารณะสำหรับบริการนักท่องเที่ยว ระบบน้ำดื่มที่ใช้ที่มีคุณภาพสำหรับบริการห้างร้านและนักท่องเที่ยว ระบบคมนาคมทางน้ำที่สะดวกและมีคุณภาพสำหรับสัญจรไปมา ความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและจำนวนที่พักที่มีคุณภาพสำหรับบริการนักท่องเที่ยวมีศักยภาพในระดับมาก

ตารางที่ 4.2.2.6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	3.13	2.06	4.05*
ภายในกลุ่ม	385	95.18	0.40	
ทั้งหมด	387	98.31		

*P < .05 (.95 F_{2,385} = 3.00)

จากตารางที่ 4.2.2.6 ปรากฏว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.2.2.7 ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟของ ศักยภาพของภาคีเป้าหมายในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการ กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องกับอนุรักษ์อย่างยั่งยืนของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยม อันดามันด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก

		ภูเก็ต	พังงา	กระบี่
จังหวัด	ค่าเฉลี่ย	3.53	3.26	3.30
	จำนวน	134	125	128
ภูเก็ต	3.53	-	3.67*	3.70*
พังงา	3.26	-	-	1.81
กระบี่	3.30	-	-	-

*P < .05 (.95 $F_{2,385} = 3.00$)

จากตารางที่ 4.2.2.7 จะเห็นได้ว่า ผลการทดสอบศักยภาพของภาคีเป้าหมายของจังหวัด ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ที่เกี่ยวเนื่องกับอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่าจังหวัดภูเก็ตกับ จังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ตกับจังหวัดกระบี่มีศักยภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพสูงกว่าอีกสองจังหวัด ส่วนจังหวัดพังงากับจังหวัดกระบี่มี ศักยภาพไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.2.2.8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับศักยภาพของภาคีเป้าหมายของ
จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันในการรองรับการจัดและบริหารเชิง
บูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการ

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
1.	การรวมกลุ่มเพื่อดำเนินการ ทางด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว	2.62	0.40	2.56	0.34	2.59	0.31	2.59	0.30
2.	ระบบช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ที่มีคุณภาพ	2.71	0.33	2.66	0.29	2.63	0.30	2.67	0.35
3.	การเปิดโอกาสให้เยาวชน และประชาชนมีส่วนร่วม ในการบริหารจัดการกีฬา เพื่อการท่องเที่ยว	2.58	0.39	2.61	0.34	2.55	0.27	2.58	0.31
4.	ระบบการอนุรักษ์ และพัฒนา ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	2.82	0.32	2.90	0.29	2.87	0.33	2.86	0.37
5.	ระบบการอนุรักษ์ และเผยแพร่ วัฒนธรรมท้องถิ่น	2.86	0.30	2.77	0.32	2.80	0.25	2.81	0.29
6.	การปฏิบัติตามนโยบายด้าน การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด สามเหลี่ยมอันดามัน	3.10	0.28	2.99	0.35	3.03	0.31	3.04	0.30
7.	การปฏิบัติตามนโยบายด้าน การท่องเที่ยวของจังหวัด	3.53	0.30	3.57	0.28	3.50	0.33	3.53	0.30

ตารางที่ 4.2.2.8 (ต่อ)

ข้อ	ศักยภาพ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
8.	การเปิดโอกาสให้หน่วยงาน ทั้งภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ และ เอกชน ตลอดจนองค์กรท้องถิ่น และชุมชนได้ดำเนินการทาง ด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ร่วมกันตามบทบาทหน้าที่	2.76	0.29	2.69	0.33	2.63	0.25	2.69	0.28
9.	การจัดตั้งองค์กรทางการเงิน เช่น สหกรณ์อย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ	2.48	0.34	2.43	0.27	2.51	0.30	2.47	0.29
10.	การจัดให้มีการเลือกตั้งกรรมการ บริหารชุมชนที่มีระบบและ เชื่อถือได้	2.88	0.30	2.75	0.28	2.64	0.41	2.76	0.32
11.	วางแผนและชักชวนความเข้า ใจในการจัดและบริหารกีฬา เพื่อการท่องเที่ยวเป็นประจำ	3.66	0.25	3.54	0.34	3.59	0.29	3.60	0.30
12.	ระบบการมอบหมายหน้าที่ ให้สมาชิกได้ปฏิบัติงานใน ฐานะเจ้าบ้านที่ดีเช่น ฝ่ายหอ เตือนภัยธรรมชาติ ฝ่ายดูแล สภาพแวดล้อม และฝ่ายประสาน งาน กับองค์กรที่เกี่ยวข้องเป็นต้น	3.60	0.31	3.57	0.37	3.50	0.33	3.56	0.36
รวม		2.97	0.32	2.91	0.38	2.90	0.40	2.93	0.39

จากตารางที่ 4.2.2.8 ปรากฏว่า ภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามัน มีศักยภาพในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ อย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นราย ข้อพบว่าจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันมีศักยภาพด้านการบริหารจัดการระดับปานกลาง เป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นการปฏิบัติตามนโยบายด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด การวางแผนและชักจูง ความเข้าใจในการจัดและบริหารกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นประจำ และระบบการมอบหมาย หน้าที่ให้สมาชิกได้ปฏิบัติงานในฐานะเจ้าบ้านที่ดีเช่น ฝ่ายหอเตือนภัยธรรมชาติ ฝ่ายดูแล สภาพแวดล้อมและฝ่ายประสานงานกับองค์กรที่เกี่ยวข้องมีศักยภาพอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.2.2.9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของภาคีเป้าหมายของ
จังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมมั่นคงปลอดภัยในการรองรับการจัดและบริหารเชิง
บูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.03	0.03	0.04
ภายในกลุ่ม	385	98.23	0.27	
ทั้งหมด	387	98.26		

$P > .05$ (.95 $F_{2,385} = 3.00$)

จากตารางที่ 4.2.2.9 ปรากฏว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวศักยภาพของ
ภาคีเป้าหมายของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมมั่นคงปลอดภัยในการรองรับการจัดและบริหารเชิงบูรณาการ
กีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการไม่แตกต่างกัน

4.3 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทิศทางการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวทั้งอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

4.3.1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.3.1.1 ค่าร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตาม เพศ อายุ เชื้อชาติ และประเภทกีฬาที่ประสงค์เข้าร่วม

	รายการ	จำนวน			ร้อยละ		
		ภูเก็ต	พังงา	กระบี่	ภูเก็ต	พังงา	กระบี่
เพศ	ชาย	187	126	153	58.62	63.96	61.45
	หญิง	132	71	96	41.38	33.04	38.55
อายุ	ต่ำกว่า 26 ปี	53	29	33	16.61	14.72	13.25
	26-30 ปี	48	27	35	15.05	13.71	14.06
	31-35 ปี	66	49	66	20.69	24.87	26.51
	36-40 ปี	85	52	53	26.65	26.39	21.29
	41-45 ปี	36	23	35	11.29	11.68	14.05
	มากกว่า 45 ปี	31	17	27	09.71	08.63	10.84
เชื้อชาติ	ชาวไทย	168	134	156	54.01	69.43	59.77
	ชาวต่างประเทศ	143	59	105	45.99	30.57	40.23
ประเภทกีฬาที่ประสงค์เข้าร่วม	ดำน้ำ	99	68	72	31.03	34.52	28.92
	แคนูและคายัค	36	39	64	11.29	19.80	25.70
เข้าร่วม	ป็นหน้าผา	26	25	41	08.15	12.69	16.47
	กีฬาชายหาด	91	37	47	28.53	18.78	18.88
	กอล์ฟ	67	28	25	21.00	14.21	10.03

จากตารางที่ 4.3.1.1 จะเห็นว่า นักท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 58.62 63.96 และ 61.45 เป็นเพศชายตามลำดับ

นักท่องเที่ยเชิงกีฬาที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต และพังงา ส่วนใหญ่ร้อยละ 26.65 และ 26.39มีอายุระหว่าง 36 ปี ถึงอายุ 40 ปี ตามลำดับ ส่วนจังหวัดกระบี่ส่วนใหญ่อ้อยละ 26.51 มีอายุ 31-35 ปี

นักท่องเที่ยวงิ๊ฟฟงที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 54.01
69.43 และ 59.77 เป็นนักท่องเที่ยวกิ๊ฟฟงชาวไทย

นักท่องเที่ยวงิ๊ฟฟงที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 31.03
34.52 และ 28.92 ประสงค์เข้าร่วมกิ๊ฟฟงดำน้ำ

4.3.2 ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 4.3.2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา

ข้อ	รายการ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
1.	จัดแข่ง สาสิต สอน และฝึกกีฬาตามความโดดเด่นและศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน กล่าวคือจัดกีฬาดำน้ำ กอล์ฟ และการเล่นเรือใบที่จังหวัดภูเก็ตจัดกีฬาดำน้ำ พายแคนู และคายัคที่จังหวัดพังงา และจัดกีฬาดำน้ำ ปีนผา และพายเรือแคนูและคายัคที่จังหวัดกระบี่	3.63	0.44	3.74	0.39	3.59	0.33	3.65	0.41
2.	จัดศูนย์การสอน ฝึก แข่งขัน และสาธิตกีฬาไทยอันได้แก่กีฬา มวยไทย กระบี่กระบอง ตะกร้อ และเซปักตะกร้อ ไก่ชน วัวชน กวางชน และแข่งนกเขาชวาเสียง เป็นต้น	3.71	0.51	3.55	0.34	3.64	0.39	3.63	0.43
3.	จัดศูนย์การสอน ฝึก แข่งขัน กีฬาผจญภัยอันได้แก่การปีนผา	3.54	0.40	3.60	0.37	3.72	0.28	3.62	0.39

เดินป่า และจักรยาน เป็นต้น
ตารางที่ 4.3.2.1 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
4.	จัดศูนย์การสอน ฝึก แข่งขัน และสาธิตกีฬาทางน้ำอันได้แก่ กีฬาวัยน้ำดำน้ำสกีน้ำวินสริฟ กระดานโต้คลื่น เล่นเรือใบ และ พายเรือแคนูและคายัค เป็นต้น	3.61	0.35	3.56	0.50	3.54	0.38	3.57	0.36
5.	จัดศูนย์การสอน ฝึก แข่งขัน และสาธิตกีฬาชายหาดอันได้ แก่กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด ฟุตบอลชายหาดและเซปัก ตะกร้อชายหาด เป็นต้น	3.59	0.49	3.52	0.35	3.60	0.53	3.57	0.41
6.	จัดศูนย์การสอน ฝึก แข่งขัน และสาธิตกีฬาเพื่อความบันเทิง อันได้แก่ กีฬาออล์ฟ และกีฬา สุนุกเกอร์ เป็นต้น	3.56	0.40	3.48	0.36	3.50	0.59	3.51	0.45
7.	ให้เป็นสถานที่จัดการแข่งขัน กีฬาระดับนานาชาติเช่นกีฬา ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์และการ แข่งขันกีฬาชิงแชมป์เอเชีย และชิงแชมป์โลกอื่น ๆ	3.62	0.39	3.53	0.61	3.55	.34	3.56	.43
รวม		3.60	0.34	3.56	0.41	3.59	0.48	3.58	0.40

จากตารางที่ 4.3.2.1 ปรากฏว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการจัด และบริหาร เิงบุรณการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษในพื่นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างย่งยืน ด้าน ประเภทของกิจกรรมกีฬาทั้งในภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.3.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านประเภทของกิจกรรมกีฬา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.22	0.97	0.49
ภายในกลุ่ม	763	54.81	0.26	
ทั้งหมด	765	55.03		

$P > .05$ (.95 $F_{2,763} = 3.00$)

จากตารางที่ 4.3.2.2 ปรากฏว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของอนุรักษ์ของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านประเภทของกิจกรรมกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.3.2.3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว
ที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์
ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัด
กิจกรรมกีฬา

ข้อ	รายการ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
1.	จัดกิจกรรมกีฬาในฤดูกาลท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน คือเริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงเดือนเมษายนของปีถัดไป	3.42	0.35	3.36	0.37	3.38	0.50	3.39	0.42
2.	จัดกิจกรรมกีฬาในวันเทศกาลประเพณีท้องถิ่น เช่น เทศกาลถือศีลกินผักที่ภูเก็ต เทศกาลกระบี่เบิกฟ้าอันดามัน และเทศกาลอนุรักษ์เต่าทะเล จังหวัดพังงา	3.37	0.31	3.40	0.56	3.51	0.32	3.45	0.48
3.	จัดกิจกรรมกีฬาในวันนักช้ตฤกษ์ 0.44 เช่นวันส่งท้ายปีเก่าและวันขึ้นปีใหม่ วันคริสมาส และวันตรุษจีน		3.39	0.37	3.41	0.33	3.50	0.43	3.43
4.	จัดกิจกรรมกีฬาในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ เช่น วันเสาร์ และวันอาทิตย์	3.29	0.30	3.31	0.28	3.22	0.40	3.27	0.37

ตารางที่ 4.3.2.3 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
5.	จัดแข่ง สานิต สอน และฝึกกีฬา บริเวณที่มีปัจจัยดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ที่วิวอันได้แก่ทะเล (sea) แสง อาทิตย์ (sun) และหาดทราย (sand)		3.58	0.40	3.53	0.33	3.60	0.29	3.57
6.	จัดแข่ง สานิต สอน และฝึกกีฬา ในแหล่งต้นกำเนิด เช่น เวทีมวย และลานแข่งขันนกเขาในชุมชน	3.44	0.41	3.55	0.49	3.51	0.33	3.49	0.44
รวม		3.41	0.39	3.42	0.44	3.45	.41	3.43	0.46

จากตารางที่ 4.3.2.3 ปรากฏว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการจัดและบริหารเชิง
บูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวแก่นักธุรกิจในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลา
และฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬาทั้งในภาพรวมและรายข้อส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.3.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของอนุรักษ์ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.87	0.58	1.23
ภายในกลุ่ม	763	74.31	0.45	
ทั้งหมด	765	75.18		

$P > .05$ (.95 $F_{2,763} = 3.00$)

จากตารางที่ 4.3.2.4 ปรากฏว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดและบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวของอนุรักษ์ของจังหวัดในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านระยะเวลาและฤดูกาลในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.3.2.5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว
ที่มีต่อการจัด และบริหารเชิงบูรณาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวถึงอนุรักษ์
ในพื้นที่สามเหลี่ยมอันดามันอย่างยั่งยืนด้านกิจกรรมกีฬาเสนอแนะ

ข้อ	รายการ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
1.	กิจกรรมอันดามันจักรยาน ข้ามทุ่งคือการแข่งขันจักรยาน เป็นทีมผ่านกลุ่มจังหวัดสาม เหลี่ยมอันดามันโดยเริ่มต้น แข่งขันที่บริเวณสวนสาธารณะ ธาราจังหวัดกระบี่ พักแรม และประกอบกิจกรรมที่สวน สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ และ เข้าเส้นชัยที่บริเวณสะพานหิน จังหวัดภูเก็ต รวมเวลาเดิน ทาง 2 วันกับ 1 คืน	3.57	0.43	3.51	0.39	3.53	0.55	3.54	0.52
2.	กิจกรรมเดินป่า ปีนผาโรยตัว คือการแข่งขันเดินป่าตามที่ หมาย ปีนผา และโรยตัวเข้า เส้นชัย ระหว่างแข่งขันกำหนด ให้มีการประกอบกิจกรรม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	3.34	0.51	3.42	0.38	3.49	0.30	3.41	0.39
3.	กิจกรรมอันดามันไตรกีฬาผจญ ภัยคือการแข่งขันกีฬาประเภท ทีมแบบประสมและต่อเนื่อง โดยเริ่มแข่งขันวิ่งระยะทาง 10 กิโลเมตร ที่จังหวัดภูเก็ต หลังจากนั้นเล่นเรือใบไปบ้าน	3.46	0.51	3.38	0.37	3.41	0.37	3.42	0.34

ตารางที่ 4.3.2.5 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ภูเก็ต		พังงา		กระบี่		รวม	
		X	SD	X	SD	X	SD	X	SD
	จักรยาน พักแรมและประกอบ กิจกรรมที่เกาะยาวน้อยจังหวัด พังงา 1 คืน รุ่งขึ้นเล่นเรือใบไป ป็นผาโรยตัวเข้าเส้นชัยที่หาด ไร่เลย์จังหวัดกระบี่ รวมเวลาเดิน ทาง 2 วัน กับ 1 คืน								
4.	กิจกรรมอันดามันมินิมาราธอน เลียบริมชายหาด คือการวิ่งเลียบริม หาดทรายรวม 10 กิโลเมตร	3.41	0.52	3.37	0.38	3.44	0.50	3.41	0.52
5.	กิจกรรมอันดามันแรลลี่ดำน้ำ คือการแข่งขันดำน้ำเป็นทีม และเก็บขยะใต้ทะเลตาม ที่หมาย ตัดสินผลการแข่งขัน โดยใช้น้ำหนักของขยะและ เวลาที่ทำได้	3.32	0.33	3.40	0.60	3.36	0.39	3.36	0.42
6.	กิจกรรมอันดามันแรลลี่เรือใบ คือการแข่งขันเรือใบข้ามเกาะ โดยเริ่มต้นแข่งขันที่จังหวัด กระบี่ พักค้างคืนบนเรือและ ประกอบกิจกรรมที่เกาะยาว น้อยจังหวัดพังงา และเข้า เส้นชัยที่จังหวัดภูเก็ตรวม	3.45	0.47	3.41	0.36	3.37	0.60	3.41	0.55